

EGW bibelkommentar bind syv

Oversat 2012, teksten er på effata.dk og ellenwhite.dk

Filipperbrevet

Kapitel 1

(903) **21 (Gal. 2,20; se EGW til Gal. 6,14; Åb. 3,1). Hvad er en kristen?**--Da apostlen Paulus, gennem Kristi åbenbaring, blev omvendt fra en forfølger til en kristen, erklærede han at han var som en, der var født uden for passende tid. Fra nu af var Kristus alt og i alt for ham. "For mig er Kristus livet," erklærede han. Det er den mest fuldkomne fortolkning i få ord, og i hele skriften, af hvad det betyder at være en kristen. Det er hele evangeliets sandhed. Paulus forstod at mange følte sig ude af stand til at begribe det. Hvor inderlig var han dog ikke i sin alvor. Hans ord viste at hans sind var centeret i Kristus, at hele livet var bundet op til sin Herre. Kristus var ophavsmanden, støtten, og hans livs kilde. (RH 19. okt., 1897).

(2 Kor. 11,26. 27; Ef. 4,13.) Paulus' moralniveau.--Paulus nåede til et menneskes fulde moralniveau i Kristus Jesus. Ved en proces blev hans sjæl udviklet! Hans liv var en stadig scene for besværligheder, konflikter og slid. [2 Kor. 11,26. 27 citeret] (Brev 5, 1880).

Kapitel 2

5 (Joh. 8,12; se EGW til Titus 2,10). Lys for den ydmyge.--"Lad det sind være i jer, som også var i Kristus Jesus." Hvis du i al ydmyg bestræber dig på at forstå hvad Kristi sindelag er, vil du ikke efterlades i mørke. Jesus siger: "Han som følger mig skal ikke vandre i mørke, men skal have livets lys." (YI 13. okt., 1892).

5-8 (Joh. 1,1-3. 14; Hebr. 2,14-18; se EGW til Mark 16,6; Luk. 22,44; Joh. 10,17. 18; Rom. 5,12-19; 2 Kor. 8,9; 1 Tim. 2,5; Hebr. 3,1-3). De ydmyge omstændigheder i Kristi liv.--Efter at Kristus indvilgede i at forlade sin høje rang, sige ned fra en uendelig højde og påtage sig menneskelighed, kunne Han have påtaget Sig en hvilken som helst menneskelig tilstand Han ville have. Men storhed og rang var intet for Ham, og Han valgte den laveste og mest ydmyge livsvej. Stedet for hans fødsel var Betlehem, og på den ene side var hans herkomst ringe, men Gud, verdens ejer, var Hans Fader.

Ingen spor af luksus, bekvemmelighed, selvtilfredsstillelse eller eftergivenhed kom ind i Hans liv, som var en uafsluttet ring af selvfornægtelse og selvopofrelse. I overensstemmelse med hans ydmyge fødsel, havde Han tilsyneladende ingen storhed eller rigdomme, for at de ydmygeste troende ikke skal sige at Kristus aldrig kendte til den knibende fattigdoms belastning. Havde han skikkelse af ydre fremvisning, rigdomme og storslåethed, ville menneskenes (904) fattigste klasse have undgået Hans selskab; derfor valgte de ydmyge forhold det største antal mennesker havde. (MS 9, 1896).

Tro ikke på at hvile på øjets beviser. - Før Kristus forlod himlen og kom ned til verden for at dø, var Han højere end nogen andre engle. Han var majestætisk og yndig. Men da Han tjeneste skete, var Han kun lidt højere end det almindelig menneskestørrelse der levede på jorden den gang. Var han kommet blandt mennesker med Sin ædle og himmelske form, ville Hans ydre udseende have tiltrukket folks tanker til Ham selv, og Han ville have taget imod uden at udøve tro . . . . .

Menneskers tro på Kristus som Messias skulle ikke hvile på øjets beviser, og de tror på Ham på grund af Hans personlige tiltrækning, men med den fremragende karakter der fandtes i ham, som aldrig er blevet fundet, kunne ingen have, eller i nogen andre. (2SP 39)

(Kol. 2,9; Ef. 3,9; 1 Peter 1,11. 12.) Det mysterium engle ønsker at se i. - Hos Kristus boede hele guddommens fylde. Men den eneste måde han kunne nå mennesker på var at tilsløre Sin herlighed ved en menneskelig klædning. Englene beskuede Hans skjulte herlighed, at guddommelighed kan berøre menneskelighed. Kristus har altid haft det største had for synd, men Han elskede erhvervelsen for Sit blod. Han led i stedet for syndige mennesker, tog dem i union med Sig selv.

Det er mysteriet som engle ønsker at se ind i. De ønsker at vide hvordan Kristus kunne leve og arbejde i en falden verden, hvordan Han kunne blande sig med syndige mennesker. Det var et mysterium for dem at Han som hadede synd sammen med intens had nære den ømmeste medfølelse sympati for væsener der begik synd. (ST 20. jan, 1898).

(Kol. 1,26. 27.) En uforklarlig blanding. - Kristus kunne ikke have gjort noget i Sin jordiske tjeneste for at frelse faldne mennesker, hvis det guddommelige ikke var blevet blandet med det menneskelige. Menneskers begrænsede kapacitet kan ikke definere dette forunderlige mysterium - opblandingen af de to naturer, det guddommelige og det menneskelige. Det vil aldrig kunne forklares. Mennesker undres og er tavse. Og alligevel er mennesket privilegeret til at få del i guddommelig natur, og på den måde kan det i en vis grad gå ind i mysteriet. (Brev 5, 1889).

Den mest mærkværdige ting i himlen eller på jorden.--Når vi ønsker at studere et omfattende emne, lad os da beskæftige vore tanker med det forunderligste, der nogen sinde har fundet sted på jorden eller i Himmelen Guds Søns menneskevorden. Gud gav sin Søn for at dø en død i skændsel og skam for syndige mennesker. Han som var Befalingsmanden i de himmelske sale lagde Sin kongelige kåbe og kongelige krone til side og iklædte Sin guddommelighed med menneskelighed, kom til denne verden for at stå ved menneskeslægten hoved som mønstermenneske. Han ydmygede Sig selv for at lyse sammen med slægten, og pines i alle deres pinsler.

Hele verden var Hans, men Han tømte Sig selv helt ud at Han erklærede i Sin tjeneste: "Ræve har huler, og himlens fugle har reder; men Menneskesønnen har ikke noget sted hvor han kan lægge sit hoved." [Hebr. 2,14-18 citeret] (MS 76, 1903).

Kristus over al lov.--Guds søn kom frivilligt for at udrette forsoningsarbejdet. Der var intet pligtskyldigt åg på ham; for Han var uafhængig og over al lov.

Som Guds forstandsmæssige budbringere, var englene under pligtens åg; ingen af deres personlige ofre kunne forsonne faldne mennesker. Kristus alene var fri fra lovens krav til at påtage genløsningen af den syndfulde slægt. Han havde magt til at lægge Sit liv ned og tage det op igen. "I Guds skikkelse," "Tænkte han det ikke for at være røvet bytte at være lige med Gud". (SW Sept. 4, 1906).

(2.Mos. 3,5.) Kristi menneskeliggørelse er en gylden kæde. - For at genløse mennesker, blev Kristus lydige til døden, ja døden på korset. Guds søns menneskelighed er alt for os. Det er den gyldne sammenhængende kæde som binder vore sjæle til Kristus og igennem Kristus til Gud. Dette skal være vort studie. Kristus var et virkeligt menneske, og han gav bevis på Sin menneskelighed ved at blive et menneske. Og Han var Gud i kød. Når vi beskæftiger os med det emne som hedder Kristi guddommelighed, som er iklædt menneskeheden klædning, sømmer det sig for os at give agt på de ord, Kristus sagde til Moses ved den brændende (905) busk; Drag dine sko af dine fødder, thi det sted du står på er hellig jord. Han skal beskæftige os med dette emne med en elevs ydmyghed og med et angerfuldt hjerte. Studiet af Kristi inkarnation (legemliggørelse) er en frugtbar mark, og det vil belønne den gransker, som graver dybt efter skjult sandhed. (MS 67, 1898).

6 (Joh. 1,1-3. 14; se EGW til Joh. 1,1-3; Åb. 12,10).

Ligestillet mellem Kristus og Faderen. - Kristi position hos Sin Fader er ligestillet. Dette satte Ham i stand til at blive et synd-offer for overtrædere. Han var fyldestgørende til at ophøje loven og gøre den ærværdig. (MS 48, 1893).

7. Se EGW til Matt. 26,42.

7, 8. Se EGW til Hebr. 2,17.

9. Se EGW til Matt. 27,21. 22. 29.

10, 11. Se EGW til Rom. 3,19.

12. Se EGW til Gal. 5,6.

12, 13. Se EGW til Rom. 12,2; 2 Peter 1,5-11.

Kapitel 3

5, 6. Se EGW til Rom. 7,7-9.

8 (Joh. 17,3; Kol. 1,19; se EGW til Åb. 3,1). Den højeste videnskab. - I Kristus bor al fylde. Han lærer os at rene alt andet for tab end den overmådelige kendskab til Kristus Jesus vor Herre. Denne kundskab er den højeste videnskab som noget menneske kan høste. Det er summen af al sand videnskab. "Dette er det evige liv," erklærede Kristus, "at de må kende dig den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, hvem du har sendt." (MS 125, 1907).

8-10. Paulus værdsætter guds nåde. - [Fil. 3,8. 9 citeret.] Den retfærdighed som han (Paulus) tidligere anså for at være så for værdifuld, var nu værdiløs i hans øjne. Hans egen retfærdighed var nu uretfærdighed. Hans sjæls dybe længsel var: "At jeg må kende ham, og kraften af hans opstandelse, og fællesskabet i hans lidelser, bliver gjort lydige til sin død."

Han ville selv kende kraften af Frelserens nåde. Han stolede på Hans kraft til at endog frelse ham, som havde forfulgt Kristi kirke. I hans forestilling kunne ingen rigdomme ligne sig med værdien af at kende Kristus. (MS 89, 1903).

9. Se EGW til Kol. 2,10.

12. Se EGW til 2 Kor. 12,1-4; 2 Peter 3,18.

12-15. Se EGW til Åb. 3,18-21.

13. Denne ene ting gør jeg. - Paulus' kald drog ham til tjeneste af forskellig slags: arbejde med sine hænder for at tjene til sit liv, rejse fra sted til sted, oprette menigheder, skrive breve til de menigheder er allerede var oprettet. Alligevel erklærede han midt i alle disse forskellige slags arbejdsopgaver: "Dette er det eneste jeg kan gøre."

Een ting holdt han altid fast for sig i al sit arbejde: at være trofast mod Kristus, som, da han bespottede Hans navn og brugte alle midler i hans kraft for at få andre til at bespotte det, havde åbenbaret Sig selv for ham. Det ene store fortsæt i hans liv var at tjene og ære Ham, hvis navn som tidligere fyldte ham med foragt. Hans eneste ønske var at vinde sjæle for Frelseren. Jøder og hedningene kunne modsætte og forfølge ham, men intet kunne vende ham fra hans fortsæt. (Brev 107, 1904).

Kapitel 4

8. Se EGW til Sal. 19,14.

18. Se EGW til Apg. 10,1-4.

Kolossenserbrevet

Kapitel 1

(905) **Undervisning er af højeste værdi.**--Når den virkelige godhed manifesteres frembæres frugter i gode gerninger. Dette fører frem til himmelsk godkendelse. Læs det første kapitel i Paulus brev til kolossenerne. Belæringen det indeholder er af højeste værdi. Kristi religion gør alle som har denne belæring, fuldstændig menneskekærlig. Den er ikke smålig på nogen måde, går ikke på kompromis. (906) Sand kristendom har en storhed som ikke tillader nogen tarvelige og begærlige handlinger, som er en skændsel for den der gør dem. (Brev 58, 1900).

Hvad vore menigheder burde være.--Det første og andet kapitel i kolossenserne er blevet fremstillet for mig som et udtryk

for hvad vore menigheder i alle dele af verden burde være. (Brev 161, 1903).

9-11. Guds vilje vil blive kendt.--[Kol. 1,9-11 citeret.] Hvor fuldstændig er denne bøn ikke! Der er ingen begrænsning for de velsignelser som vi har ret til at modtage. Vi må være "fyldt med kundskab om hans vilje." Helligånden ville aldrig have inspireret Paulus til at sende denne bøn for sine brødre, hvis det ikke havde været muligt for dem at modtage et svar fra Gud, efter denne forespørgsel. Da det er sådan, ved vi at Guds vilje er tilkendegivet for hans folk idet de behøver en klarere forståelse om Hans vilje. (Brev 179, 1902).

15 (Hebr. 1,3; se EGW til Apg 1,11). Det fuldstændige fotografi af Gud.--Vi har kun et fuldkomment fotografi af Gud, og det er Jesus Kristus. (MS 70, 1899).

15-17. Se EGW til Joh. 1,1-3.

17. Se EGW til Apg 17,28.

19. Se EGW til Fil. 3,8.

20. Se EGW til Joh. 3,14-17.

26. Se EGW til 2 Kor. 12,1-4.

26, 27. Se EGW til Joh. 1,1-3, 14; Rom. 16,25; Ef. 1,3-6; Fil. 2,5-8; 1 Tim. 3,16; Åb. 22,14.

Kapitel 2

2, 3. Se EGW til Ef. 1,3-6.

8 (1 Tim. 4,1; 6,20; 2 Tim. 2,14-18. 23-26; se EGW til 1 Joh. 2,18). Naturen er sat over Naturens Gud.--Mennesker kan aldrig nogen sinde overgå i kundskab og indflydelse medmindre han er knyttet til visdommens og kraftens Gud. . . . Alle filosofier om menneskenaturen har ført til forvirring og skam hvor Gud ikke er blevet genkendt som alt i alle. . . .

De mest dybsindige kloge hoveder i verden bliver, når de ikke er oplyst af Guds ord, vildført og mistet når de prøver at undersøge videnskabelige sager og afsløringer. Skaberen og Hans værker er ud over begrænset fatteevne, og mennesker konkluderer at fordi at de ikke kan forklare Guds værker og veje fra naturlige begrundelser, er bibelberetningen ikke pålidelig. Mange er så opsatte på at udelukke Gud fra udøvelse af suveræn vilje og magt i universets etablerede orden, at de nedværdiger mennesket, det ædlest af Hans skabninger. Filosofiens teorier og spekulationer vil få os til at tro at mennesket er kommet gradvist, ikke blot fra et vildt stadium, men fra den allerlaveste form af dyreskabningen. De ødelægger menneskets værdighed fordi de ikke vil indrømme Guds mirakuløse kraft.

Gud har oplyst menneskers forstand, og udgydt en flod af lys over verden, gennem opdagelser i kunst og videnskab. Men som ser disse kun ud fra et menneskeligt ståsted, vil visselig komme til forkerte konklusioner. Vildfarelser, skepticisme og vantro, forklædes under dække af filosofiens og videnskabens klæder. Satan har fundet på denne snedige måde at vinde sjæle bort fra den levende Gud på, bort fra sandhed og religion. Han ophøjer naturen over naturens Skaber. (MS 4, 1882).

Tag jer i agt for menneskers sofisteri. - Menneskehjertets hårdnakkethed modstår sandhedens lys. Dets naturlige stolthed leder til en selvstændig dømmekraft og klynger sig til menneskelige ideer og filosofi. Hos nogle er der en konstant fare for at blive ustabile i troen i ønsket for originalitet. De ønsker at finde noget nyt og fremmed sandhed at bringe, og få et nyt budskab at bringe til folk; men en sådant ønske er fjendens snare der fanger sindet og leder bort fra sandheden.

I vor erfaring vil vi se hinanden starte op med nye teorier om hvad sandhed er, og uanset hvilken indflydelse forsvarerne for sådanne teorier kan have på tilhørernes tanker, vil de give sig til at forsvare deres tanker, også selvom denne lære kan være i modsætning til den tro der har kaldt syvende-dags adventister ud af verden, og gjort dem til hvad de er. Herren vil have at dem som forstår grundene for deres tro hviler i deres tro på det, de er blevet overbevist om er sandhed, og vendes ikke bort fordi de er blevet præsenteret for (907) menneskeligt sofisteri. . . . [Kol. 2,8 citeret] (RH Aug. 19, 1909).

Falsknerier blandet med sandhed.--Som vi nærmer os tidernes ende, vil sandhed blive blandet med løgn i en sådan grad, at kun de, der står under Helligåndens ledelse, vil være i stand til at skelne sandhed fra vildfarelse. Vi må gøre os al mulig umage for at vogte på Herrens vej. Vi må ikke under nogen omstændigheder slippe hans ledelse og stole på mennesker. Herrens engle har fået befaling om at holde skarpt øje med dem, der sætter deres lid til Herren, og disse engle vil være til særlig hjælp for os i enhver nødsituation. Hver dag kan vi komme til Herren i troens fulde vished og forvente visdom fra ham. .... De, som bliver ledet af Herrens ord, vil kunne skelne klart mellem løgn og sandhed, mellem synd og retfærdighed. (MS 43, 1907).

9 (1 Peter 1,18, 19; se EGW til Matt. 27,45, 46; Mark 16,6; Joh. 1,1-3, 14; Fil. 2,5-8; Hebr. 4,15). Guddommens lidelser.--"I ham bor hele guddommens fylde." Mennesker behøver at forstå at guddommen led og segnede under Golgatas pinsler. Alligevel købte Jesus Kristus, hvem Gud gav som løsesum for verden, menigheden for Sit eget blod. Himlens majestæt fik lov at lide i hænderne på religiøse fanatikere, som hævde at være de mest oplyste mennesker på jordens overflade. (MS 153, 1898).

(Hebr. 1,3.) Et fuldkomment forbillede på syndfri menneskelighed.--Al Faderens herlighed er samlet i Kristus. Hele guddomsfylden er i ham. Han er glansen af Faderens herlighed og hans persons udtrykte billede. Guds egenskabers herlighed er udtrykt i hans karakter. Evangeliet er herligt, fordi det består af hans retfærdighed. Det er Kristus åbenbaret, og Kristus er evangeliet legemliggjort. Enhver side i Det Nye Testamente skinner med hans lys. Enhver tekst er en diamant, berørt og bestrålet af de guddommelige stråler. Vi skal ikke prise evangeliet, men prise Kristus.

Vi skal ikke tilbede evangeliet, men evangeliets Herre. Kristus er en fuldkommen repræsentation af Gud på den ene side og et fuldkomment eksemplar af syndfri menneskehed på den anden side. Således har han kombineret guddommelighed og menneskelighed. (MS 44, 1898)

9, 10 (Joh. 1,16; Hebr. 4,15). Dvæle ved Kristi karakter. - I Kristus boede guddommens fylde legemligt. Det er derfor at Han, selvom han var fristet på alle punkter ligesom vi, stod foran verden, ubesmittet af fordærvet fra sin første indgang i det, selvom den omgav ham. Skal vi ikke også have del i den fylde, og er det ikke sådan, og kun sådan at vi overvinder ligesom han overvandt?

Vi mister meget ved at ikke dvæle ved Kristi karakter hele tiden. (MS 16, 1890).

10 (Zak. 3,1-5; Fil. 3,9; se EGW til Matt. 22,37-39; Hebr. 2,17; 9,24). Kristi fuldkommenhedsklædning. - Ved Hans offer kan menneskevæsener nå det høje ideal der er foran dem, og til sidst høre ordene: "I er helt i ham," ikke have din egen retfærdighed, men den retfærdighed som Han udvirkede for dig. Din ufuldkommenhed ses ikke længere; for du er iklædt Kristi retfærdighedsklædninger. (MS 125, 1902).

14. Se EGW til Matt. 27,51.

14-17. Se EGW til Apg 15,1, 5; Ef. 2,14-16.

Kapitel 3

1. Se EGW til Rom. 6,1-4.

2. Se EGW til 2 Kor. 4,18.

3 (se EGW til Gal. 2,20). Hæve sig over tvivlens tåge. - Den sjæl der elsker Gud, hæver sig over tvivlens tåge; han får en klar, bred, dyb og levende erfaring, og bliver ydmyg og Kristus lig. Hans sjæl er betroet til Gud, skjult med Kristus i Gud. Han vil være i stand til at stå forsømmelsens, forhånelens og foragtnens prøve, fordi hans Frelser har lidt alt dette. Han vil ikke blive irriteret eller modløs når vanskeligheder betynger ham, fordi Jesus ikke svigtede eller blev modløs. Enhver sand kristen vil være stærk, ikke i styrke og sine gode gerningers fortjeneste, men i Kristi retfærdighed, som gennem tro tillægges ham. Det er en stor ting at være ydmyg og sagtomdig i hjerte, og være ren og ubesmittet, ligesom himlens Prins var da Han vandrede blandt mennesker. (RH Dec. 3, 1889).

(908) **(Ef. 6,16.) Beskyttet mod fjendens pile.** - Når selvet er skjult i Jesus, er vi beskyttet mod fjendens pile. (Brev 16a, 1895).

5. Se EGW til 1 Kor. 9,24-27.

8. Se EGW til Heb. 12,1.

10. Se EGW til Rom. 8,29; 2 Kor. 3,18; 10,5; Hebr. 1,3.

20, 21. Se EGW til Ef. 6,4.

23. Se EGW til Mark 12,30.

Kapitel 4

6 (Titus 2,8). Talens kraft helliget.--Da I rejste jer fra vandgraven ved jeres dåb, bekendte I jer til at være død og erklærede, at jeres liv var forandret, skjult med Kristus i Gud. I hævdede at være død til synden og rensset fra jeres nedarvede og tillærte onde karaktertræk. Ved at deltage i dåbens ritual lovede I over for Gud at forblive døde til synden. Jeres mund skulle forblive en helliggjort mund, jeres tunge en omvendt tunge. I skulle tale om Guds godhed og prise hans hellige navn. Således skulle I være en stor hjælp og velsignelse for menigheden. (MS 95, 1906).

12, 13. Se EGW til Åb. 3,15-22.

1. Tessalonikerbrev

Kapitel 2

(908) **9.** Se EGW til Apg. 18,1-3; 20,17-35.

Kapitel 3

13. Se EGW til Rom. 6,19, 22.

Kapitel 4

3 (kp. 5,23; se EGW til Joh. 17,17; Rom. 6,19, 22; Ef. 4,20-24; 2 Peter 3, 18). Fællesskab med det menneskelig og guddommelige.--Vor helliggørelse er Faderens, Sønnens og Helligåndens arbejde. Det er opfyldelsen af den pagt Gud har gjort med dem som binder dem selv op med ham, og står med Ham. Hans Søn og Hans Helligånd i helligt fællesskab. Er du blevet født igen? Er du blevet fornyet i Kristus Jesus? Så samarbejd med himlens tre store magter som arbejder for dit bedste. (MS 11, 1901).

Beviser på helligelse. - Sand helligelse vil blive bevist ved et samvittighedsfuldt syn på alle Guds bud, ved at alle talenter udnyttes omhyggeligt, ved en velovervejede omvendelse, ved at åbenbare Kristi ydmyghed i alle handlinger. (RH 5. okt., 1886).

(1 Joh. 2,3, 4.) Det sande tegn på helliggørelse.--Dem som vanærer Gud ved at overtræde Hans lov kan tale om helligelse, men den er ikke af denne værdi, og lige så antagelig som Kains offer var. Lydighed mod alle Guds bud er det eneste tegn på helligelse. Ulydighed er tegnet på illoyalitet og frafald. (MS 41, 1897).

(Rom. 3,24-28.) Hellighed inden for alles rækkevidde.-- Gud har valgt mennesker fra evigheden af til at være hellige. "Dette er Guds vilje, endog jeres helligelse." Guds lov tolerer ingen synd, men kræver fuldstændig lydighed. Ekkoet af Guds stemme kommer til os, siger altid til os: Helligere, mere hellig. Og vort svar skal altid være: Ja, Herre, mere hellig. Hellighed er inden for alles rækkevidde, som rækker efter den i tro, ikke på grund af deres gode gerninger, men på grund af Kristus fortjenester. Guddommelig kraft gives enhver sjæl som kæmper for sejr over synd og Satan.

Retfærdiggørelse betyder frelse for en sjæl fra fortabelse, at han må opnå helliggørelse, og gennem helliggørelse, helliggørelsens velsignelser. (MS 113, 1902).

Helliggørelse og fællesskab. - Helliggørelse betyder vanemæssig fællesskab med Gud. (RH 15. marts, 1906).
7. Se EGW til Rom. 6,19. 22.

13, 14. Vildfarelser om Kristi komme.--Der var endnu en grund for (909) Paulus meddelelse til disse brødre. Nogle som nylig var kommet til tro var faldet i vildfarelse om dem som var døde siden deres omvendelse. De havde håbet at alle ville bevidne om Kristi andet komme; men de var i stor sorg, efter som den ene efter den anden af de troende faldt under dødens magt, og gjorde det umuligt for dem at se denne attråværdige begivenhed: Kristi komme i himlens skyer.

Nogle, som var faldet i den vildfarelse at Kristus skulle komme på deres dag, opslugte den fanatiske ide at det var prisværdigt at vise deres tro og opgive al deres forretning, og trække sig selv tilbage til intetsigende venten på den store begivenhed som de tænkte var nær. (LP 110).

16 (se EGW til Matt. 28,2-4). Den sidste basun. - Når Kristus kommer for at samle dem til sig, som har været trofaste, vil den sidste basun lyde, og hele jorden, fra de mægtigste bjerges toppe til den laveste afkrog i de dybeste miner, vil høre det. De retfærdige døde vil høre den sidste basuns stød, og vil komme frem af deres grave, og være ikklædt udødelighed, og vil møde deres Herre. (SpT Serie B, Nr. 2, s. 24).

16, 17. Se EGW til Es. 26,19; 1 Kor. 15,51-55; Åb. 1,7.

Kapitel 5

17. Se EGW til Ordsp. 4,23.

19-21. Se EGW til 1 Joh. 4,1.

23 (Kp. 4,3; Joh. 17,17). Hele mennesket skal helliggøres.--Sandheden må helliggøre hele mennesket dets sind, tanker, hjerte, styrke. Dets livskraft bliver ikke fortæret af vellyst. Den må besejres, ellers vil den få sejren. (Brev 108, 1898).

Rense syndens misma (smitstof) bort. - Helliggørelse - hvor mange forstår dens fulde betydning? Sindet er omtåget af sensuel malaria. Tankerne må renses. Hvad kunne menneskene ikke være blevet til, hvis de havde forstået, at det betyder alt for sindets og hjertets kraft og renhed, hvordan de behandler deres legeme.

En sand kristen, erhverver en erfaring som fører til hellighed. Han har ingen som helst skyld hvilende på samvittigheden, eller den mindste fordærvelse i sjælen. Guds lovs åndelige natur med dens begrænsende principper bliver ført ud i livet. Sandhedens lys oplyser hans forstand. En glød af inderlig kærlighed til Frelseren fjerner det smitstof som var kommet imellem sjælen og Gud, Guds vilje er blevet hans vilje, ren, ophøjet, forædlet, og helliggjort. Hans ansigt genspejler Himmelens lys. Hans legeme er et egnet tempel for Helligånden. Hellighed pryder hans karakter. Gud kan omgås fortroligt med ham, for sjæl og legeme er i harmoni med Gud. (Brev 139, 1898).

Hans ved skabelse og genløsning. - Gud vil have, vi skal forstå, at han har krav på sind, sjæl, legeme, ånd, ja alt, hvad vi har. Vi tilhører ham i kraft af skabelsen og genløsningen. Som vor skaber kræver han en uforbeholden tjeneste. Som vor genløser har han krav på vor kærlighed såvel som vor ejendom, ja på kærlighed uden lige. Disse krav skulle vi opfylde hvert øjeblik af vor tilværelse. For troende og ikke-troende må vi hele tiden erkende vor afhængighed for Gud. Vort legeme, vor sjæl, vort liv tilhører ham, ikke blot fordi han har skænket os det uforskyldt, men fordi han uophørligt lader sine goder tilbyde os og giver os kraft til at udnytte vore evner. Ved at Hans egne vende tilbage til Ham, ved at arbejde villigt for Ham, viser vi at genkender vor afhængighed af Ham. (RH Nov. 24, 1896)

Jesus beder os hellige os til ham. Han har vist den menneskelige slægt særlig ære, for han siger: "Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn." Skal vi så ikke give Kristus det, som han døde for at genløse? Hvis du vil gøre dette, vil han levendegøre din samvittighed, forny dit hjerte, helliggøre din hengivenhed, rense dine tanker og sætte alle dine kræfter i tjeneste for ham. Ethvert motiv og enhver tanke vil bringes ind under fangenskab til Jesus Kristus.

De, som er Guds sønner, vil repræsentere Kristus i deres karakter. Deres gerninger vil få tilført vellugten af Guds Søns uendelige mildhed, medfølelse, kærlighed og renhed. Og jo mere fuldstændigt sind og legeme er overgivet Helligånden, jo større vil vellugten af vort offer til ham være. (RH 24. nov., 1896).

2. Tessalonikerbrev

Kapitel 2

(910) **1-4 (se EGW til 1 Joh. 2,18). Det syndige menneske og genkomsten.**--I apostlen Paulus' dage, arbejde brødrene i Tesslonika under det fejlagtige indtryk at Herren ville komme tilbage i deres dage, og Paulus skrev for at rette disse falske indtryk, skrev hvilke begivenheder måtte ske før ankomsten kunne finde sted. Han erklærede: "Lad ingen på nogen måde forlede jer. Først skal nemlig frafaldet komme og lovløshedens menneske åbenbares, fortabelsens søn, modstanderen, der ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og hellighed, så at han sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud." Syndens menneske skulle rejse sig, og gøre sig ophøjet og blasfemisk, før brødrene kunne se efter Kristi komme. Den store begivenhed skulle gå forud ved et frafald. Der ville åbenbares en form for antikrist, og det gennemsyrende frafald virker med større kraft i endetiden. (RH 31. juli, 1888).

3, 4 (Matt. 5,17. 18; se EGW til 1 Tim. 2,5; Åb. 13,11-17; 14,8. 9-12; 18,1-5). Satans repræsentant.-- I profetien er der udpeget en som syndens menneske. Han er Satans repræsentant. Ved at tage Satans antydninger om Guds lov, som er ligeså uforanderlige som Sin trone, kommer dette syndens menneske ind og fremviser verden at han har forandret den lov, og at den første dag i ugen nu er sabbat i stedet for den syvende dag. Ved at bekende sig til ufejlbarlighed påberåber han sig ret til at ændre Guds lov og tilpasse hans egne hensigter. Når han gør dette, ophøjer han sig selv over Gud, og lader verden udlæde at Gud er fejlbarlig. Hvis det virkelig var rigtigt at Gud havde gjort et regeringsdekret, der behøver at blive forandre, ville dette visselig vise fejlbarligheden.

Men Kristus erklærede at ikke en tøddel af loven skulle forgå, før himlen og jorden skal forgå. Det arbejde som han kom for at gøre var at ophøje loven, og vise de skabte verdener og himlen at Gud er retfærdig, og at Hans lov ikke skal forandres. Men her er personen for Satans højre hånd parat til at gennemføre det arbejde som Satan har begyndt i himlen, at prøve at ændre på Guds lov. Og den kristne verden har anerkendt hans bestræbelser på at adoptere dette pavedømmes barn - søndagsinstitutionen. De har givet det næring, og vil fortsætte med at give det næring, indtil protestantismen giver fællesskabshånden til romermagten. Så vil der være en lov imod sabbaten fra Guds skabelse, og så er det at Gud vil gøre Sit "besynderlige arbejde" på jorden. Han har båret så længe over med slægtens trodsighed; Han har forsøgt at vinde dem til Sig selv. Men tidspunktet vil komme hvor de har fyldt deres mål med ugeringer; og så er det at Gud vil virke. Dette tidspunkt er næsten nået. Gud holder logbog over alle folkene, og regnestykkerne tæller op imod dem i himlens bøger; og når det kommer der til at loven om overtrædelse af den første dag i ugen skal føre til afstraffelse, så vil deres bæger være fyldt (RH 9. marts, 1886).

Syndens menneske og den konkurrerende sabbat. - Syndens menneske har sat sig selv imod Gud, sidder i Guds tempel, og giver sig selv ud for at være Gud. Han har trådt Guds store mindesmærke fra skabelsen, som skal ihukomme Hans værk, under fode; og i dets sted har han bragt en almindelig arbejdsdag. Denne dag har han sat op som en konkurrerende sabbat, der skal helligholdes og æres. Således er verden blevet vendt imod Gud; for Herren erklærer at Han har helliget dagen for hans hvile.

Men selv om alle medlemmer i menneskefamilien kunne antage dette barn af pavedømmet, vil det under ingen omstændigheder sætte Jehovas hellige sabbat ud af kraft. Dem som accepterer den falske sabbat ophøjer syndens menneske, og angriber Guds

regering. Men (911) syndens menneske kan ikke annullere hvad Gud har erklæret skal stå for evigt. Det arbejde der nu skal gøres i verden, er at ophøje Herrens lov, og rette folks opmærksomhed hen mod den. Tiden er kommet hvor sandheden skal proklameres imod falskneri og vildfarelse. (RH 26.juli,1898).

Guds vurdering af pavemagt. - I deres omgang med Hans Ord har paverne ophøjet dem selv over himlens Gud. Dette er grunden til at pavemagten i profetien er benævnt som "syndens menneske." Satan er ophavsmanden for synd. Den kraft der får ham til at forandre enhver af Guds hellige forskrifter, er syndens menneske. Under Satans særlige ledelse har pavemagten gjort dette særlige arbejde.

Selv om dem der står ved pavedømmets hoved hævder at have stor kærlighed for Gud, ser Han på dem som sine hadere. De har vendt Guds sandhed til en løgn. At træde på Guds bud og sætte menneskelige traditioner i dets sted, det er Satans værk, og vil skille den religiøse verden fra Gud; for Han erklærer: "Jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, hjem søger fædrenes synd over børn indtil tredje og fjerde led af dem der hader mig." Gud vil opfylde sit ord. (MS 126,1901) . . .

7-12 (se EGW til Matt. 7,21-23; Åb. 14,9-12; 17,1-5). Satans mirakler "Rigtige i dine øjne." - Den tid kommer, da Satan vil gøre mirakler lige for dine øjne og give sig ud for at være Kristus; og hvis du ikke er godt grundfæstet i Guds sandhed, vil du blive lokket bort fra det, du bygger på. Din eneste redning er at lede efter sandheden som efter en skjult skat. Søg efter sandhed som ville du grave efter skatte i jorden. Læg Guds ord, Bibelen, frem for din himmelske Fader og sig: Oplys mig, vis mig, hvad der er sandhed. Og når Helligånden kommer ind i dit hjerte, og indprenter sandheden i din sjæl, vil du ikke uden videre give den fra dig. Du har fået en sådan erfaring i at studere skriften, at alt det vigtige er rodfæstet. Det er vigtigt at du til stadighed studerer skriften. Du skal fylde dit sind med Guds ord, for du vil måske blive sat hvor du ikke vil have det privilegium at kunne mødes med Guds børn. (RH 3. april, 1888).

(2 Kor. 11,14; James 5,13-16; Åb. 13,13. 14.) Satans mirakeludførende bedrag. - Ingen behøver at blive bedragede. Guds lov er lige så hellig som Hans trone, og ved den skal ethvert menneske som kommer i verden blive dømt. Der er ingen anden standard karakteren prøves ved. "Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi der ikke er lys i dem." Nu skal sagen afgøres i overensstemmelse med Guds ord, eller skal menneskers krav efterkommes?

Kristus siger: "Ved deres frugter skal I kende dem." Hvis dem som gennemgår helbredelseskurre, er tilbøjelig til, på trods af disse manifestationer, at undskylde deres forsømmelighed af Guds lov, og fortsætter i ulydighed, skønt de har magt i et vist eller helt omfang, er det ikke ensbetydende med at de har Guds store kraft. Modsat er den mirakeludførende kraft fra den store bedrager. Han er en morallovens overtræder, og bruger alle kneb han kan for at forblinde mennesker til deres sande karakter. Vi er advaret om i de sidste dage vil han arbejde med tegn og lyvende undere. Og han vil fortsætte disse undere indtil prøvetidens afslutning, så han kan pege på dem som bevis for at han er en lysets engel og ikke en mørkets engel. (RH. 17. nov., 1885)

(Heb. 12,26. 27; Åb. 12,11; 14,5.) Hårde prøvelser i ransagelsens tid. - Satan vil gøre sine mirakler for at forføre; han vil gøre sin magt gældende som den højeste. Menigheden kan se ud til at skulle falde, men den falder ikke. Den bliver stående, medens syndere i Zion vil blive sigtet fra, avnerne vil blive skilt fra den dyrkede hvede. Dette er en frygtelig prøvelse, men ikke desto mindre så må det ske. Ingen andre end dem som er blevet overvundet ved Lammets blod og deres vidnesbyrds ord vil findes hos den loyale og sande, uden plet eller streg af synd, uden svig i deres munde. . . . Restfolket der renser deres sjæle ved at adlyde sandheden samler sig styrke fra den prøvende proces, og udøve hellighedens skønhed midt i blandt frafaldet. (Brev 55, 1886).

Kapitel 3

8. Se EGW til Apg. 18,1-3; 20,17-35.

10. Paulus' fuldstændige overgivelse. - Hvis noget menneske ikke vil arbejde, skal han heller ikke spise af det der tilregnes det åndelige og religiøse liv, såvel som jordiske og timelige ting.

Paulus udholdt ikke blot belastningen af de fysiske kræfter i almindeligt arbejde uden (912) at føle sig mindre eller degraderet sig selv, og uden at være utilfreds; men han bar byrden samtidig med at han gik frem åndsaktiviteter og fik åndelig kundskab. Han lærte og praktiserede de lektier han lærte. Han havde gentaget synerne fra Gud, og fra det lys han havde vidste han at ethvert menneske måtte være medarbejder med hjerne, muskel og kraft. Denne trofaste Kristi discipel, og apostel af Jesus Kristus, var uden forbehold besluttet på Guds tjeneste. (Brev 2, 1889).

10, 14, 15 (Rom. 12,11). En synds dårskab. - Apostelen betragtede dovenskab på sin tid for en synd, og dem som give efter for dette onde I dag vanærer deres bekendelse. De vil kritisere den trofaste medarbejder, og bringe skam over Kristi evangelium. Dem som ville tro, de vender bort fra sandhedens og retfærdighedens vej.

Vi bør advares om at ikke omgås dem som i deres handle måde lægger en anstødssten i vejen for andre. "Hvis nogen ikke adlyder vort ord ved denne epistel," siger apostelen, "læg mærke til dette menneske, og hav ikke omgang med ham, så han må blive til skamme. Regn ham dog ikke som en fjende, men besmyk ham som en bror." Hvis han afviser formaningen fra Herrens tjenere, og følger sin egen vilje og dømmekraft under inspiration af sin leder, Satan, vil han ruinere sig selv, og må bære sin egen synd. Sædvanen at støtte mænd og kvinder i dovenskab med private gaver og menighedspenge opmuntrer dem til syndige vaner, og denne fremgangsmåde bør efter god samvittighed undgås. Enhver mand, kvinde og ethvert barn bør oplæres i praktisk og nyttigt arbejde. Alle bør lære et erhverv. Det kan være teltmageri, eller forretninger i andre linjer; men alle bør uddannes til at bruge deres kropps lemmer til et formål, og Gud er parat og villig til at øge alles anvendelighed, som vil uddanne sig selv til flittige og industrielle vaner.

Hvis et menneske med godt fysisk helbred, ikke har brug for at tage arbejde for at forsørge sig, bør han arbejde for at få midler til fremme Guds sag og arbejde. Han skal "ikke være doven til forretninger; ivrig i ånden; tjene Herren." Gud vil velsigne alle som vil passe på den indflydelse de har over for andre i denne henseende. (MS 93, 1899)

1. Timotius brev

Kapitel 1

(912) **9, 10.** Se EGW til Rom. 8,15-21.

15. Se EGW til 2 Kor. 12,1-4.

19, 20. Paulus' fjender. -- Disse mænd havde forladt evangeliets tro, og derudover havde de foragtet nådens Ånd ved at tillægge Satans kraft til de forunderlige åbenbarelsen Paulus havde gjort. Ved at forkaste sandheden blev de fyldt med had mod den, og søgte at ødelægge dens trofaste forsvarer. (LP 305).

Kapitel 2

5 (Joh. 1,1-3. 14; Fil. 2,5-8; Heb. 2,14-18; se EGW til Apg 15,11). Handle i Guds sted. -- Adam og Eva fik en prøvetid til at komme tilbage til deres alliance; og i denne gavmilde plan blev hele deres afkom taget med. Efter faldet, blev Kristus Adams underviser. Han handlede i Guds sted over for menneskeheden, redede slægten fra fuldstændig død. Han påtog Sig mellemmands arbejdet mellem Gud og menneske. Ved tidens fylde blev Han åbenbaret i menneskelig skikkelse. Han skulle tage Sin position

ved menneskers hoved, ved at påtage sig menneskenaturen men ikke deres syndfuldhed. (ST 29. maj, 1901).

(Apg. 4,12; Hebr. 7,25; 9,22; 1 Joh. 1,7-9.) Troen på Kristi blod.-- Gud har nærmet sig gennem Jesus Kristus, Mellemanden, den eneste måde Han kan tilgive synder på. Gud kan ikke tilgive synder på bekostning af Sin retfærdighed, Sin hellighed og (913) Sin sandhed. Men han tilgiver synder og det til fulde. Der er ingen synder Han ikke vil tilgive i og gennem Herren Jesus Kristus. Dette er synderen eneste håb, og hvis han hviler i oprigtig tro, er han sikker på tilgivelse og det til fulde og frit. Der er een kanal der er tilgængelig mod alle andre, og gennem den kanal venter en rig og overmådelig tilgivelse, den sønderbrudte og angrende sjæl og de mørkeste synder er tilgivne.

Disse lektier blev lært til Guds udvalgte folk for tusindvis år siden, og gentaget i forskellige symboler og figurer, så sandhedens store værk må indprentes i ethvert hjerte, at uden blodsudgydelse er der ingen forladelse af synder. Den store lektie der virkeliggjort i ofret af ethvert blødende offer, indprentet i enhver ceremoni, indprentet af Gud Selv, var at gennem Kristi blod alene, er der syndstilgivelse; alligevel bærer mange det snærende åg og hvor få mærker denne sandheds kraft og handler på det personligt, og får velsignelserne de kunne modtage ved en fuldkommen tro på blodet af Guds lam. . . .

Retfærdighed krævede menneskers lidelser; men Kristus afkrævede lidelserne af en Gud. Han behøvede ingen forsoning for at lide for Sig selv; og alle Hans lidelser var for os; og alle Hans fortjenester og hellighed var åbne for faldne mennesker, frembragt som en gave. (Brev 12, 1892).

(Matt. 11,27; Joh. 14,9; 17,19-26; 2 Tess. 2,3. 4; Hebr. 8,1; 9,11-14. 24; 13,12; 1 Joh. 2,1.) Kristus er den eneste sande Mellemand.-- Vor store Ypperstepræst fuldende ofrene ved sig selv, da Han led udenfor porten. Da blev der gjort et fuldstændigt sonoffer for folkets synder. Jesus er vor Advokat, vor ypperstepræst, vor Mellemand. Vor nuværende position er ligesom den er for israelitterne, der står i ydere sal, og venter og ser efter det velsignede håb, vor Herre og Frelser Jesu Kristi herlige tilsynkomst. . . . Billedet måder modbilledet i Kristi død, o det slagtede lam for verdens synder. Ypperstepræsten har gjort det eneste offer der vil være af nogen værdi.

Den røgelse som mennesker nu sender op, de masser der er erklæret sjælsudfrielse fra skærsilden, er ikke til mindste gavn for Gud. Alle altre og ofre, traditioner og påfund hvorved mennesker håber at fortjene frelse er falsknerier. Ingen ofre skal sendes udenfor, for den store Ypperstepræst udfører Sit arbejde i det Hellige. Ingen fyrste eller monark tør vove sig inden for det hellige hegn.

I Sin mellemkost som vor Forsvarer, har Kristus ikke brug for menneskets dydighed, eller menneskets mellemkomst. Kristus er den eneste syndbærer, det eneste synd-offer. Der kan kun sendes bøn og bekendelse til Ham som gik ind i det hellige, en gang for alle. Kristus erklærede: "Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige." Han vil frelse alle til det yderste, som kommer til Ham i tro. Han lever altid for at gøre mellemkomst for os. Det nytter ikke noget at messe, en af romerkirkens falsknerier.

Den såkaldte helliges mellemkomst, er en af de største falsknerier der er fundet på. Præster og herskere har ingen ret til at sætte sig imellem Kristus og den sjæl som Han døde for, som om han er omgivet af Frelserens egenskaber, og kan tilgive overtrædelse og synd. De er selv synder. De er kun mennesker. En dag vil de se at deres bedragede læresætninger har ført til kriminalitet i alle afskygninger og slagt, til utugt, røveri og falskneri. De er ansvarlig for mange forfærdelige fejl, som mennesker har begået på deres medmennesker.

For alt dette vil hele jordens dommer drage dem til ansvar ved Hans domstol. Hver gang en sjæl har været fængslet og det menneske som har været tortureret, er der lagt mærke til det. Sekretærenge har understøttet martyrerne som ikke ville tilbede afguder, eller lade deres sind og samvittighed blive redskaber for mennesker, som var ansporet af Satan til at gøre onde handlinger. Disse ting gøres under syndige menneskers herredømme, som har

sat sig selv som Gud, siddende i Guds tempel og påtager sig selv Guds forret, så han kan gennemføre sine egne planer.

Det mægtigste menneske er ikke ubegrænset, uanset hvad han måtte hævde. Han kan ikke forstå uendelighed. Kristus siger tydeligt: "Ingen kender sønnen, uden (914) Faderen." En lærer prøvede en gang til at vise Guds ophøjelse, da han hørte en stemme sige: "Vi kan stadig ikke forstå hvem han er." Læreren svarede ædelmodigt: "Skulle jeg kunne fremstille Gud til fulde, skulle jeg engen selv være en gud, eller Gud selv ville ophøre med at være Gud."

Der står skrevet hos profeterne: »Og de skal alle være oplært af Gud.« Enhver, der har hørt og lært af Faderen, kommer til mig" - ikke ved konfessionarius, præster eller paver, men igennem Mig, jeres Frelser. "Ikke at nogen har set Faderen kun den, som er fra Gud, han har set Faderen. Sandelig, sandelig siger jeg eder: den, som tror, har evigt liv." Dette er absolut guddom. Den mægtigst skabte forstand kan ikke fatte Ham; ord fra den mest veltalende tunger kan ikke beskrive Ham. Tavshed er veltalenhed.

Kristus fremstillede Sin fader for verden, og Han fremstiller de udvalgte for Gud, som Han har genoprettet i Guds moralske billede. De er Hans arv. Til dem siger Han: "Han der har set mig har set faderen." "Ingen kender . . . Faderen, uden Sønnen, og han som vil Sønnen åbenbare sig for." Ingen præst, ingen religiøs, kan åbenbare Faderen for nogen af Adams sønner eller døtre.

Mennesker har kun en Advokat, en Mellemand, som er i stand til at tilgive overtrædelse. Skal vore hjerter ikke flyde over af taknemmelighed mod Ham, som gav Jesus som forsoning for vore synder? Tænk dybt over den kærlighed Faderen har vist for vor skyld, den kærlighed som han har udtrykt for os. Vi kan ikke måle den kærlighed. Der kan ingen måles. Vi kan kun pege til Golgata, til det slagtede Lam fra verdens grundvold. Det er et uendeligt offer. Kan vi fatte og måle evigheden? . . . [Joh. 17,19-21, 24-26 citeret.]

Her ser vi den store Mellemand sende Sin bøn til sin Fader. Ingen mellemand kommer imellem synderen og Kristus. Ingen død profet, eller begravet hellig kan ses. Kristus selv er vor Advokat. Alt det som Faderen er til sin Søn, er Han til dem som Hans Søn repræsenterer i sin menneskelighed. I alle linjer af Hans arbejde handlede Kristus som en repræsentant for Faderen. Han levede som vor stedfortræder og sikkerhed. Han arbejdede sådan som Han vil have at Hans efterfølgere arbejder: Påskønner uselvvisk værdi af ethvert menneske, som han led og døde for (MS 128, 1897).

En dobbelt repræsentant. - Kristus er Guds repræsentant for mennesker og menneskets repræsentant for Gud. Han kom til denne verden som menneskets stedfortræder og sikkerhed, og Han var helt i stand til at frelse alle, som angrer og vender tilbage til deres alliance. På grund af Hans retfærdighed, er Han i stand til at sætte mennesket på fordelagtig grund. Kristus vort Påskelam har ofret for os. Han gav Sit dyrebare, uskyldige liv til at frelse skyldige mennesker fra evig ruin, så de ved tro på Ham kan stå skyldfrie for Guds trone (MS 29, 1899).

(Joh. 10,30.) Hvorfor kun een Mellemand. - Jesus alene kunne give Gud sikkerheden; for Han var lige med Gud. Han alene kunne være mellemand mellem Gud og mennesker; for Han besat guddommelighed og menneskelighed (RH 3. april, 1894).

(Rom. 8,34.) En gylden kæde fæstnet op til Guds trone. - Kristi mellemkomst er en gylden kæde der er fæstnet op til Guds trone. Han har gjort fortjenesten ved Hans offer til bønner. Jesus beder, og ved bøn lykkes det (MS 8, 1892).

7 (Es. 52,8). Sandheden som den er i Jesus. - Hvis vi lærer sandheden efter vore egne veje, vil vi se at der ikke altid være den fuldkomne harmoni som der burde være. Men hvis vi underviser i sandheden sådan som den er i Jesus, skal vi lære den i den sande Opdragers ånd; og vi vil ikke have forskellige meninger, og klynge os hårdnakket til vore egne ideer, men vil se øje til øje. Og når vi således lærer, tror at Jesus vil hjælpe os til at overbringe sandheden som den er i Ham, så kan vi forvente Hans hjælp, og vi vil få den (RH 10. maj, 1887).

9, 10. Se EGW til 3.Mos. 15,38. 39; 1 Peter 3,3. 4.

Kapitel 3

1-13 (Joh. 10,11-15). Omhyggelig med at vælge menighedsledere. - Måtte Herren indprente alles sind og hjerter der er knyttet til Guds hellige arbejde, betydningen af at de ved hvem der tjener som tjenere og (915) ældre, og passer sig til at blive betroet Guds hjort. Jesus kalder Sig selv den "Gode Hyrde." Han gør dette i modsætning til dem som har betroede stillinger i forbindelse med menigheden, men som ikke har ret til disse pladser, fordi de sætter en forkert form på arbejdet. Det naturlige vil vise sig.

Sammenlign den Gode Hyrde, som gav Sit liv for Sine får, med dem som er fyldt med selvagtelse, opblæste, diktatoriske, elsker at herske i menigheden. Profeterne har udspecificeret Kristi egenskaber. De forudsagde Ham som en mild Hyrde, som ville bære lammene ved Sit skød. Der er andre, som profetien har udpeget, som har taget ledes og religiøse underviseres position, som Guds Ord irettesætter for deres forsømmelighed, deres uvidenhed over for det arbejde som burde være gjort under deres ansvar (MS 176, 1898).

16 (Kol. 1,26. 27; Rom. 16,25; se EGW til Joh. 1,1-3. 14; 2 Tim. 3,16). Udover menneskers synsfelt. - Stor er gudfrygtighedens mysterium. Der er mysterier i Kristi liv som der kun skal tros på, også selvom de ikke kan forklares. Det begrænsede menneskesind kan ikke favne gudfrygtighedens mysterier (Brev 65, 1905).

(1 Peter 1,11. 12.) Inkarnationen er en smertelig proces. - Genløsningsværket kaldes for et mysterium, og er i virkeligheden det mysterium som den evige retfærdighed som alle skal tro på. Kapløbet på grund af synd, var i fjendskab med Gud. For en uendelig pris, ved en smertelig proces, mystisk for engle, såvel som for menneske, påtog Kristus sig menneskelighed. Han skjulte Sin guddommelighed, lagde Sin herlighed til side, Han blev født som et lille barn i Betlehem. I menneskelig kød efterlevede Han Guds lov, så Han kunne fordømme synden i kødet, og frembære vidne til himmelske intelligensvæsener, at loven blev forordnet til liv og sikre den lykke, fred og evige gode til alle som adlyder. Men det samme begrænsede offer, som er liv for dem der tro, er et vidnesbyrd om dom til den ulydige, det taler om døden og ikke livet. (MS 29, 1899).

Kapitel 4

1. Se EGW til Kol. 2,8; 1 Joh. 4,1.

8. Se EGW til Ordsp. 3,17.

12 (2 Tim. 3,14. 15). Timotius, ydmyge afhængighed. - I Timoteus beretning findes der dyrebare lektier. Han var blot en dreng da han blev valgt af Guds som lærer; men så befæstede var hans principper af en korrekt opdragelse, at han egnede sig til denne vigtige stilling. Han bar sine ansvar med Kristus-lignende sagtmødighed. Han var trofast, standhaftig og sand og Paulus valgte ham som ledsager i arbejdet og på rejser. For at Timotius ikke skulle blive ringeagtet, på grund af hans unge alder, skrev ham: "Lad ingen ringeagte dig fordi du er ung." Han kunne han roligt skrive, fordi Timotius ikke var selvtilstrækkelig, men søgte hele tiden vejledning.

Der er mange unge som handler mere ud fra impulser end fra dømmekraft. Men Timotius spurgte for hvert skridt: "Er dette Herrens vej?" Han havde ingen særlige strålende talenter, men han helligede alle sine evner til Guds tjeneste, og dette gjorde arbejdet værdifuldt for ham. I ham fandt Herren et sindelag, som Han kunne forme og danne til Helligåndens iboen.

Gud vil bruge de unge dag, ligesom Han brugte Timotius, hvis de vil underlægge sig Hans vejledning. Det er dit privilegium at være Guds missionærer. Han kalder dig til at arbejde for dine ledsagere. Søg efter dem du ved er i fare, og prøv i Kristi kærlighed at hjælpe dem. Hvordan skal de kende Frelseren,

medmindre de ser Hans dydighed i Sine efterfølgere. (YI 13. feb., 1902)?

13-16 (2 Tim. 2,1-3. 7. 15). Forstandsmæssig kraft er ikke nok. - [1 Tim. 4,13-16 citeret.] Den formaning Timotius får, burde enhver husholdning give agt på, og blive en opdragende kraft i enhver familie og i enhver skole. . . . [2 Tim. 2,1-3, 7, 15 citeret.] . . .

Det højeste mål for vore unge bør ikke være at jage efter noget nyt og ukendt. Det var der ikke noget af i Timotius' tanker og arbejde. De bør have i tanke at kundskab alene, i hænderne på alt det godes fjende, kan være en kraft der ødelægger dem. Det var et meget forstandsmæssigt væsen, en som havde en høj position iblandt engleskaren, som til sidst blev en oprører, og nu ledes mange, med overmådelige forstandsmæssige begavelser, i fangenskab af hans kraft. (YI 5. maj, 1898).

(916) **16. "Giv nøje agt på dig selv."** -- "Giv nøje agt på dig selv og din lærergerning." Du selv behøver den første opmærksomhed. Giv dig selv til Herren, så du helliges til Hans tjeneste. Et gudfrygtigt eksempel vil tælle mere for sandheden, end den støre veltalenhed, der ikke ledsaget af et velordnet liv. Bring sjælens lampe i orden, og opfyld den med Åndens olie. Søg den nåde fra Kristus, så den klare fatteevne, vil være i stand til at gøre et succesrigt arbejde. At lære fra Ham, betyder at arbejde for dem, som Han gav Sit liv for. Den mest talentfulde arbejder kan kun gøre lidt, medmindre Kristus er formet inden i, livets håb og styrke (RH 19. aug., 1902).

Kapitel 5

13. Se EGW til 2.Mos. 31,1-6.

24, 25 (Åb. 20,12. 13). Syndens bortskaffelse. - Nogle menneskers synder er åbne forud, bekendt I anger, og tilgivet, og de kommer forud til dommen. Tilgivelse skrives over disse menneskers navne. Men andre menneskers synder følger efter, og lægges ikke bort med anger og bekendelse, og disse synder vil stå registreret imod dem i himlens bøger (MS 1a, 1890).

Kapitel 6

10. Se EGW til Matt. 26,14-16.

12 (se EGW til Gal. 5,6). Dyrebare løfter. -- "Grib fat i det evige liv." Kom til Jesus i tro. Bed, så skal du få. Tilgivelse for synder er lovet ham, der angret, retfærdiggørelse ham, der tror, og livets sejrskrans ham, der er tro til døden (Brev 33, 1895).

19. Se EGW til 2 Kor. 9,6.

20 (Kol. 2,8; se EGW til 1 Joh. 2,18). Videnskab og religion spreder lys på de andre. - Gud er grundlaget for alt. Al sand videnskab er i harmoni med Hans gerninger; al sand uddannelse fører til lydighed mod Hans regering. Videnskab åbner nye undere for vort syn; den flyver højt og udforsker nye dybder, men den kommer ikke med noget fra dens undersøgelser som konflikter med guddommelig åbenbaring. Uvidenhed kan prøve at understøtte et falsk syn på Gud, ved at appellere til videnskaben, men naturens bog og det skrevne Ord stemmer ikke overens; enhver spreder lys over andre. Forstås de rigtigt, gør de os bekendt med Gud og Hans karakter, ved at lære os noget om de kloge og godgørende lov, som Han virker igennem (ST 20. marts, 1884).

Falsk videnskabs sofisteri. - Vi behøver hele tiden at vogte os imod sofisteri om geologi eller andre såkaldte falske videnskabsgrene, som ikke har skin af sandhed. Store mænds teorier må omhyggeligt afprøves for det mindste spor af hedenske antydninger. Så der blot et lille bitte frø af lærerne på vore skoler, vil de studerende rejse en høst af vantrø, hvis de tager imod det. Herren har givet al den forstandsmæssige glans som mennesker har, og det bør helliges til Hans tjeneste (RH 1. marts 1, 1898).

2. Timotius brev

Kapitel 1

(916) **1, 2 (kp. 4,6-9). Paulus andet brev til Timotius.**--Dette brev skrevet til Timotheus, den første biskop i Efesus menighed, efter at Paulus var blevet bragt frem for Nero for anden gang for at bevidne om sit liv for den tro han havde. I stedet for at skrive hans trængsler ned, mod de mænd som vendte sig fra troen, taler Paulus ord, som burde opmuntre vore hjerter, idet vi går over den samme grund (RH 18. juli., 1907).

Kærligheden mellem Paulus og Timotius.--Apostlens tale vandt ham mange venner, og han blev besøgt af personer af rang, som regnede hans velsignelse af større værdi end gunst fra verdens kejsere. Men der var en ven hvis sympati og kammeratskab han længes (917) efter i disse sidste prøvende dage. Denne ven var Timotius, hvem han havde overdraget omsorgen for Efesus-menigheden, og som var ladt tilbage da Paulus gjorde sin sidste rejse til Rom.

Det stærke forhold mellem Paulus og Timotius begyndte ved Timotius' omvendelse; og båndet blev styrket idet de havde delt håb, fare, og slid i missionslivet, indtil de synes at være eet. Aldersforskellen og forskel i deres karakter gjorde deres kærlighed for hinanden mere alvorlig. Paulus' brændende ånd, nidkærlighed og ukuelighed fandt svar og trøst i Timotius' milde, overgivende og tilbageholdende natur. Den trofaste hjælp og ømme kærlighed til denne prøvede kammerat har oplyst mange mørke stunder i apostlenes liv. Alt det Melancthon var for Luther, alt dette kunne en søn være for en elsket og æret fader, den unge Timotius var for den prøvede og ensomme Paulus. (YI 10. juli, 1902).

9. Se EGW til Luk. 17,10; Ef. 2,8. 9.

10. Se EGW til Heb. 2,14.

12. En sund religiøs erfaring.--"Jeg ved hvem jeg har troet på." Han [Paulus] levede ikke under en tvivlens sky, famlede sig vej i usikkerhedens mørke, eller beklagede sig over prøvelser og trængsler. En stemme af glæde, stærk med håb og mod, genlød hele vejen op til vor tid. Paulus havde en sund religiøs erfaring. Kristi kærlighed var hans store tema, og den drivende kraft der styrede ham. (RH Sept. 8, 1885).

Kapitel 2

1-3. 7. 15. Se EGW til 1 Tim. 4,13-16.

1-4. Se EGW til kp. 4,1-7.

14. Diskussioner med et fortsæt.--[2 Tim. 2,11-14 citeret.] Hvad betyder dette? Det byder at der kan være diskussioner over ord og tanker, men de bør være med et formål, de bør kunne nedbryde hovmod og den modstand som er i menneskehjerner for at deres ånd må blødgøres og underkues, så at sandhedens frø, der er sået i hjertet, kan få rod der. (MS 13, 1888).

14-16 (vs. 23-26; kp. 4,1-5; Kol. 2,8; se EGW til Åb. 14,1-4; 18,1). Ophøre med al nyttesløs spekulation.--[2 Tim. 2,14 citeret.] Denne advarsel passer til vor tid. Så kommer en formaning, som ofte vil være brug for: "Stræb efter at stå din prøve for Gud som en arbejder, der ikke behøver at skamme sig, men som går lige på med sandhedens ord." Lær at tage de sandheder som er blevet åbenbaret, og behandle dem på en sådan måde, at de vil være til føde for Guds hjord.

Vi skal måde dem, som lader deres tanker strejfe over i nyttesløse spekulationer om ting som Guds Ord ikke siger noget om. Gud har talt i det tydeligste sprog over alle de spørgsmål der berører sjælens frelse. Men Han ønsker at vi skal undgå al dagdrømmeri, og siger: Gå i dag til Min vingård. Natten kommer hvor intet menneske kan arbejde. Stop med alle nyttesløse diskussioner; våg og arbejd og bed. Studér de sandheder der er blevet afsløret. Kristus ønsker at bryde alle intetsigende grublerier op, og Han peger os hen til markerne, der er moden til

høst. Hvis vi ikke arbejder alvorligt, vil evigheden overvælde os med dens ansvarsbyrder. (RH 5. Feb., 1901).

16-18 (Kol. 2,8). Gripe ved skyggerne. - Vi er blevet opmuntret i skrifterne til at, hvis vi vandrer ydmygt for Gud, skal vi få undervisning. Men vi advares imod overdreven videbegærlighed. "Men hold dig fra den vanhellige, tomme snak; thi de vil komme længere og længere ud i ugudelighed", fører ind på falskhedens og indbildningens stier, som vi ikke har noget at gøre på. Der er tomme, uvæsentlige menneskeskabte teorier, som får sindet til at dvæle ved ingenting. I dem har de intet sikkert eller betydeligt. Om den der går frem i disse teorier, siger Paulus: "Deres ord vil æde om sig som kræft. Blandt dem er Hymenæus og Filetus; når de hævder, at opstandelsen allerede har fundet sted, er de kommet bort fra sandheden, og de nedbryder troen hos nogle."

På apostlenes dage blev de mest tåbelige kætteri fremstillet som sandhed. Historien har gentaget sig. Der vil altid være nogle som tilsyneladende altid er oprigtige, men vil gribe skyggen, og tage det som den dybeste betydning. De tager vildfarelsen i stedet for sandhed, (918) fordi vildfarelse er klædt i ny forklædning, som de tror dækker over noget forunderligt. Men lad klædningen blive fjernet, og der er ingen ting inden under (RH 5. feb., 1901).

20 (Matt. 13,47, 48). Både godt og dårligt i menigheden.--[2 Tim. 2,19, 20 citeret.] Det "store hus" repræsenterer menigheden. I menigheden vil der være det nederdrægtige såvel som det dyrebare. Nettet der kastes i havet, samler både godt og dårligt (RH 5. feb., 1901).

21. Brug for at tømme karrerne. - Hvilken slags kar skal være til Mesterens brug? - tomme kar. Når vi tømmer sjælen for al besmittelse, er vi parate til at blive brugt (RH 28.Febr., 1899).

Renselse, er et personligt arbejde.--"Hvis nogen holder sig ren og fjernt fra disse, skal han være et kar til ære, helliget, nyttigt for husets herre, brugbart til alt godt arbejde." Han skal ikke antage teorier som fordærver hvis de antages. Han skal rense sig selv fra alle uretfærdige holdninger, som ville lede bort fra det visse Guds ord til vaklende menneskelige påfund og fordærv, hvis disse holdninger blev antaget. Han skal modsætte sig fjendens virke med karrerne til vanære. Ved at ransage skriften med megen bøn, vil han finde en sti at følge, ikke menneskers sti, men en sti der fører til himlen.

Rensesarbejde er et personligt arbejde. Ingen kan gøre dette arbejde for andre. "Hvis nogen holder sig ren og fjernt fra disse, skal han være et kar til ære, helliget, nyttigt for husets herre." Guds Ånd vil arbejde gennem helligede menneskeagenter, lede dem til at arbejde rigtigt. Der vil gives evner og nådegaver dertil. Mennesker vil blive fyldt med et alvorligt ønske om at forkynde evangeliets sandheder, fast og beslutsomt, og på en klar måde (RH 5. feb., 1901).

23-26 (vs. 14-18; kp. 4,1-5; Kol. 2,8; Åb. 7,3. 4; se EGW til Åb. 3,1-3; 14,1-4). Intet plads til at stille nysgerrighed.--Der er nogle ting, som vi må være forsigtige med. Breve vil komme med spørgsmål angående beseglingen af Guds folk, hvem, der vil blive beseglet, hvor mange og andre nysgerrige spørgsmål. Jeg tror, at vi må sige til dem, at de skal læse og tale om de ting, som er tydeligt åbenbaret. Vi har opmuntring i Ordet om, at hvis vi ydmygt vandrer med Gud, så vil vi modtage instruktion. Men snagende nysgerrighed må ikke opmuntres. Dem, der ønsker at opfinde noget nyt og mærkeligt, som er produktet af den menneskelige fantasi og er lige så meget lavere end den Hellige Skriffs ædle udtryk, som det hverdagsagtige er lavere end det hellige, kan vi henvise til det andet kapitel af Timoteus' andet brev [2 Tim. 2, 23]. Vi kan besvare tåbelige spørgsmål ved at sige: Vent, og vi vil alle vide, hvad der er vigtigt for os at vide. Vor frelse er ikke afhængig af ligegyldige emner. (Brev 58, 1900).

Kapitel 3

14, 15 (Apg 16,1-3). Timotius' oplæring i barndommen. - Timotius moder og bedstemoder var gået sammen for at oplære ham til Gud. Hvad var hans lektiebog? - Bibelen, Paulus, hans

fader i evangeliet, erklærer: ”Du kender fra barndommen af de hellige skrifter.” Den troende moder og bedstemoder på Guds orakler, var hele tiden en illustration for Timotius, til at gøre Guds vilje.

Da Timotius var lidt mere end en dreng, tog Paulus ham med sig som sin ledsager i arbejdet. Dem som havde oplært Timotius i sin barndom blev belønnet ved at se sønnen i deres varetægt knyttet i et tæt fællesskab med den store apostel (MS 117a, 1901).

(1 Tim. 4,12.) Timotius’ indflydelse og medynk. - Paulus elskede Timotius fordi Timotius elskede Gud. Hans forstandsmæssige kundskab til at bruge medynk og sandhed gav ham anseelse og indflydelse. Medynken og indflydelsen i hans hjemmeliv var ikke af en billig slags, men ren, fornuftig og ufordærvet fra falske tanker. Den moralske indflydelse fra hans hjem var væsentlig, ikke ustadig, ikke ud fra impulser, ikke foranderlig. Guds ord var den regel som vejledte Timotius. Han modtog sin undervisning linje for linje, forskrift for forskrift, lidt her og lidt der. Indtryk af den højeste mulige orden blev fremholdt for hans sind. Hans hjemmeundervisere samarbejdede med Gud i at undervise denne unge mand til at bære de byrder som skulle komme over ham i en tidlig alder. . . .

(919) Vi ser de fortrin som Timotius havde for et korrekt eksempel i fromhed og sand gudsfrygt. Religion var atmosfæren i hans hjem. Fromhedens åndelige kraft der blev vist i hjemmet, holdt ham ren i tale, fri for alle fordærvende tanker. Fra et lille barn af var Timotius blevet bekendt med de Hellige Skrifter. Han havde haft gavn af de gammeltestamentlige skrifter, og de manuskriptdelene fra den nye lære og lektier om Kristus (Brev 33, 1897).

16 (1 Tim. 3,16; 2 Peter 1,21; se EGW til Joh. 17,17). Udover begrænset fatteevne. - Der er nogle som tror at de er helt i stand til at tage Guds ord med deres begrænsede dømmekraft, og sige hvilke der inspirerede ord, og hvilke ikke er inspirerede ord. Jeg ønsker at advare jer fra den grund, mene brødre i forkyndergerningen. ”Tag dine sko af dine fødder, for det sted du står på er hellig grund.” Der er ingen begrænsede mennesker som lever, jeg siger ikke hvem det er eller hvilken stilling, som Gud har bemyndiget til at trække ud og vælge i Hans Ord.

Det er sandt at apostlen har sagt at der er nogle ting som er vanskelige at forstå i Skriften. Sådan er det. Og hvis det ikke er for at der er emner der er vanskelige at forstå, kunne skeptikeren, som nu påstår at Gud har givet en åbenbaring som ikke kan forstås, kunne han lige så godt have noget andet at påstå. Guds ubegrænsethed er så meget større end vi, så det er umuligt for mennesker at forstå guddommelighedens mysterier.

Guds engle ser forbavset på Kristus, som påtog sig selv menneskers skikkelse, og forenede ydmygt sin guddommelighed med menneskeligheden, så at Han kan tjene faldne mennesker. Det er et underværk blandt himmelske engle. Gud har fortalt os at Han gjorde det, og at vi skal acceptere Guds ord, præcis som det læses.

Og selvom vi prøver at tanke over det med hensyn til vor Skaber, hvor længe har Han så eksisteret, hvor ondskaben kom ind i vor verden for første gang, og alle disse ting, kan vi tænke på indtil falder besvimet og udmattet om med den undersøgelser der er en uendelighed på. Vi kan ikke fatte det, så hvordan tør mennesker tage den bibel og sige at denne del er inspireret og den del er ikke inspireret? Jeg vil have taget begge mine arme fra mine skuldre før jeg nogen ville komme med den udtalelse, eller sætte min dom på Guds ord, for hvad er inspireret og hvad der ikke er inspireret.

Hvordan vil det begrænsede menneske vide noget om den sag? Han skal tage Guds Ord som det læses, og så påskønne det som det, og bringe det ind i livet og indvæve det i karakteren. Alt er tydeligt åbenbaret i Guds ord, som angår menneskenes frelse, og hvis vi vil tage det Ord og forstå det efter vore allerbedste evner, vil Gud hjælpe os i at forstå det.

Menneskers sind vil uden Guds Ånds særlige hjælp se at mange ting i Bibelen er meget vanskelige at forstå, fordi de mangler en guddommelig oplysning. Det er ikke sådan at mennesker skal komme til Guds Ord ved at danne deres egen måde, eller deres

egen vilje, eller deres egne idéer, men det skal komme med en sagtnodig, ydmyg og en hellig ånd.

Prøv aldrig at ransage skrifterne hvis du ikke er parat til at lytte, hvis du ikke er parat til at være elev, hvis du ikke er parat til at lytte til Guds ord som om Hans stemme taler direkte fra de levende orakler. Lad aldrig dødelige mennesker sætte sig som dommer over Guds ord eller afsige dom over hvor meget dette er inspireret, og hvor meget det ikke er inspireret, og at dette er mere inspireret end andre dele. Gud advarer fra denne grund. Gud har ikke givet mennesket et sådant arbejde at gøre (MS 13, 1888).

(2.Mos. 3,5.) Gods Ord skal ikke skilles ad. - Det tager en hel evighed at udfolde de herligheder bringe Guds Ords dyrebare rigdomme ud. Lad ikke noget levende menneske komme til dig og begynde at dissekere Guds Ord, fortælle hvad der er åbenbaring, hvad der inspireret og hvad ikke er, uden en irettesættelse. Fortæl alle disse, at det ved de slet ikke. De kan simpelt ikke forstå Guds mysterier og ting. Hvad vi mangler er at indgyde tro. Vi ønsker ikke at nogen siger. ”Det vil jeg forkaste, og det vil jeg antage”: men vi ønsker at have ubetinget tro på Bibelen som en helhed, og som den er.

(920) Vi kalder jer til at tage jeres bibel, men ikke lægge en ugudelig hånd på den, og sige ”Det er ikke inspireret,” blot fordi nogen andre har sagt det. Ikke en tøddel eller prik er nogen sinde taget fra det Ord. Fingrene væk, brødre! Berør ikke arken. Læg ikke jeres hånd på den, men lad Gud røre sig. Det er med Hans egen kraft, og Han vil arbejde på en sådan måde at han vil omfavne vor frelse. Vi ønsker at Gud skal have plads at arbejde på. Vi ønsker ikke at menneskers idéer skal bindes om Ham.

Jeg kender noget til herligheden i det fremtidige liv. En gang skrev en søster til mig, og spurgte om Jeg ikke ville fortælle hende noget om vor Guds stad, mere end vi har i Ordet. Hun spurgte mig om Jeg ikke kunne tegne nogle af dens planer. Jeg skrev til hende at jeg måtte sige til hende: ”Tag dine sko af dine fødder, for det sted du står på er hellig grund.” ”Nej,” sagde jeg, ”du kan ikke tegne, du kan ikke afbillede, og martyrens tunge kan ikke begynde at beskrive herligheden i det fremtidige liv, men jeg vil fortælle dig hvad du kan gøre: ”Du jager dig frem mod målet, den sejrs-pris, som Gud fra det høje kaldte os til Kristus Jesus.” Du kan dø i selvet; du kan søge at vokse til Kristen karakteres fuldkomnethed i Kristus Jesus. Det er vort arbejde; men når mennesker begynder at blande sig i Guds Ord, ønsker Jeg at fortælle dem at få fingrene væk, for de ved ikke hvad de gør (MS 13, 1888).

Kapitel 4

1-5 (kp. 2,14-18. 23-26; Rom. 1,25; Kol. 2,8). Vende sandhed til en løgn. - Ingen skal underkaste sandheden tortur med billige fantasier, ved at betvinge Ordet med mystiske konstruktioner. Derved er de i fare for at vende Guds sandhed til en løgn. Der er dem som behøver den guddommelige ånds berøring i deres hjerter. Så vil budskabet for denne tid være deres byrde. De vil ikke lede efter menneskelige prøver, for noget nyt og fremmed. Det fjerde buds sabbat er prøven for denne tid. . . .

Bland unge mennesker er der et brændende ønske for at få fat i noget nyt, også selvom det er af den billigste kvalitet. Herren vil ikke have sindet til at dvæle ved unyttige ting, søge efter det det aldrig vil finde. Han ønsker at vi skal søge efter en ren og klar sjæl, en sjæl der er vasket og gjort hvid af Lammets blod. Det er Kristi retfærdighedsklædning som giver synderen adgang til himmelske engles tilstedeværelse. Ikke hans hårfarve, men hans fuldkomne lydighed til alle Guds bud, åbner portene til den Hellige Stad op for ham. (Brev 207, 1899).

1-7 (kp. 2,1-4). Trofast i forkyndergerningen. - Paulus har næsten afsluttet sin vej, og han ønsker at Timotius skal tage hans sted, passe på menighederne fra de fabler og kætteri hvor Satan og hans agenter forsøger at bortlede dem fra sandheden. Han formaner ham til at undgå alle timelige sysler og forviklinger, som forhindrer ham i at give sig helt til Guds arbejde. Han skal kunne klare modstand, bebrejdelse og forfølgelse med oprejst

pande, som hans trofasthed vil blive udsat for. Han skal sætte sit forkynderarbejde på prøve, bruge alle midler til at gøre godt for sine medmennesker (YI 10. juli, 1902).

3, 4. Se EGW til Apg 20,30; Kol. 2,8; 1 Joh. 4,1.

6-9. Se EGW til kp. 1,1. 2.

7, 8. Se EGW til Åb. 14,13.

13, 14 (Apg 19,33). Alexander effektuerer Paulus sidste arrestation. - Ved en disciples hus i Troas by, blev Paulus atter arresteret, og derfra blev han hastet bort til sin sidste fængsling.

Arrestationen effektueres på foranledning af kobbersmeden Alexander, som ikke havde held med at modvirke apostlens arbejde i Efesus, og som nu udnyttede lejligheden til at hævne sig på ham, som han ikke kunne besejre (LP 305).

13, 16-21. Paulus ser modigt døden i øjnene. - Paulus afslutter sit brev med forskellige personlige budskaber, og gentager igen og igen indtrængende at Timotius bruger al flid på at hurtigt komme til ham, og om muligt komme før vinteren. Han beskriver sin ensomhed fordi nogle venner er faldet fra og nødvendigheden for at være borte fra andre, og for at Timotius ikke skal tøve længere, af frygt for at efesusmenigheden har brug for hans arbejde, anfører han det han allerede har sendt Tykikus til at udfylde Timotius plads i hans fravær. Og (921) så tilføjer han den betagende anmodning: "Den kappe, jeg lod blive i Troas hos Karpus, skal du tage med, når du kommer, ligeså bøgerne, især dem på pergament."

Ved hans Anden arrestation, blev Paulus anholdt og hastet så pludseligt bort at han ikke kunne nå at samle sine få "bøger" og "pergament," op, eller få sin kappe med sig. Og nu kom vinteren, og han vidste at han ville få det koldt i hans fugtige fængselscelle. Han havde ikke penge til at købe nye klæder, han vidste at hans hende måtte komme et øjeblik, og med hans sædvanlige uselvskhed og bekymring for at bære byrder for menigheden, ønskede at der ikke skulle bruges penge på ham selv (LP 327).

16, 17. Paulus og Nero ansigt til ansigt. - Paulus og Nero ansigt til ansigt! - monarkens ansigtsudtryk var skammelig over de lidelser som hærgede inden i, fangens ansigtsudtryk fortalte et hjertes beretning om fred med Gud og mennesker. Den dag stod de to modsatrettede uddannelsessystemer op imod hinanden - et liv i øjlesløs selveftergivenhed og et liv i fuldstændig selvopofrelse. Her var repræsentanterne til to livsteorier - altopslugende selvished, ikke regner noget for værdifuldt til at blive ofret for øjeblikkelig tilfredsstillelse, og selvfornægtende udholdenhed, parat til at opgive livet selv, om nødvendigt, for andres skyld (YI 3. juli, 1902).

Titusbrevet

Kapitel 1

(921) **9-11.** Se EGW til Apg. 15,1. 5.

Kapitel 2

8. Se EGW til Kol. 4,6.

10 (Fil. 2,5). Besmykket med Kristi lære.--For at besmykke os med læren fra Kristus vor Frelser, må vi have det samme sind som var i Kristus. Vore ligheder og uligheder, vort ønske om at begunstige os selv, frem for andre, må overvindes. Lad Guds fred herske i jeres hjertes. Kristus må være en levende og virkende kraft i os. (MS 39, 1896).

11. Se EGW til Ef. 4,7; 1 Peter 1,22.

14. Se EGW til Luk. 17,10; Rom. 3,20-31; Gal. 5,6.

Kapitel 3

5. Se EGW til Luk. 17,10; Rom. 3,20-31.

Hebræerbrevet

Kapitel 1

(921) **3 (Kol. 1,15; 2,9; 3,10; se EGW til Joh. 1,14; Apg. 1,11; 17,28; Ef. 1,20. 21; Hebr. 2,14-18). Guds personlighed.**--Han [Kristus] repræsenterede ikke Gud i sit inderste væsen som gennemstrøm i naturen, men som en Gud med personlighed. Kristus var det udtrykte billede af Sin Faders person; og Han kom til vor verden for at genoprette Guds moralske billede i mennesket, for at mennesket, selvom det var faldet, kunne ved lydighed mod Guds bud blive påtrykt det guddommelige billede og karakter - besmykket med den guddommelighed skønheds smykke. (MS 24, 1891).

4-14. Jesu almagt.--[Hebr. 1,4-12 citeret.] I dette sprog er Herren Jesu almagt fremstillet. Han introduceres til den bibelstuderende som verdens Skaber, og var dets rette Hersker. [Hebr. 1,13. 14 citeret.]

(922) Det første kapitel i hebræerbrevet sætter modsætning op mellem englens position og Kristi position. Gud har sagt ord om Kristus som ikke retter sig til englens. De er "sendt ud for at tjene dem som skal være frelsens arvinger," men Kristus, som Mellemand, er den store Præstetjener i genløsningsarbejdet. Helligånden er Hans repræsentant i vor verden, til at udrette det guddommelige mål med at bibringe det faldne menneske kraft ovenfra, så han må sejre. Alle som går ind i en pagt med Jesus Kristus bliver optaget som Guds børn. De er rensat af Ordets genskabende kraft, og engle er hvervet til at tjene dem. (MS 57, 1907).

6, 8. Se EGW til kp. 3,1-3; Joh. 1,1-3, 14; Kol. 2,9.

8. Se EGW til Joh. 1,1-3.

14 (se EGW til Apg 10,1-6; Åb. 5,11). Kraft og virkning for menigheden.--Der er brug for guddommelig hjælp for at give menigheden kraft og virkning i denne verden. Guds familie på jorden, som er genstand for fristelser og prøvelser, står meget nær til Hans kærlige hjerte. Han har forordnet at der skal holde forbindelse mellem himmelske intelligensvæsener og Hans børn på denne jord. Engle fra salene der oppe, sendes hertil for at tjene dem, som skal være frelsens arvinger. (MS 142, 1899).

(Jakob 4,8.) Engle modstår Satan.--Gud har engle, hvis hele opgave består i at drage dem, der skal arve frelsen. Hver gang et menneske tager et skridt hen imod Jesus, bevæger Jesus sig også hen imod dette menneske. Det er englens opgave at holde Satans magter tilbage. (MS 17, 1893).

(Ef. 6,12.) Til hjælp for fristede sjæle.--Himmelske engle er hvervet til at vogte fårene på Kristi græsningsarealer. Når Satan med sine bedrageriske snarer vil om muligt bedrage de udvalgte, sætter disse engle gang i en indflydelse som vil redde de fristede sjæle, om de vil give agt på Herrens Ord, indse deres fare, og sige: "Nej, jeg vil ikke gå ind denne Satans lumske plan. Jeg har en Ældre Bror på tronen i himlen, som har vist at Han har en øm interesse for mig, og jeg vil ikke søre Hans kærlige hjerte. Jeg ved og er sikker på at Han våger over Hans børn, bevarer dem som Sin øjsten. Der er ingen formindsket styrke i Hans kærlighed. Jeg vil ikke søre Kristi hjerte; jeg vil forsøge at ikke være til fristelse for andre." (Brev 52, 1906).

(Åb. 5,9-12.) Engle samarbejder i den endelige sejr.--Ligesom usynlige agenter, arbejder engle gennem mennesker for at proklamere Guds bud. Engle har langt mere at gøre med menneskeslægten end nogen tro. Englens tale er: "Er de ikke alle tjenende ånder, som er udsendt for at tjene dem, som skal være frelsens arvinger?"

Hellige engle vil forene sig i de indløstes sang. Selvom de ikke kan synge ud fra en erfaringsmæssig kundskab, "Han har vasket os i Sit eget blod, og indløst os til Gud," alligevel forstår de den

store fare som Guds folk er blevet frelst fra. Var de ikke sendt til at løfte dem til en standard mod fjenden? De kan fuldt ud sympatisere med deres glødende begejstring, som har overvundet ved lammets blod og deres vidnesbyrd ord. (Brev 79, 1900).

Engle samarbejder med menneskelige agenter. --Hellige, tjenende agenter fra himlen samarbejder med menneskelige agenter for at lade alle på sikre stier som elsker sandhed og retfærdighed. Det er himlens største glæde at sprede skjoldet for deres ømme kærlighed over sjæle som vender sig til Gud; og Satan kæmper besluttet på at modstå enhver sjæl som har fået lys og vidnesbyrd. Hans voldsomme og uformindskede ønske er at ødelægge enhver mulig sjæl. Vil du vælge at stå under hans banner?

Engleagenter står fast, besluttet på at han ikke skal få sejren. De vil genvinde enhver sjæl i verden, som er under Satans banner, hvis disse stakkels sjæle ikke ivrigt søger at holde sig borte fra deres barmhjertige hjælp og frelsende magt. Deres dybe og alvorlige kærlighed for de sjæle Kristus døde for, kan slet ikke måles. De vil gøre disse bedragede sjæle klar over hvordan de kan bevæbne sig selv, og bryde den forhekselse som Satan har kastet over dem.

Hvis de blot vil se på Jesus, og se oprigtigt på den kærlighed som blev udtrykt i det offer (923) der blev gjort for dem! Hvis de blot kunne se Satans afgjorte anstrengelser for at fordunkle alle lysstråler med sin helvedes skygge, som ellers ville komme ind i de personers sind og hjerter der nu er døde i overtrædelse og synder! O om de ville vågne op fra deres dvale, idet hele verden snart ville vågne op med Guds basun, som vil, annoncere Hans tilsynkomst.

Engle holder de destruerende agenter tilbage; for de har en stor interesse for disse oprørske sønner, og de ønsker at hjælpe dem til at vende tilbage til folden i sikkerhed og fred, så de til sidst kan overvinde, og blive frelst, frelst for evigt i Guds familie i himlen (MS 29, 1900).

(Joh. 17,21.) Det himmelske atmosfære kommer ned på jorden. - Disse himmelske væseners opgave er at berede denne verdens beboere til at blive Guds børn, rene, ubesmittede og hellige. Men skønt mennesker hævder at være Kristi disciple, indtager de ikke en stilling, hvor de kan forstå denne tjeneste og dette vanskelliggør de himmelske sendebuds tjeneste meget. Englene, som altid ser den himmelske Faders ansigt, ville foretrække at forblive Gud ganske nær, i Himmels rene og hellige luft; men der må gøres et arbejde for at bringe denne himmelske luft til de sjæle, der bliver fristet og prøvet, for at Satan ikke skal kunne gøre dem uegnede til det sted, som Herren har bestemt for dem i de himmelske boliger.

Magter og myndigheder i det høje forener sig med disse engle om at tjene dem, der skal arve frelse. Men hvor sørgeligt er det ikke at dette arbejde forhindres af mænd og kvinders grovhed, ruhed og verdslighed, som er så opsat på at sikre deres egen afslutning, og tilfredsstille deres egne ønsker, så de mister Guds Ord af syne, som ellers skulle være deres underviser og deres vejleder.

Herren giver enhver engel sit arbejde til denne faldne verden. Der gives guddommelig hjælp til mænd og kvinder. De har anledning til at samarbejde med himmelske intelligensvæsener, og være medarbejdere sammen med Gud. Foran dem er der en mulighed for at blive egnet for Guds nærhed, og blive i stand til at se Hans ansigt. Himmelske engle arbejder på at få menneskefamilien i et tættere broderskab, en enhed Kristus beskriver, som eksisterer imellem Faderen og Sønnen. Hvordan kan mennesker begunstiges så meget af Gud, og svigter påskønnelsen af deres anledninger og privilegier? Hvordan kan de nægte at tage imod den guddommelige hjælp de får tilbudt? Hvor meget har mennesker ikke mulighed for at få, hvis de vil holde evigheden for øje!

Sataniske agenter fører altid krig for at få overherredømmet over menneskers sind, men Guds engle arbejder hele tiden, og styrker de svage hænder og svage knæ hos alle som kalder på Gud efter hjælp (RH 4. juli, 1899).

Kommunikationslinjen til himmelen. - Guds engle kommunikerer med og passer på Sit folk, og presser mørkets

kræfter tilbage, så de ikke får kontrol over dem, som skal være frelsens arvinger. Arbejder vi i harmoni med engle? Dette er den kommunikationslinje Herren har oprettet med menneskebørnene (MS 1, 1890).

En særlig opgave til hver engel. - Herren Jesus har et særligt udpeget arbejde for enhver i englefamilien. Menneskelige agenter har også et særligt arbejde at gøre for deres egne sjæles skyld og for andre sjæle der frelses ved deres indflydelse. Guds engle vil effektivt udføre menneskers arbejde. . . .

De har et stort ønske for at menneskeagenter skal komme, og finde tilflugt. Englene bevogtede hele tiden Kristus fra Hans fødsel til Han blev taget imod i de himmelske sale. . . . Engle arbejder gennem menneskeagenter, som vil bearbejdes til at bringe syndere til Gud. . . .

O om dem som halter mellem to meninger blot ville forstå at agenterne hele tiden arbejder på at trænge mørkets magters hære op i en krog! Ved at vise de jordiske fordele eller jordiske forhindre til at forkleje Guds mål, og med forskellige andre metoder, vil Satan opsnappe alle lysstråler fra Guds budbringere. Men hvis forhængene kunne (924) ruller til side, og de øjne der nu er blinde for usynlige agenter, kunne se den konflikt der hele tiden er i gang for sjæle, der tabes fra Kristus, med genoprettede åndelige øjne, hvilken forskel ville det så ikke gøre på agenternes arbejde i denne verden! Der er gjort afgjorte bevægelser fremad. Hele deres indflydelse for godt, vil uden tøven blive kastet over på Kristi side. De vil se den intense interesse fra Guds engles side af for sjæle, som kasserer de anledninger og privilegier som nu er så værdifulde for dem, til at få en erfaringsmæssig kundskab til Gud og Jesus Kristus som Han har sendt (MS 29, 1900).

Kapitel 2

9. Se EGW til Matt. 27;21. 22. 29.

10 (kp. 5,8, 9; Es. 53,10). Dele de guddommelige magter. - Vor frelses hærfører blev fuldkommen ved lidelse. Hans sjæl blev gjort til et offer for synd. Det var nødvendigt for det frygtelige mørke at samle op om Sin sjæl fordi Faderens kærlighed og gunst blev trukket bort; for Han stod i synderens sted, og dette mørke må enhver synder erfare. Han, som er retfærdig må lide Guds dom og vrede, ikke i hævnerrighed, for Guds hjerte medynkes med største sorg, da Hans søn, den uskyldige, led syndens straf. Den overgivelse af guddommelig magt, vil aldrig ske igen i de evige tider (MS 93, 1899).

14 (se EGW til Matt. 27,50; Joh. 3,14-17). Satan blev besejret på korset. - Han [Kristus] besejrede Satan, i samme natur som at satan fik sejren i Eden. Fjenden blev overvundet af Kristus i Sin menneskenatur. Frelserens guddommelighedskraft var skjult. Han overvandt i menneskelig natur, og stoledes på Guds kraft (YI 25. april, 1901).

(kp. 12,3; 1.Mos. 3,15; 2 Tim. 1,10; 1 Peter 2,24.) Kristus sejrer i døden. - Kristus blev naglet til korset, men Han vandt sejren. Hele ondskabens mangt samlede sig selv, for at udlette Ham, som var verdens Lys, den Sandhed som gør mennesker kloge på frelse. Men der kom ikke noget ud af denne sammensværgelse. Med ethvert skridt fremad, kom Satan nærmere sin evige ruin. Kristus skulle i virkeligheden udholde syndernes modsigelse imod Ham selv. Men ethvert smertekval som Han bar, hjalp til at nedrive fundamentet for fjendens rige. Satan huggede Kristi hæl, men Kristus huggede Satans hoved. Ved døden udslattede Frelseren ham som havde dødens magt. I det at han greb sit bytte videre, var døden besejret, for ved død, bragte Kristus liv og udødeligt til lyset, igennem evangeliet.

Aldrig før var Guds søn mere elsket af Sin Fader, ved den himmelske familie, og af de ufaldne verdens beboere, som da Han ydmygede Sig selv til at bære vanære, ydmygelse, skam og mishandling. Ved at blive syndebærer, løftede han syndens forbandelse bort fra menneskeslægten. I sit eget legeme betalte Han den straf som satans magt over menneskeheden havde grundlagt - synden. (YI 28. juni, 1900).

14-18 (kp. 1,3; Joh. 1,1-3, 14; Fil. 2,5-8; se EGW til Mark 16,6; Lukas 22,44; Rom. 5,12-19; Heb. 3,1-3). God nåede

menneske genne menneskelighed.-- Kristus alene var i stand til at repræsentere Guddommen. Han som fra begyndelsen havde været hos Faderen, som var den usynlige Guds billede, var den eneste som kunne gøre dette. Det var ikke muligt kun med ord at fortælle verden hvordan Gud er. Det var ved et liv i renhed at Gud måtte åbenbares for menneskene, et liv i fuldstændig tillid til og underkastelse under hans vilje, et liv så ydmygt at selv den højeste seraf ville have veget tilbage for sådan noget. For at kunne gøre dette klædte Frelseren sin guddom i menneskelighed. Han benyttede de evner han havde som menneske, for kun på den måde kunne menneskene forstå ham. Kun som menneske kunne han nå menneskeheden. I det menneskelige legeme Gud havde gjort i stand til ham, repræsenterede han Guds karakter. Han blev til velsignelse for verden ved at han som menneske levede Guds liv og dermed vidste han at han havde magt til at forene det menneskelige med det guddommelige. (RH June 25, 1895).

Kristus tog vor plads i universet. - Under mægtige impulser fra hans kærlighed, tog Han vort sted i universet, og indbød alle tings Hersker at behandle Ham som en repræsentant for menneskeslægten. (925) Han identificerede Sig selv med vor tarv, blottede Sit bryst for dødsdrag, tog menneskers skyld og dens straf, og ofrede et fuldstændigt offer til Gud for mennesker skyld. Ved dette sonoffers dydige kraft, har Han kraft til at give mennesker fuldkommen retfærdighed og fuld frelse. Enhver skal tro på Ham som en personlig Frelser, skal ikke gå tabt, men få evigt liv. (RH 18. april, 1893).

Kristus møder menneske som menneske. - Da Kristus forlod himlens kongelige sale, kom han til vor verden for at fremstille Sin Faders karakter, og derved hjælpe menneskene til at vende tilbage til deres loyalitet. Satans billede var over menneskene, og Kristus kom så han kan bringe den moralsk magt og livskraft. Han kom som en hjælperøds baby i den natur, som vi har. "Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri." Han kunne ikke komme i form af en engel; for medmindre han mødte mennesket som et menneske og vidnede ved sin forbindelse med Gud vidnende om, at guddommelig kraft ikke blev givet ham på en anderledes måde, end den vil blive givet os, kunne han ikke være et fuldkomment eksempel for os. Han kom i ydmyghed, for at det mest ydmyge menneske på jordens overflade ikke skulle have nogen undskyldning baseret på sin fattigdom eller uvidenhed og sige: "På grund af disse ting kan jeg ikke adlyde Jehovas lov." Kristus iklædte sin guddommelighed med menneskelighed, så menneskelighed kunne berøre menneskelighed; så han kunne leve med menneskeheden og bære alle menneskets prøvelser og lidelser. Han blev fristet på alle punkter ligesom vi, dog uden synd. I sin menneskelighed forstod han alle de fristelser, som vil komme over mennesker. (MS 21, 1895).

(1 Tim. 2,5; 1 Joh. 2,1, 2; Åb. 3,4.) Mennesket Kristi undertrykte herlighed. - Idet vi ser Kristus med troens øje, ser vi nødvendigheden af at blive rene i tanke og hellig i karakter. Kristus indbyder os at drage nær til Ham, og lover at Han vil drage nær til os. Når vi betragter ham, ser vi den usynlige Gud, som iklædte sin guddom menneskeskikkelse, for at han som menneske kunne sprede en dæmpet og mild herlighed, så at vort blik kunne hvile på ham og vore sjæle ikke blive tilintetgjort af hans utilsørede glans. Vi skuer Gud gennem Kristus, vor skaber og forløser. Det er vor forret at betragte Jesus i tro og se ham stå mellem mennesket og den evige trone. Han er vor talsmand, der frembærer vore bønner og gaver som åndelige ofre for Gud. Kristus er den mægtige, syndfri forsoner, og som følge af hans fortjeneste kan Gud og mennesket have samfund med hinanden.

Kristus har taget sin menneskelige skikkelse med ind i evigheden. Han står foran Gud som repræsentant for menneskene. Når vi er iklædt hans retfærdigheds bryllupsklædning, bliver vi ét med ham, og han siger om os: "De skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil." Åb. 3,4. Hellige vil beskue ham i Hans herlighed, uden noget slørende forhæng imellem (YI 28. okt., 1897).

(Es. 59,20.) Menneskelig nature, men ikke menneskelig syndighed. - Han [Kristus] skulle indtage Sin position ved menneskenes hoved, ved at tage naturen men ikke menneskenes

syndighed. I himlen kunne røsten høres: "En genløser kommer fra Zion og fjerner frafald i Jakob, lyder det fra Herren." (ST 29. maj, 1901).

(Kp. 9,11-14. 22; Rut 4,13. 14.) Gud for levende og døde. - Han blev menneske, blev kød og blod som vi, bar synden og var præst og menneskets repræsentant hos Gud. Livet er i det levende, livsvigtige blod, og dette blod blev givet, for at verden kunne leve. Kristus frembragte en fuld forsoning og gav sit liv som en forløsning for os. Han blev født uden synd, men kom ind i verden på samme måde som den menneskelige familie. Han havde ikke kun et legeme, som lignede vort, men han havde menneskets natur, og han tog del i menneskenes liv.

Ifølge den lov Kristus selv gav, blev den mistede arv genløst af slægtens nærmeste. .... Jesus Kristus tog sin kongelige kappe og sin kongekrone af, og han, som var guddommelig, blev menneske for at blive stedfortræder og selvskyldner for menneskeheden, for at han ved sin død som menneske kunne tilintetgøre ham, der havde magten over døden. Som Gud kunne han ikke gøre det, men som menneske kunne Kristus dø. Han besejrede døden med sin død. Kristi død førte han, der har dødens magt, til døden, og åbnede gravens porte for alle dem, der tager imod ham som deres personlige frelser.

Over Josefs sprængte grav proklamerede Kristus: "Jeg er opstandelsen og livet". Han, verdens forløser har knust slangens hoved og undraget ham al magt til at lade menneskene føle hans skorpionstik. Han har bragt liv og udødelighed for lyset. Portene til evigt liv er åbnet for alle, der tror på Jesus Kristus. Alle troende som gennemgår en naturlig død, har evigt liv i sig, ved at spise Guds Søns kød og drikke blodet, som er livet i Jesus Kristus. Ved sin død har Jesus gjort det umuligt for dem, som tror på ham, at dø den evige død. . . .

Kristus levede og døde som et menneske, for at han kunne være Gud både for de levende og de døde. Det skete for at gøre det umuligt for menneskene at miste det evige liv, hvis de tror på ham. I Guds øjne er mænds og kvinders liv dyrebart, fordi Kristus har købt deres liv ved at blive henrettet i deres sted. Således har han gjort det muligt for os at opnå udødelighed. (Brev 97, 1898).

Skaberen og skabningen forenet i Kristus.--Det guddommelige og det menneskelige var forenet i Kristus Skaberen og skabningen. Adam havde overtrådt Guds lov. Guds natur og Adams natur mødtes i Jesus Guds Søn og Menneskesønnen. Da han havde betalt forløsningens pris med sit eget blod, gennemgik menneskets erfaring, mødt og besejret fristelse på menneskets vegne og båret syndens skam og skyld og byrde, skønt han selv var syndfri, blev han menneskets advokat og talsmand. Hvilken forvisning findes der ikke her for den sjæl, der er fristet og kæmper og hvilken forvisning for universet, som er vidne til det, at Kristus vil være "en barmhjertig og trofast ypperstepræst"! (MS 141, 1901)

Edens sindelag i mennesket genoprettet.--Jesus blev menneske for at mægle mellem Gud og mennesket. Han iførte sig menneskelighed, han levede blandt mennesker for med sin menneskelige arm, at omfavne menneskeheden og med den Guddommelige arm holdt han fast ved Guds trone. Dette gjorde han for at genoprette i mennesket det sind, som det oprindelig havde, men tabte i Edens have ved syndefaldet, og for at mennesket skulle indse, at det er for dets eget bedste både nu og i al fremtid at adlyde Guds bud. Ulydighed er ikke i overensstemmelse med den natur, Gud gav mennesket fra begyndelsen. (Brev 121, 1897).

(2 Peter 1,4.) En guddommelig dannelse for kristne. - Guddommelig dannelse fører fuldkommengørelse med sig. Hvis arbejdet udføres med forbindelse til Gud, vil det menneskelige redskab ved Kristus vinde sejr og ære i kampen dag for dag. Ved den nåde, som skænkes, vil han sejre og vil blive stillet på fordelagtig grund. I sit forhold til Kristus vil han være ben af hans ben, kød af hans kød, ét med Kristus i et særskilt forhold, fordi Kristus påtog sig menneskets natur. Han blev underkastet fristelse og satte sine guddommelige egenskaber i fare. Satan forsøgte konstant ved sin underfundige påfund at få Kristus til at give efter for fristelse. Mennesket må betræde den grund, som

Kristus har betrådt. Ligesom Kristus sejrede over enhver fristelse, som Satan rettede imod ham, skal mennesket sejre. Og de, som alvorligt stræber efter at sejre, bringes i en enhed med Kristus, som englene i Himmelen aldrig kan kende.

Mænds og kvinders guddommelige egenskaber vil kun blive fuldendt, når de får del i guddommelig natur. Sådan kan de vide sejr ligesom Kristus vandt sejr for deres skyld. Selvom nådegaven blev givet, kan faldne mennesker sættes på fordelagtig grund. På grund af slid, på grund af tålmodig tillid og tro på Jesus Kristus, på grund af vedvarende gode gerninger, kan han rejse til åndelig sejr (Brev 5, 1900).

Fuld lydighed er mulighed gennem tro på Kristus. - Kristus kom til jorden, og påtog sig menneskelighed og står som menneskets repræsentant, for at vise i sin strid med Satan, at mennesket, som Gud har skabt det, forbundet med Faderen og sønnen, kunne adlyde alle guddommelige bud (ST 9. juni, 1898).

16 (Phil. 2,5-8). Jesus er synderes ven. - Jesus kom ikke til verden som en lysets engel; vi kunne ikke have udholdt hans herlighed, hvis han var kommet således. Én engel ved Kristi grav var af en sådan stråleglans, at den romerske vagt faldt magtesløs til jorden. Da englen kom (927) fra himlene, fordrev han mørket fra sin vej, og vagterne kunne ikke udholde hans herlighed; de faldt om som døde mennesker på jorden. Antag, at Jesus var kommet med en engels herlighed, hans herlighed ville have uds lukket dødelige menneskers skrøbelige liv.

For vor skyld tømte Jesus sig for sin herlighed; han ikklædte sin guddommelighed med menneskelighed, så han kunne berøre menneskeheden, så hans personlige tilstedeværelse kunne være iblandt os, så vi kunne vide, at han var bekendt med alle vore prøvelser og havde medlidenhed med vor sorg, så enhver af Adams sønner og døtre kunne forstå, at Jesus er synderes ven. (ST 18. april, 1892).

Ikke engles nature men menneskers natur. - Herren Jesus har gjort et stort offer for at møde mennesket hvor det er. Han påtog sig ikke engles natur. Han kom ikke for at frelse engle. Det er Abrahams sæd som Han hjælper. "Jeg kom ikke for at kalde retfærdige, men synder til omvendelse" Kristus hjælper menneskeheden ved at påtage sig menneskenaturen (Brev 97, 1898).

17 (Fil. 2,7-8; Kol. 2,10; 2 Peter 1,4; se EGW til Heb. 4,14-16). Kristus påtog sig selv menneskelighed. - Ved sin lydighed mod alle Guds bud vandt Kristus frelsen for menneskene, ikke ved at han blev til en anden end den han var, men ved at han tog menneskeligheden ind i sig. Genløsningens opgave var at bringe menneskeligheden ind i Kristus og at gøre den faldne menneskehed til et med Guddommen. Kristus påtog menneskelig natur for at menneskene skulle kunne blive et med ham ligesom han er et med Faderen, så Gud skulle kunne elske menneskene som han elsker sin enbårne Søn, og for at menneskene skulle kunne få del i guddommelig natur og blive fuldkomne i ham. (RH 5. april, 1906).

18 (kp. 4,15; 5,7-8; Joh. 14,30; se EGW til Matt. 4,1-11; 1 Joh. 2,1). Jesu forædlede følsomhed. - Jeg ville ønske, at vi kunne fatte betydningen af ordene: Kristus, "der selv er blevet fristet og har lidt". Hebr 2,18. Selvom han var fri for syndens besmittelse, gjorde hans hellige naturs fine følsomhed dog berøring med det onde usigelig smertefuld for ham. Alligevel mødte han i sin menneskevorden ærkerivalen ansigt til ansigt og modstod alene den fjende, der begærede hans trone. Kristus kunne ikke med så meget som en tanke ledes til at give efter for fristelsens magt.

I menneskenes hjerter finder Satan et eller åndet sted, hvor han kan få fodfæste; et eller åndet syndigt begær næres, og ved hjælp af dette kan hans fristelser udøve deres magt. Men Kristus sagde om sig selv: "Thi verdens fyrste kommer, og i mig er der intet, som hører ham til." Joh 14,30. Fristelsens storme slår på ham, men de kunne ikke få ham til at vakle fra sin alliance med Gud. (RH 8. nov., 1887).

Jesus blev ikke trukket ind eller overdænget i synd. - Har vi glemmt at Jesus, himlens Majestæt, tillod fristelse? Jesus lod ikke fjenden trække Sig ind i vantroens søl, eller dække ham til

fortvivlelsens og modløshedens søl. Men mange stakkes sjæle er svage i moralsk kraft fordi de ikke gør Kristi ord (Brev 43, 1892).

Kraften er sikret troens børn. - I menneskelig skrøbelighed måtte Kristus møde fristelsen fra et væsen som stod på et højere trin og havde større magt, for det havde Gud givet englene. Men Kristi menneskelighed var forenet med guddommelighed og med den styrke dette gav, kunne han magte at møde alle de fristelser Satan angreb ham med, og holde sig fri for synd. Denne kraft til at sejre ville han give enhver Adams søn og datter som i tro ville tage imod de retfærdige egenskaber i hans karakter (RH 28. jan., 1909).

Kapitel 3

1-3 (kp. 1,6-8; 2,14-18; Fil. 2,5-8). En hårdere gengældelsesstraf end Israels. - [Hebr. 3,1-3 citeret.] På grund af den vantro der blev udvist imod Kristus, som er ophavet og grundlæggeren af hele den jødiske husholdning, vil der komme en hårdere gengældelsesstraf over mennesker, end der kom over de ikke-troende Israel i ørknen. Moses var den profet som Gud havde betroet menigheden i ørknen; men så stor som Moses var, er en større end han Guds Søn, som byggede huset.

Jesu Kristi nærhed, omgivet af skystøtten om dagen og ildstøtten om natten, fulgte dette folk i (928) deres ørkenvandring. Pagens engel kom i Guds navn, som en usynlig leder for Israel. Guds Søn over Sit eget hus er højere end Moses, højere end den højeste engel. Han frembærer Jehovas navn på Sin bispekåbe, medens Han på Son brystplade er Israels navn indskrevet. Kristus påtog sig menneskelighed, så menneskelighed kunne berøre menneskelighed. I menneskenes skikkelse ydmygede han Sig selv, og blev en tjener, men som Guds Søn var Han højere end englene. Ved Hans liv i menneskeform, fik mennesket del i guddommelig natur. Som himlens Majestæt, blev han ophøjet over englene, og i Sit genløsningsværk tog Han alle med Sig, som har taget imod Ham, og troet på Hans navn (Brev 97, 1898).

3. Se EGW til Joh. 1,14.

6. Se EGW til kp. 4,14; Åb. 3,3.

12 (kp. 11,6). Der opmuntres ikke til vantro. - Der opmuntres ikke til vantro. Herren viser Sin nåde og Sin kraft igen og igen, og dette bør lære os at det altid er nyttigt under alle forhold at værne om troen, at tale om troen, handle tro. Vi skal ikke svække vore hjerter og hænder ved at lade fordægtige tanker så tvivlens og mistillidens frø i vore hjerter. [Hebr. 3,12 citeret] (Brev 97, 1898).

Bestræbe på tro og lydighed. - Herren virker i samarbejde med menneskeagentens vilje og handling. Det er ethvert menneskes privilegium og pligt at tage Gud på Hans ord, og tro på Jesus som sin personlige Frelser, og besvare ivrigt, og øjeblikkeligt på de nådige planer som han laver. Han skal studere og adlyde den guddommelige belæring i Skriften. Han skal ikke basere sin tro på følelser men på beviser og på Guds Ord (MS 3, 1895).

14. Se EGW til kp. 4,15.

Kapitel 4

1. Se EGW til 2 Kor. 5,11.

9, 11 (se EGW til Ordsp. 31,27). Hvilken fås ved arbejde.--

[Hebr. 4,9, 11 citeret.] Den hvile der omtales her er nådens hvile, opnået ved at følge forskriften, Arbejde ihærdigt. Dem som lærer Jesu sagsmodighed og ydmyghed af Ham, vil finde hvile i at erfare og praktisere Hans lektier. Det er ikke i dovenskab, i selvsk magelighed og søge fornøjelser at hvilens fås. Dem som ikke er vil give Herren den trofaste, alvorlige og elskelige tjeneste vil ikke finde åndelig hvile i dette liv, eller i det tilkommende. Kun ud fra alvorligt arbejde kommer fred og glæde i Helligånden - lykke på jorden og herlighed herefter.

Lad os derfor arbejde. Ofte sige ord der vil være en styrke og inspiration for dem der hører. Vi er i det hele taget for ligegyldige med hinanden. Vi glemmer at vore medarbejdere ofte behøver

håbefulde og opmuntrende ord. Når nogen er i vanskeligheder, så kald på ham og sig trøstende ord til ham. Det er sandt venskab (MS 42, 1901).

12 (se EGW til Joh. 17,17). Skær overskydende fra selvet bort. - Praktisk sandhed må bringes i livet, og Ordet må, som et skarpt tveægget sværd, bortskære al overskydende fra selvet som er i vor karakter [Hebr. 4,12 citeret] (Brev 5, 1897).

Forvandle Ordets kraft. - Ordet gør den stolte ydmyg, den forhærdede sagtom og brødbetyngede, den ulydige lydig. De syndige levevaner der er naturlige for mennesker er indvævet i dagligdagen. Men Ordet skærer de kødelige lyster bort. Det er det som opdager sindets tanker og intentioner. Det deler sammenføjninger og går til marv, bortskærer kødets lyster, gør mennesker villige til at adlyde deres Herre (MS 42, 1901).

13. Se EGW til Ordsp. 16,2; Åb. 3,1-4; 20,12. 13.

14 (kp. 3,6, 14; 10,23; se EGW til Åb. 3,3). Spørgsmål at tænke over.--[Hebr. 4,14 citeret.] Hvad er vor bekendelse? Vi bekender at være Kristi efterfølgere. Vi hævder at være kristne. Åbenbarer vi så Kristi lighed? Tjener vi Frelseren forstandsmæssigt? Flyder Guds kærligheden hele tiden fra os til andre? Bekender vi i ord og handling os til vor Genløser? Tilpasser vi vore liv til Hans hellige principper? Er vi rene og ubesmittede? Kristne må holde ved deres bekendelse fra begyndelsen til enden. Det er ikke nok at bekende sig til troen. Der må være en (929) tålmodig udholdenhed i alle prøvelser og bravt modstå alle fristelser. Tro kan kun fastholdes fra begyndelsen af den kristne religion indtil den prøves i praksis, derved demonstrere sin forvandlerende kraft og trofastheden i sine løfter (MS 42, 1901).

14-16 (kp. 2,17; 7,24-26; Rom. 8,34; 1 Joh. 2,1). Faser i Kristi præsteskab.--[Hebr. 4,15 citeret.] Guds søn . . . har opfyldt Sit løfte, og er gået ind i himlene, for at påtage Sig selv styringen af den himmelske hær. Han opfyldte en fase af Sit præsteskab ved at dø på korset for den faldne slægt. Nu opfylder han en ny fase, ved at gå i forbøn for Faderen med den angrende og troende synders sag, bringe Gud Sit folks ofre. Da han havde påtaget sig menneskenaturen og i denne natur overvundet fjendens fristelser, og har guddommelig fuldkommenhed, var dom af verden blevet betroet Ham. Enhvers sag vil blive bragt til gennemsyn for Ham. Han vil afsige dom, give ethvert menneske efter hans gerninger (MS 42, 1901).

15 (kp. 3,14; Matt. 4,1-11; 19,17; Joh. 10,30; 2 Peter 1,4; Åb. 3,21; se EGW til Mark 16,6; Joh. 1,1-3, 14; Rom. 5,12-19; Kol. 2,9, 10; 1 Joh. 2,1). Intet spor af ufuldkommenhed i Kristus. - Dem som hævder at det ikke var muligt for Kristus at synde, kan ikke tro at Han i virkeligheden påtog Sig selv menneskenatur. Men blev Kristus i virkeligheden fristet, ikke kun af Satan i ørkenen, men igennem hele Sit liv, fra barndommen til manddommen? I alle punkter blev han fristet ligesom vi, og fordi Han med succes modstod fristelsen under enhver form, gav Han mennesket det fuldkomne eksempel, og gennem den fyldestgørende tilvejebringelse som Kristus har gjort, kan vil få del i guddommelig natur, og undflyet det fordærv som er i verdens lyster.

Jesus siger: "Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone." Her er begyndelsen af vor tillid, som vi må fastholde indtil enden. Hvis Jesus modstod Satans fristelser, vil Han hjælpe os til at stå imod. Han kom for at få kombineret guddommelig kraft med menneskelig anstrengelse.

Jesus var fri for al synd og vildfarelse; der var ikke et spor af ufuldkommenhed i Hans liv eller karakter. Han fastholdt pletfri renhed under de mest prøvende omstændigheder. Ganske vidst erklærede Han: "Der er ingen god uden én, som er Gud", men han sagde atter: "Jeg og min Fader er eet." Jesus taler for Sig selv så vel som Faderen som Gud, og hævder Selv fuldkommen retfærdighed (MS 141, 1901).

En Guds lydighed eller et menneskes lydighed? - Han vandt sejr og viste lydighed som sandt menneske. Vi fejlbedømmer dette meget på grund af vore fejlagtige synspunkter vedrørende vor Frelseres menneskelige natur. Når vi tilskriver hans menneskelige natur en styrke i kampen mod Satan, som vi ikke

har mulighed for at få, benægter vi, at han var helt og holdent menneskelig. han skænker nåde og kraft til alle, som tager imod ham i tro.

Den lydighed, Kristus viste mod Faderen, var den samme, som kræves af mennesket. Et menneske kan ikke overvinde Satans fristelser, hvis ikke Guddommelig styrke virker gennem det. Herren Jesus kom ikke til vor verden for at åbenbare, hvad en Gud kunne gøre, men hvad et menneske kunne gøre ved troen på Guds kraft, som kan bringe hjælp i enhver nødsituation. Mennesket skal ved tro blive delagtig i Guddommelig natur og overvinde alle de fristelser, det møder.

Herren kræver at hver eneste søn og datter af Adam ved tro på Jesus Kristus skal tjene ham i den menneskelige natur, som vi nu har. Vor Herre Jesus har bygget tro over den afgrund, som synden har skabt. Han har forbundet jorden med Himmelen - det begrænsede menneske med den ubegrænsede Gud. Jesus, verdens Frelser, kunne ikke holde Guds bud på nogen anden måde, end mennesker kan holde den. (MS 1, 1892).

(Kp. 2,14.) Kristus holdt menneskeheds niveau. - Satan tænkte at han med sine fristelser kunne narre verdens Genløser til at gøre en fræk bevægelse for at fastholde Sin guddommelige kraft. . . .

(930) Det var en vanskelig opgave for livets Fyrste at gennemføre den plan som Han havde påtaget sig for menneskenes frelse, i sin menneskepåkledning om Sin guddommelighed. Han havde modtaget ære i de himmelske sale, og var fortrolig med absolut magt. Det var ligeså vanskeligt for Ham at holde menneskeheds niveau, som det er for mennesker at rejse sig fra deres lave niveau i deres fornedrede natur, og få del i guddommelig natur.

Kristus blev sat på den sværeste prøve, der krævede al hans styrke og alle Hans evner for at modstå tilbøjelighederne, når han er i fare, til at bruge sin guddommelige kraft og udfri Sig selv fra fare, og sejre over magten fra mørkets fyrste. Satan viste sin kendskab til menneskehertets svage punkter, og brugte sin største kræfter til at få adgang over menneskeheds svaghed, som Kristus havde påtaget sig for at overvinde sine fristelser på menneskets vilkår (RH 1. april, 1875).

Ingen særlig tilpasning for at være lydig.--Vi behøver ikke at betragte Kristi lydighed som noget særegent eller mene, at han var særlig udrustet til at vise lydighed på grund af sin særlige guddommelige natur, for han stød over for Gud som menneskets repræsentant og blev fristet som menneskets stedfortræder og forløser. Dersom Kristus havde en særlig kraft, som det ikke er menneskets forret at have, ville Satan have draget fordel deraf. Det var Kristi opgave at fravriste Satan hans krav om kontrol over mennesket, og han kunne kun gøre det på den måde, som han kom på: som et menneske, fristet som et menneske, der udviste et menneskes lydighed. (MS 1, 1892).

(2 Kor. 5,19) Gud udholdt fristelsen i Kristus. - Gud var i Kristus i menneskelig form, og udstod alle de fristelser hvor mennesket var besat; for vor skyld tog Han del i den lidende og trængslerne i sørgmodig menneskenatur (SW 10. dec., 1907).

15, 16. Se EGW til Ef. 2,18.

16. Se EGW til Matt. 3,13-17.

Kapitel 5

5, 6 (kp. 4,15. 16; 1 Joh. 2,1). Kristus blev bestemt til præsteskabet. - Kristus forherligede ikke sig selv ved at gøre sig til Ypperstepræst. Gud gav ham Sin bestemmelse til præsteskabet. Han skal være et eksempel for hele menneskeslægten. Han kvalificerede Sig selv til at ikke blot være slægtens repræsentant, men deres Advokat, så enhver sjæl kan sige, hvis han vil: Jeg har en Ven i retten. Han er Ypperstepræst som kan komme i berøring med vore svagheders følelser (MS 101, 1897).

7, 8. Se EGW til kp. 2,18.

8, 9. Se EGW til kp. 2,10.

9-12. Se EGW til 1 Kor. 3,1. 2.

19 (kp. 10,19, 20; 11,27; se EGW til Matt. 27,51). En tro som gennemborer sløret. - Vor tro må borre sig igennem forhænget, og se de ting som er usynlige. Ingen andre kan se for dig. Du må se for dig selv. i Stedet for at knurre over velsignelser der holdes tilbage, så lad os huske på og påskønne de velsignelser der allerede er givet (MS 42, 1901).

Kapitel 7

17 (1.Mos. 14,18-20; Sal. 110,4). En ypperstepræst efter Melkisedeks orden. - Ypperstepræsten var til at repræsentere Kristus på en særlig måde, som skulle være en ypperstepræst efter Melkisedeks orden for evigt. Denne præsteorden skulle ikke gå over til en anden, eller blive inddraget af en anden (*Genløsningen, Kristi første komme*, s. 14).

22. Se EGW til kp. 8,6,7.

24-26. Se EGW til kp. 4,14-16.

24-28. Se EGW til Rom. 8,26, 34.

25 (kp. 9,24; Rom. 8,34; 1 Tim. 2,5; 1 Peter 2,24; 1 Joh. 2,1; se EGW til Rom. 3,20-31; Hebr. 9,11. 12; 10,19-21). "Jeg vil tage deres synder." - Hvad gør Kristus i himlen? Han går i forbøn for os. Ved Hans arbejde flyder Guds herlighed ud over himmelens tærskel, som vil skinne på enhver sjæl som vil åbne sjælens vinduer ud mod himmelen. Idet bønnen fra oprigtige og brødebetingede stiger op til himlen siger Kristus til Faderen: "Jeg vil tage deres synder. Lad dem stå uskyldige over for dig." Idet han tager deres synder fra dem, fylder Han deres hjerter med sandhedens og kærlighedens herlige lys (MS 28, 1901).

(kp. 8,1. 2; 2 Peter 1,10; Åb. 8,3. 4.) Perioderne for vor udvælgelse. - [Hebr. 7,25 citeret]. Ved hans pletfrie liv, Hans lydighed, hans død på Golgatas kors, gik Kristus i forbøn for den faldne slægt. Og nu ikke (931) blot som en ansøger går vor frelses Hærfører i forbøn for os, men som en sejrherre påberåber han Sin sejr. Hans offer var fuldstændigt, og som vor talsmand udfører Han Sit selvbestaldede arbejde, fremholder røgelseskaret for Gud med Sin egne pletfrie fortjenester og Sit folks bønner, bekendelser og taksigelse. Med en vellugt af Hans retfærdighed, stiger røgelsen op til Gud som en liflig duft. Offeret er fult acceptabelt, og tilgivelse dækker al overtrædelse. For den sande troende er Kristus faktisk helligdommens tjener, der udfører sin embedsgering for ham i helligdommen, og taler gennem Guds udpegede agenter.

Kristus er i stand til at frelse alle til det yderste, som kommer til Ham i tro. Han vil rense dem fra al besmittelse hvis de vil lade Ham gøre det. Men hvis de klynger sig til deres synder, kan de umuligt blive frelst; for Kristi retfærdighed dækker ikke synd der ikke er angret. Gud har erklæret at dem som tager imod Kristus, som deres Genløser, accepterer Ham, som Ham der borttager al synd, vil tage imod tilgivelse for deres overtrædelser. Dette er betingelserne for vor udvælgelse. Menneskets frelse beror på om det tager imod Kristus i tro. Dem som ikke vil tage imod Ham vil miste evigt liv, fordi de nægtede at benytte sig af det eneste middel Faderen og Sønnen har tilvejebragt for at frelse en fortabt verden (MS 142, 1899).

Den personlige karakter i Kristi mellemkomst. - Kristus våger. Han kender til alle vore byrder, vore farer, og vanskeligheder; og Han fylder Sin mund med argumenter for vor skyld. Han gør Sin mellemkomst egnet for enhver sjæls behov, ligesom han gjorde i Peters tilfælde. . . . Vor Advokat fylder Sin mund med argumenter for at lære Sine prøvede og fristede at støde imod Satans fristelser. Han forklarer alle fjendens bevægelser. Han bringer begivenhederne i orden (Brev 90, 1906).

25-27. Se EGW til Rom. 8,34.

26. Se EGW til kp. 9,14.

1. Se EGW til 1 Tim. 2,5.

1, 2 (Rom. 12,4. 5; 1 Kor. 12,27; se EGW til Rom. 8,26. 34; Heb. 7,25; 9,24). Tabernaklet er et billede på den kristne kirke. - Det jødiske tabernakel var et billede på den kristne kirke. . . . Menigheden på jorden, består af dem som er trofaste og loyale mod Gud, er det "sande tabernakel," hvorfra Genløseren er forkynderen. Gud og ikke mennesker, rejste dette tabernakel på en høj, ophøjet platform.

Dette tabernakel er Kristi legeme, og fra nord, syd, øst og vest samler Han dem som skal hjælpe med at bebo det. . . . Et helligt tabernakel er opbygget af dem som tager imod Kristus som deres personlige frelser. Kristus er tjener for det sande tabernakel, ypperstepræst for alle som tror på Ham som en personlig Frelser (ST 14. feb., 1900).

5. Se EGW til 2 Kor. 3,7-11.

5-13 (kp. 10,16-18; 12,24; Jer. 31,31; Joh. 1,12). Den nye pagt er funderet på barmhjertighed. - Den nye pagts velsignelser er funderet helt på barmhjertighed at tilgive uretfærdighed og synder. Herren specificerer: "Jeg vil gøre det og det imod alle som vender sig til mig, aflægger det onde og vælger det gode. "Thi jeg vil nådig tilgive deres uret og aldrig mere komme deres synder i hu." Alle som ydmyger deres hjerter, bekender deres synder vil få barmhjertighed, nåde og forvisning. Har Gud, når han viser sin barmhjertighed mod synderen, ophørt med at være retfærdig? Har Han vanæret Sin hellige lov, og vil Han fra nu af se igennem fingere med overtrædelse af den? Gud er sand. Han ændrer sig ikke. Frelsens betingelser er altid de samme. Liv, evigt liv, er for alle som vil adlyde Guds lov. . . .

Under den nye pagt, de betingelser som der fås evigt liv under, er de samme som under de gamle - fuldkommen lydighed. Under den gamle pagt, blev der sendt mange ofre under en forvoven og formastelig karakter, som loven ikke specificerede en forsoning for. I den nye og bedre pagt, har Kristus opfyldt loven for at overtræde loven, hvis de tager imod Ham i tro som en personlig Frelser. "Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn." Barmhjertighed og tilgivelse er alles løn som vil komme til Kristus, og stole på Hans fortjenester og borttage deres synder. I den bedre pagt renses vi fra synd ved Kristi blod. (Brev 276, 1904).

6. Se EGW til kp. 9,11, 12.

(932) **6, 7 (kp. 7,22; 10,19. 20; 13,20; Matt. 27,51; Luk. 10,27, 28; 2 Kor. 3,6-9). Betingelserne for Guds pagt.** - Guds folk retfærdiggøres ved styrelsen af den "bedre pagt," igennem Kristi retfærdighed. En pagt er en aftale hvor to parter binder sig selv til hinanden og opfylder visse betingelser. Således går menneskeagenten indgå en aftale med Gud, og indvilger i de betingelser der står anført i Hans ord. Han optræden viser om han respekterer disse betingelser eller ej.

Mennesket vinder alt ved at adlyde den pagtopfyldende Gud. Han får tildelt Guds egenskaber, sætter ham i stand til at udvise barmhjertighed og medfølelse. Guds pagt forsikrer os om hans uforanderlige karakter. Hvorfor er så dem, der så dem som hævder at tro på Gud så foranderlige, vaklende og utroværdige? Hvorfor tjener de ikke af hjertet, som under en forpligtelse der behager og forherliger Gud? Det er ikke nok for os at have en generel idé om Guds krav. Vi må selv vide hvad Hans krav og vore forpligtelser er. Betingelserne for Guds pagt er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.« Dette er livets betingelser. »Gør dette, « sagde Kristus, »så skal du leve.«

Kristi død og opstandelse opfyldte Hans pagt. For det tidspunkt, blev det åbenbart igennem symboler og afskygninger, som Kristi død og opstandelse fuldbyrde Hans pagt. For det tidspunkt, blev det åbenbart gennem symboler og skygger, som pegede hen til det store offer verdens Genløser gjorde, ofret i løfte for verdens synder. Troende i gamle dage blev frelst af den samme frelser som nu, men det var en tilsløret Gud. De så Guds barmhjertighed i figurer. Det løfte Adam og Eva fik i eden var evangeliet til en falden slægt. Det løfte der blev gjort, at kvindens

sæd skulle hugge slangens hoved, og at den skulle hugge Hendes hæl. Kristi offer er den herlige opfyldelse af hele den jødiske husholdning. Retfærdighedens Sol er stået op. Kristus vor retfærdighed skinner i klarhed på os.

Gud har ikke formindsket Sine krav på mennesker for at frelse dem. Da Kristus som et syndfrit offer bøjede sit hoved og døde, da den Almægtige usynlige hånd rev tempelforhænget i to stykker, blev en ny og levende vej åbnet. Alle kan nu komme til Gud gennem Kristi fortjenester. Det er fordi forhænget er blevet revet i stykker, så mennesker kan drag nær til Gud. De behøver ikke at bero sig på præster eller ceremonielt offer. Der gives frihed til alle som går direkte til Gud igennem en personlig Frelser.

Det behager Gud og er Hans vilje at de velsignelser mennesker skal have, bliver givet i sin hele fylde. Han har gjort fyldest så alle vanskeligheder kan overvindes, alle mangler dækkes gennem Helligånden. Derved har han planlagt at mennesker skal udvikle en Kristen karakter til fulde. Gud vil have at vi betragter Hans kærlighed, Hans løfter, givet så frit til dem som ikke har fortjenester i sig selv. Han vil have at vi er helt afhængige, taknemmelige, glade for den retfærdighed vi har fået i Kristus. For alle som kommer til Gud på Hans bestemte måde, lytter Han åbent til (MS 148, 1897).

Kapitel 9

9-12. Se EGW til 2 Kor. 3,7-11.

11, 12 (kp. 7,25; 8,6; se EGW til kp. 9,24). Belønningen for Kristi offer.--Kristi præstelige mellemkomst er nu i gang deroppe i helligdommen for vor skyld. Men hvor få har en virkelig forståelse for at vor store Ypperteprester bringer Sit eget blod frem for Faderen, gør krav for den synder, der tager imod Ham som sin personlige Frelser alle de nådegaver som hans pagt omfatter som løn for Hans offer. Dette offer har sat ham overmådelig i stand til at frelse alle til det yderste, som kommer til Gud ved Ham, ser at Han lever for at gøre mellemkomst for dem (MS 92, 1899).

11-14, 22 (Joh. 1,29; Åb. 13,8; se EGW til Rom. 8,34; Hebr. 2,14-18; 1 Joh. 1,7, 9). Uden blodsudgydelse er der ingen syndsforladelse. - Kristus var det slagtede Lam fra verdens grundvold. For mange har det været et mysterium hvor så mange brændofre var nødvendig i den gamle forvaltning, hvorfor så mange blødende ofre blev ført til alteret. Men den store sandhed som skulle holdes frem for mennesker, og indprentes på sind og hjerte var dette: "Uden blodudgydelse ingen tilgivelse." I ethvert blødende offer blev Guds Lam skildret, som bærer al verdens synd.

(933) Kristus Selv var det jødiske tilbedelsessystem ophavsmand, hvori åndelige og himmelske ting blev afskygget ved forbilleder og symboler. Mange glemmer disse ofres virkelige betydning; og den store sandhed, som at der var syndstilgivelse alene igennem Kristus, gik tabt for dem. Mangedobling af brændofrene, og blod af bukke og geder, kunne borttage synden (ST 2. jan., 1893).

Lektien om dyrefre. - En lektie var med i ethvert offer, indprentet i enhver ceremoni, højtideligt forkyndt af præsten i sit hellige offer, og indskærpet af Gud selv - at gennem Kristi blod alene er der syndstilgivelse. Hvor lidt mærker vi som et folk kraften af denne store sandhed! Hvor sjældent, med levende, handlende tro, tager vi denne store sandhed med ind i vore liv, at der er tilgivelse for den mindste synd, tilgivelse for den største synd (RH 21. sept., 1886)!

11-14, 24. Se EGW til 1 Tim. 2,5.

13, 14. Se EGW til Åb. 8,3. 4.

14 (kp. 7,26; 13,20; se EGW til Apg 15,11; Ef. 2,18). En evig pagt for evigt. - Kristus var uden synd, ellers ville Hans liv i menneskeligt kød og Hans død på korset ikke have af værdi i sin virkende nåde, for synderen, end døden hos et andet menneske. Da Han påtog Sig menneskelighed, var det et liv i overensstemmelse med Guddommen. Han kunne nedlægge Sit liv som præst og også som offer. I sig Selv havde han kraft til at

lægge det ned og tage det op igen. Han ofrede Sig selv uden en plet over for Gud.

Kristi forsoning forseglede den evige nådespagt for evigt. Det var opfyldelsen af alle betingelser, som Gud stillede for frit nådes-samvær med menneskeslægten. Enhver barriere blev nedbrudt som standsede den friste udøvelse af nåde, barmhjertighed, fred og kærlighed mod de mest skyldige af Adams slægt (MS 92, 1899).

(Joh. 14,30.) Offer og offermand, præst og offer. - Kristi ubegrænsede tilstrækkelighed demonstreres af at han bærer hele verdens synder. Han besidder den dobbelte position som offermand og offeret, som præst og som offer. Han var hellig, skadesløs, ubesmittet og fri fra syndere. "Denne verdens første kommer," erklærer Han, "og har intet i mig." Han var et Lam uden lyde og uden plet (Brev 192, 1906).

22. Se EGW til 3.Mos. 17,11; 1 Tim. 2,5; Åb. 12,10.

24 (Joh. 15,4; Ef. 1,6; Kol. 2,10; se EGW til Rom. 8,26, 34; Ef. 2,18; Hebr. 7,25; 1 Joh. 2,1). Jesus står i det Allereheligste. - Nu står Jesus frem i det Allereheligste, i Guds nærhed, for os. Der ophører Han ikke med at overbringe Sit folk øjeblik for øjeblik, fuldstændigt i Sig selv. Når vi fremstilles sådan for Faderen, skal vi ikke bilde os ind at vi skal påtage os Hans barmhjertighed, og være ubekymrede, ligegyldige og selvtilstrækkelige. Kristus er ikke syndens tjener. Vi er fuldstændig i Ham, accepteret i den Elskede, kun når vi bliver i Ham i tro (ST 4. juli, 1892).

(Åb. 5,11.) Ikke i en tilstand af ensomhed og ophøjethed. - Lad ikke dine tanker dvæle ved dig selv. Tænk på Jesus. Han er i Sit det hellige, og ikke i en ensomhedstilstand og ophøjet tilstand, men omgivet af titusinde gang titusinde af himmelske væsener, som venter på at følge deres Mester påbud. Og han påbyder dem at gå ud og arbejde for de svageste hellige, som sætter sin lid til Gud. Høj og lav, rig og fattig, har få bevilget den samme hjælp (Brev 134, 1899).

Kapitel 10

1-7. Se EGW til 2 Kor. 3,7-11.

16-18. Se EGW til kp. 8,5-13.

19, 20. Se EGW til kp. 6,19; 8,6. 7; Matt. 27,51; Åb. 3,8.

19-21 (kp. 7,25; 1 Joh. 2,1). Gå ind i helligdommen sammen med Kristus.-- Dette er den stor forsoningsdag, og vor Forsvarer står frem for Faderen, og går i forbøn som vor mellemmand. I stedet for at ophylle os med selvretfærdighedens klæder, bør vi dagligt ydmyge os selv for Gud, bekende vore egne personlige synder, søge tilgivelse for vore overtrædelser, og samarbejde med Kristus i at berede vore sjæle til at genspejle det guddommelige billede. Hvis vi ikke går ind i helligdommen der oppe, og forener os med Kristus med at udvirke vor egen frelse med frygt og bæven, bliver vi vejret på (934) helligdommens vægtskåle, og skal erklæres for lette (MS 168, 1898).

23. Se EGW til kp. 4,14; 2 Peter 1,4; Åb. 3,3.

25 (se EGW til Mal. 3,16). Søge de helliges forsamling. - Dem som ikke mærker nødvendigheden af at søge de helliges forsamling, med den dyrebare forsikring at Herren vil mødes med dem, viser hvor let de værdsætter den hjælp Gud har fremskaffet til dem. Satan arbejder hele tiden på at såre og forgifte sjælen; for at modstå hans anstrengelser må vi indånde himlens atmosfære. Vi må hver især gribe og holde fast i Kristus (MS 16, 1890).

Kapitel 11

1. Se EGW til Rom. 5,1.

6. Se EGW til kp. 3,12.

16. Se EGW til kp. 1,3.

24-27. Se EGW til 2.Mos. 2,10.

26. Se EGW til 2 Kor. 9,6.

27. Se EGW til kp. 6,19; 2 Kor. 4,18; 2 Peter 3,18.

37. Se EGW til Es. 1,1.

Kapitel 12

1 (Kol. 3,8). Hvem er vidnerne?--[Heb. 12,1 citeret.] Det som tynger der her refereres til, er de onde vaner og skikke vi har dannet ved at følge vore egne naturlige tilbøjeligheder. Hvem er vidnerne? De er dem som der tales om i foregående kapitel - dem som har kæmpet sig igennem onder og vanskeligheder på deres vej, og som i Herrens navn selv har kæmpet succesrigt imod ondskabens modgående kræfter. De støttes og styrkes og Herren holder dem i Sin hånd.

Der er andre vidner. Helt omkring os er der dem som våger nøje på os, og ser hvordan vi bekender os til en tro på at sandheden der leder os. Til enhver tid og på ethvert sted må vi så vidt muligt ophøje sandheden for verden (MS 61, 1907).

3. Se EGW til kp. 2,14.

4. Se EGW til kp. 4,15; Matt. 4,1-11.

11 (Jak. 1,2, 3; 1 Peter 1,6, 7). Blomster der springer ud iblandt skyer. - Tro, tålmodighed, overbærenhed, himmelskindsindethed, tillid til din kloge og vise himmelske fader, er det fuldkomne blomsterudspring som sker mit iblandt skyer, skuffelse og smertelige tab (Brev 1, 1883).

12, 13. Se EGW til Gal. 6,1, 2.

14. Se EGW til Rom. 6,19. 22; Ef. 4,20-24.

15. Se EGW til Jak. 3,15. 16; 1 Peter 2,1, 2.

16, 17. Se EGW til 1.Mos. 25,29-34.

24. Se EGW til kp. 8,5,13.

26, 27. Se EGW til 2 Tess. 2,7-12.

Kapitel 13

11-13 (Gal. 3,13). Han led uden for lejren. - Idet Adam og Eva blev fordrevet fra Edens have for at have overtrådt Guds lov, så at Kristus skulle lide uden for det hellige steds grænser. Han døde uden for lejren, hvor forbrydere og mordere blev henrettet. Der trådte Han vinpersen alene, bar den straf som skulle være faldet på synderen. Hvor dybe og fuld ar betydning er disse ord:

"Kristus løbskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld." Han gik uden for lejren, viste at Han ikke kun gav sit liv for det jødiske folk, men for hele verdens skyld (YI 28. juni, 1900).

Kristus døde for hele menneskeheden. - Kristus led udenfor Jerusalems porte, for Golgata var uden for byens mure. Det var for at vise at Han ikke døde for hebræerne alene, men for hele menneskeheden. Han proklamerer for en falden verden at Han er deres Genløser, og tilskynder dem til at acceptere den frelse Han giver (SW 4. sept., 1906).

12. Se EGW til 1 Tim. 2,5.

15. Se EGW til Rom. 8,34.

20 (kp. 8,5-13, 6, 7; se EGW til kp. 9,14). Den evige nådespagt. - Lad dem som er fortrykte under en fornemmelse af synd, huske på at der er håb for dem. Menneskeslægtens frelse har altid været genstand himlens rådssamlinger. Nådespagten blev gjort før verdens grundlæggelse. Den har eksisteret fra al evighed, og den kaldes for den evige pagt. Så sikkert som der aldrig har været et tidspunkt hvor Gud ikke var, lige så sikkert er det at der aldrig har været et øjeblik hvor det ikke var det evige sindelags glæde at vise Sin nåde for menneskeheden (ST 12. juni, 1901).

Jakobs brev

Kapitel 1

2, 3. Se EGW til Heb. 12,11.

8. Se EGW til kp. 4,8; Matt. 6,24.

13. Se EGW til 1.Mos. 22,1.

22-25. Se EGW til Rom. 8,15-21.

23-25. Se EGW til Åb. 3,18.

23-27 (se EGW til Rom. 7,7-9). Guds moralseende briller.--[Jak. 1,23-27 citeret.] Dette er ordet af den levende Gud. Loven er Guds store moralseende briller. Mennesker skal sammeligne sine ord, sin ånd og sin hengivenhed med Guds Ord. . . . Sand religion betyder at leve Ordet i dit praktiske liv. Din bekendelse er ikke af nogen anden værdi uden at udføre Ordet i praksis. (MS 7, 1898).

25 (1 Joh. 2,1, 2). Spejlets gerning.--Her er et spejlbillede, hvori vi skal se, og ransage for enhver karaktermangel. Men tror du at du ser i dette spejlbillede og ser mange mangler i din karakter, og da går bort og siger: "Jeg er retfærdig"; vil du da være retfærdig? I dine egne øjne vil du være retfærdig og hellig. Men hvordan vil det være ved Guds domstol? Gud har givet os en regel, og vi skal indvilge i dets krav; hvis vi tør gøre noget andet, at træde dette under folde, og da stå foran Gud og sige: "Jeg er hellige, jeg er hellig," vil vi blive tabt på den store regnskabsdag.

Hvad hvis vi skulle gå ud på gaderne og tilsøle vore klæder med mudder, og så komme ind i huset og se vore snavsede klæder idet vi står foran ruden, skulle vi sige til spejlet: "Rens mig fra min urenhed"; ville det rense os fra vor urenhed? Dette er ikke gerningen for spejlet. Alt hvad det kan gøre er at afsløre at vore klæder er snavsede; det kan ikke tage snavset bort.

Således er det med Guds lov. Den udpeger karaktermanglerne. Den fordømmer os som syndere, men den giver ingen tilgivelse for overtræderen. Den kan ikke frelse ham fra hans synder. Men Gud har gjort en tilvejebringelse. Johannes siger: "Hvis nogen synder, har vi en advokat hos Faderen, Jesus Kristus den retfærdige." Således kommer vi til Ham og der finder vi Jesu karakter, og retfærdigheden i Hans karakter frelser overtræderen - hvis vi har gjort vor del i alt det vi kunne.

Og dog medens han frelser overtræderen, bortskaffer Han ikke Guds lov, men Han ophøjer loven. Han ophøjer loven fordi den afslører synden. Og det er Kristi rensende blod der borttager vore synder, når vi kommer til Ham med i sjælsanger og søger Hans tilgivelse. Han tildeler os Sin retfærdighed, Han tager skylden på Sig Selv. (MS 5, 1885).

26. Se EGW til kp. 3,2.

27. Sand religion, en kilde til godgørenhed.--Jesu rene religion er kildeudspringet hvorfra der flyder strømme af godgørenhed, kærlighed og selvopofrelse. (Brev 7, 1883).

En kristen er en kristusligende mand, en kristuslignende kvinde, som er aktiv i Guds tjeneste, som er til stede ved det sociale møde, hvis tilstedeværelse også vil opmuntre andre. Religion består ikke af gerninger, men religiøse gerning; den er ikke passiv. (Brev 7, 1883).

Sand religion lægger aldrig bånd.--Mange synes at føle at religion har tendens til at gøre folk snæversynede og hæmmede, men sand religion har ikke en begrænsende indflydelse; det er manglen på religion der hæmmer evnerne og indsnævrer tankerne. Når et menneske er snæversynet, er det bevis på at han behøver Guds nåde, den himmelske salvelse; for en kristen er en hvem Herren, hæernes Gud, kan arbejde gennem, så han kan holde sig til Herrens veje på jorden og tydeliggøre Hans vilje over for mennesker. (MS 3, 1892).

Kapitel 2

13 (Sal. 89,14; Gal. 6,14). Korset forener retfærdighed og barmhjertighed. - Hans [Kristi] formal var at forsone Retfærdighed og Barmhjertigheds forret, og lad hver i sær stå adskilte i sin værdighed, alligevel forenet. Hans barmhjertighed var ikke svaghed, men en frygtelig kraft til at straffe synd fordi det er synd; alligevel en kraft der drager (936) menneskeheden kærlighed til sig. Gennem Kristus, er Retfærdighed i stand til at tilgive uden at ofre en tøndel af dens ophøjede hellighed.

Retfærdighed og barmhjertighed stod et stykke borte, i modsætning til hinanden, adskilt af en bred afgrund. Herren vor

Genløser iklædte Sin guddommelighed med menneskelighed, og udarbejdede en karakter for menneskenes skyld der var uden plet og lyde. Han plantede sit kort midtvejs mellem himmelen og jorden, og gjorde det til tillokkende som rakte begge veje ud, drog både Retfærdighed og Barmhjertighed tværs over afgrunden. Retfærdighed bevægede sig fra sin ophøjede trone, og med alle himmelens hære nærmede den sig korset. Der så den Een lige med Gud bære straffen for al uretfærdighed og synd. Fuldstændig tilfreds bøjede Retfærdighed sig i ærbødighed ved korset, og sagde: Det er nok (MS 94, 1899).

14-20. Se EGW til Gal. 5,6.

21-26 (Rom. 3,31). Frelsende tro er mere end blot tro. - Apostlen Jakob så at farer ville rejse sig når han frembragte temaet for retfærdiggørelse ved tro, og han arbejdede på at vise at ægte tro ikke kan eksistere uden tilsvarende gerninger. Her kom Abrahams erfaring frem. "Du ser altså," siger han, "at troen virkede sammen med hans gerninger, og ved gerningerne nåede frem sin fuldendelse?" Derved gør den oprigtige tro et oprigtigt arbejde i den troende. Tro og lydighed bringer en solid, værdifuld erfaring.

Der er en tro som ikke er en frelsende tro. Ordet erklærer at Djævelen tror og skælver. Den såkaldte tro som ikke arbejder med kærlighed og renser sjælen vil ikke retfærdiggøre noget menneske. ... Abraham troede Gud. Hvordan ved vi hvad han troede? Hans gerninger bevidner hans tros karakter, og hans tro blev regnet ham for retfærdighed.

Vi behøver Abrahams tro i vore dage, til at oplyse det mørke der samler sig omkring os, lukker det liflige solskin fra Guds kærlighed uden, og gør åndelig vækst til dværge. Vor tro bør være frugtbar i gode gerninger; for tro uden gerninger er død. Enhver pligt der udføres, ethvert offer der gøres i Jesus navn, bringer en overmådelig belønning. Gud taler i alle pligter og giver Sin velsignelse (ST 19. maj, 1898).

22. Se EGW til Luk. 17,10; Ef. 2,8, 9.

Kapitel 3

2. En af de højeste gaver. - Talens talent er på niveau med de højeste gaver (MS 92, 1899).

(Kp. 1,26.) Kraft til at tøjle tungen. - Gennem det hjælp Kristus kan give, skal vi lære at tøjle tungen. Han prøvede smerteligt at påpege den hastige og vrede tale: Han har aldrig en gang syndet med sine læber. Med tålmodig ro imødekommer sine kollegaers spotske smil, hån og latterliggørelse i tømmerværkstedet høvlebænk. I stedet for at gøre vredt genmæle, Begynder Han at synge en af Davids smukke salmer; og før Hans ledsagere indser hvad de har gjort, stemmer de i sammen med Ham i salmen. Hvilken forvandling vil blive udført i denne verden, hvis mænd og kvinder i dag vil følge Kristi eksempel, med at bruge ord (RH 26. maj, 1904).

8. Se EGW til Sal. 5,5-12.

13, 14. Himmelsk vellugt af sandhed.--[Jakob 3,13. 14 citeret.] Hvad vil det sige at rose sig løgnagtigt på trods af sandheden? Det er at bekende sig til at tro sandheden, medens ånd, ord og vandel ikke repræsenterer Kristus men Satan. At være sortseer, at være utålmodig og udvise uforsonlig ånd er at lyve imod sandheden, mens kærlighed, tålmodighed og langmodighed er i overensstemmelse med sandhedens principper. Sandheden er altid ren, altid venlig og udsender en himmelsk villighed ublandet med selvished. (RH 12. marts, 1895).

15, 16 (Hebr. 12,15). Sætte sig på dommersædet.--[Jak. 3,15-18 citeret.] . . . Han som åbner sit hjerte for fjendens antydninger, gør sig onde mistanker, og gemmer på jalousi, misforstår ofte denne ondsindet, kalder det for særlig forudseenhed, skarpsindighed eller kunne opdage skylden og fjerne andres onde motiver. Han mener det er en dyrebar gave som er blevet forundt ham; og han drager bort fra de brødre som han burde være i harmoni med; han sætter sig på dommersædet, og lukker sit hjerte for ham som han tror er i vildfarelse, som om han selv hævet over fristelse. Jesus adskiller sig fra ham, og lader ham vandre i gnisterne af hans egen optænding.

Lad ingen iblandt jer forherlige sig (937) imod sandheden ved at erklære at denne ånd er nødvendig for at behandle fejlede og så i forsvar for sandheden. En sådan visdom har mange beundrere, men den er meget bedragerisk og skadelig. Den kommer ikke ovenfra, men er frugten af et fordærvet hjerte. Dens ophavsmand er Satan selv. Lad ingen de andre anklagere tage æren for skarpsindighed; for derved iklæder han sig Satans egenskaber med retfærdighedens klæder. Jeg kalder jer mine brødre at rense jeres sjælstempel med alle de ting som er urene; for de er bitterhedens rødder.

Hvor sand er ikke apostlens ord: "Hvor der er misundelse og egen nytte, der er forvirring og alt, hvad ondt er." En person i en institution eller i en menighed, som løsnar op for uvenlige tanker, ved at tale ondt om brødre, kan oprøre de værste lidenskaber i menneskehjertet, og sprede en surdej af ondskab, som vil virke i alle der kommer i forbindelse med ham. På den måde vinder retfærdighedens fjende sejer, og resultatet af hans arbejde gør ingen indvirkning på Frelserens bøn, når Han beder at Hans disciple bliver ét, ligesom Han er ét med Faderen (RH 12. marts, 1895).

17 (se EGW til Joh. 13,34). Den rigtige slags følsomhed.-- Dem som kritiserer og fordømmer andre bryder Guds bud, og er en forhånelse for Ham. De hverken elsker Gud eller deres medmennesker. Brødre og søstre, lad os rydde vejen for kritikens, onde tankers og beklagelsers skrald, og ikke være så fræk. Nogle er så følsomme at man ikke kan tale med dem. Vær meget påpasselig med hvad det betyder at holde Guds lov, og om du holder eller bryder loven. Det er det som Gud ønsker at vi skal være påpasselige med (GCB 1. april, 1903).

Kapitel 4

4. Se EGW til Matt. 6,24.

7, 8. Irritationer er nytteløse når Jesus drager nær.--" Stå Djævelen imod, så skal han fly fra jer; hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer!" Hvor dyrebart er ikke dette tydelige løfte for den fristede sjæl. Hvis nu en i vanskeligheder og fristelser holder sine øjne fæstnet på Jesus, og drager nær til Gud, taler om Hans godhed og barmhjertighed, drager Jesus nær til ham, og de ubærlige ærgrelser han har haft er forsvundet. (Brev 43, 1892).

Bryde Satans magt. - Den sjæl som elsker Gud, elsker at drage styrke fra Ham, med et stadigt samfund med Ham. Når det bliver sjælens vane at samtale med Gud, er den ondes magt brudt; for Satan kan ikke blive nær i den sjæl der drager nær til Gud (RH 3. dec., 1889).

8 (kp. 5,16; se EGW til Heb. 1,14). Sikker i Guds nærhed. - "Drag nær til Gud." Hvad er resultatet af dette? Vi kan ikke drage til Gud og beskue Hans elskelighed og medfølelse, uden at erkende vore mangler, og blive fyldt med et ønske om at rejse os højere. "Og han vil drage nær til dig." Herren vil drage nær til ham som overfor sine brødre bekender de fejl han har gjort imod dem, og så kommer til Gud i ydmyghed og brødebetyngelse.

Han som mærker sin egen fare er på vagt, at han ikke sårer Helligånden og drager bort fra Gud, fordi han ved at Han ikke er tilfreds med sin handlemåde. Hvor meget bedre og mere sikkert er det ikke at drage nær til Gud, at det rene lys skinner fra Hans Ord kan helbrede de sår som synden har gjort på sjælen. Jo nærmere vi er Gud, des sikker er vi, for Satan hader og frygter Guds nærvær (Brev 40, 1901).

(Joh. 17,21-23.) Besvare Kristi bøn. - Hvis vi drager nær til Gud, ser du så ikke hvad resultatet bliver? Kan du ikke se at vi vil drage nær til hinanden? Vi kan ikke drage nær til Gud, og kommer til det samme kors, uden vore at hjerter er blevet blandet sammen i fuldstændig enhed, og besvare Kristi bøn: "at de må være ét" ligesom Han er ét med Faderen. Og derfor skal vi søge i ånd, i forståelse, i tro, så vi må være et, så Gud må forherliges i os, ligesom Han er forherliget i Sønnen, og at Gud skal elske os ligesom Han elskede Sønnen (MS 7, 1890).

Hold dig nær i bøn.--"Hold dig nær til Gud, og han vil holde sig nær til dig." Hold dig nær til Ham i bøn, i betragtning, ved at

læse Hans Ord. Når han holder Sig (938) nær til dig, opløfter Han en standard imod fjenden. Lad os være frimodige, for fjenden kan ikke klare denne standard (MS 92, 1901).

(kp. 1,8; Matt. 6,24.) Det væsentlige arbejde for synderen defineres. - Herren siger: "Hold dig nær til Gud." Hvordan? Ved en skjult og alvorlig ransagelse af dit eget hjerte, med barnlig, hjertefølt og ydmyg afhængighed af Gud, gør al din svaghed kendt for Jesus, og ved at bekende dine synder. Holder du dig således nær til Gud, og han vil holde sig nær til dig.

Men lad os læse resten af den lektie vi har fået til belæring, så vi mere til fulde kan forstå hvad det vil sige at holde sig nær til Gud. "Tvæt hænderne, I syndere! og rens hjerterne, I tvesindede!" Det væsentlige arbejde som synderen skal gøre defineres klart her. Det er ikke et arbejde der passer til menneskehjertets tilbøjeligheder; men hvis det ikke bliver gjort, er sjælen ikke i stand til at rense og udvikle Kristi karakter, og ikke i stand til at hverken forstå syndens modbydelighed. Formaningene gives således: "Rens hjerterne, I tvesindede!" Så længe mange bekender at være kristne, og har verdens form på sig, og deres hengivenheder sættes ikke på Gud. De er dobbeltsindede, og forsøger at tjene Gud og mammon samtidig; men verdens Genløser erklærer: "I kan ikke både tjene Gud og mammon." (Matt. 6,24). Forsøger de at tjene to herrer, er de ustabile på alle deres veje, og man kan ikke være afhængige af dem. I det ydre tjener de Gud, medens de samtidig i hjertet giver efter for Satans fristelser og gemmer på synd. De kan sige ord som er vældigt behagelige, alligevel er deres hjerter fulde af bedrag og list i deres praksis. Når de bekender at være retfærdige, har de alligevel et hjerte som er håbløst ondt.

Hvilken nytte har det at sige behagelige ting, og beklage Satans arbejde, og alligevel samtidig gå ind og fuldføre alle hans bedrag. Det er at være tvesindet (Brev 13, 1893).

8, 9 (Matt. 5,4; 2 Kor. 7,10). Den sande angers sorg.-- "Klag jeres nød og sørg og græd; jeres latter skal vendes til sorg og jeres glæde til bedrøvelse!" Det er rigtigt at være glad, og endog fryde sig. Det er rigtigt at opelske en munterhed, gennem sandhedens helliggørelse, men det er ikke rigtigt at give efter for tåbelig spøg og skæmt, let tale, kritisere og fordømme andre.

De, som iagttager personer som gør en sådan religionsbekendelse, ved at de er bedragede. De ved at disse bekendendes hænder behøver at blive vasket, deres hænder behøver at være rene. De mangler at erfare sandt angert fra synd. Hvad har de at klage over? De bør klage over deres tilbøjelighed til at synde, over den fare de er i for indre fordærv og fra ydre fristelse. De bør være bange for at de har for svag en fornemmelse for syndens syndighed, og så lidt omtanke hvad synd indebærer (Brev 13, 1893).

10 (1 Peter 5,6). Ydmygelse før tilgivelse. - Gud tilgiver ikke ham angert ikke afføder ydmyghed (MS 11, 1888).

Kapitel 5

14-16. Mirakler og naturlige hjælpemidler. - Guds mirakler frembærer ikke altid ydre mirakler. Ofte udføres de på en måde, så det ser ud som om det er en naturlig begivenhed. Når vi beder for den syge, arbejder vi også for dem. Vi besvarer vore egne bønner ved at bruge de hjælpemidler vi har til rådighed. Når vand bruges rigtigt, er det, det mægtigste hjælpemiddel. Når det bruges forstandigt, ses de bedste resultater. Gud har givet os en forstand, og Han ønsker at vi skal få Hans mest sundhedsgivende velsignelser. Vi spørger om Gud vil give den sultne brød, og vi skal da handle som Hans hjælpende hånd for at lindre sult. Vi skal bruge alle de velsignelser Gud har sat inden for vor rækkevidde, til at udfri dem i fare.

Naturlige midler, der bruges efter Guds vilje, vil bringe overnaturlige resultater. Vi beder efter et mirakel, og Herren leder tankerne til et enkelt hjælpemiddel. Vi beder om at gå fri for den pest der vandrer i mørke, og som sniger sig ind i verden med en sådan kraft; skal vi da samarbejde med Gud, overholde sundhedens og livets love. Når vi har gjort (939) alt hvad vi

overhovedet kan, skal vi bede i tro for sundhed og styrke. Vi skal spise den mad som vil bevare kroppens sundhed.

Gud opmuntrer os ikke til at han vil gøre det for os, som vi selv kan gøre. Naturlige love skal adlydes. Vi skal ikke undlade at gøre vor andel. Gud siger til os: "Arbejd på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske."

Vi kan ikke ignorere naturens love uden at ignorere Guds love. Vi kan ikke forvente at Herren gør et mirakel for os, så længe vi forsømmer de mest enkle hjælpemidler han har sat til vor anvendelse, som anvendes passende og lejlighedsvis, vil give et mirakuløst resultat. Derfor, bed, tro og arbejd (Brev 66, 1901).

Helbredt selvom prædikanten ikke er helliget. - Et tilfælde blev fremholdt for mig om en . . . prædikant, firs miles borte, at bede for en syg søster, som sendte bud efter ham i overensstemmelse med James lære. Han tog af sted og band i alvor, og hun bad; hun troede at prædikanten var et Guds menneske, et troens menneske. Læger havde opgivet hende til at dø af optæring. Hun blev straks helbredt. Hun rejste sig op og tilberedte et måltid, noget hun ikke havde gjort i ti år. Nu var prædikanten imidlertid nederdrægtig, hans liv var fordærvet, og alligevel skete der her et stort værk. Han tog al ære til sig selv.

Det nævnte scenarie passerede forbi mig. Jeg så at kvinden var en sand Kristi discipel; hendes tro var at hun skulle blive helbredt. Jeg så at deres bønner, en var tåget, vag mærk og faldt nedad. Den anden bøn blev blandet med lys eller broget som så som diamanter for mig, og rejste sig mod Jesus og Han sendte den op til Sin Fader som liflig røgelse, og en lysstråle blev straks sendt til den forpinte person og hun fik liv og styrke under dens indflydelse. Englen sagde: Gud vil samle alle små stykker i sand, oprigtig tro op, ligesom diamanter skal de samles op, og vil visselig bringe et afkast eller svar; og Gud vil adskille det dyrebare fra det nederdrægtige. Selvom Han længe bærer over med hyklerin og synderen, vil han blive ransaget. Selv om han kan trives med ærlige for en stund, på de grønne laurbær, vil tidspunktet komme hvor hans tåbelighed vil blive vist (Brev 2, 1851).

(2 Tess. 2,7-12.) Falske helbrederes arbejde. - Mennesker under onde ånders indflydelse vil gøre mirakler. De gøre folk syge ved at kaste deres fortryllelse over dem, og vil fjerne fortryllelsen, lede andre til at sige at dem som var syge var blevet helbredt mirakuløst. Dette har Satan gjort igen og igen (Brev 259, 1903).

16 (se EGW til kp. 4,8). Den veltalen som Gud accepterer. - Han som kæmper for et veltalende sprog når han beder er helt afmarcheret. Den veltalenhed som Gud accepterer er det alvorlige længselsfulde råb fra den sjæl som mærker at han må have hjælp. Lange bønner er ikke nødvendige. Dem som arbejder i den rette ånd vil bede i den rette ånd. Han som arbejder som Kristus arbejdede vil være alvorlig når han beder. Og Guds ord forsikrer os: "En retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft." (Brev 121, 1901).

1. Peters brev

Kapitel 1

(939) **2.** Se EGW til Rom. 11,4-6; Ef. 1,4, 5, 11; 2 Peter 1,10.

5. Se EGW til Åb. 2,1-5.

6, 7. Se EGW til 2 Kor. 4,17, 18; Heb. 12,11.

11, 12. Se EGW til Fil. 2,5-8; 1 Tim. 3,16.

16 (Heb. 12,14). Trækker snore af kærlighed. - Ligesom Jehova er hellig, forlanger Han at hans folk skal være hellig, rent og ubesmittet; for uden hellighed skal intet menneske se Herren. (940) Dem som dyrker Ham i oprigtighed og sandhed vil blive accepteret af Ham. Hvis menighedsmedlemmerne vil lægge al selvydelse bort, og vil modtage Guds kærlighed og kærlighed for hinanden som fyldte Kristi hjerte, i deres hjerter, vil vor himmelske Fader hele tiden vise Sin kraft igennem dem. Lad hans folk være draget sammen med den guddommelige

kærligheds bånd. Så vil verden opdage Guds mirakel-virkende kraft, og vil anerkende at han er Styrken og Hjælperen for Sit lovlidige folk. (MS 125, 1907).

18, 19. Se EGW til Kol. 2,9.

19. Se EGW til Joh. 1,14.

22 (Rom. 5,1; Gal. 5,6; Ef. 2,8; Heb. 11,1). Troens

Skabning.--Under Åndens inspiration, fremviser apostlen Peter de kristne som dem som har rengjort deres sjæle og adlyder sandheden. Sammen med den tro og kærlighed vil tilføjer vort arbejde, vil også kraften komme ind i det. Intet menneske kan skabe tro. Ånden virker på og oplyser menneskesindet, skaber tro på Gud. I skrifterne anføres tro til at være Guds gave, mægtig til frelse, oplyser deres hjerter som søger efter sandheden som en skjult skat. Guds Ånd indprenter sandheden i hjertet. Evangeliet er kaldt for Guds kraft til frelse fordi Gud alene kan gøre sandheden til en kraft som helliger sjælen. Han alene føre gøre Kristi kors til sejr. (MS 56, 1899).

(Joh. 3,21; Titus 2,11; 1 Joh. 3,3; se EGW til 1 Joh. 3,3-6;

4,7. 8.) Udlufte syndens sjæl.--Herren renser hjertet lige så meget, som når vi udlufter et rum. Vi lukker ikke dørerne og vinduerne, og kaster noget rensende ind i lokalet; men vi åbner dørerne og sætter vinduerne på vidt gab, og lader himlens rensende atmosfære komme ind. Herren siger: "Han som gør sandheden kommer til lyet." Impulsernes og følelsernes vindue må åbnes ud mod himlen, og selvskhedens og det jordiske støv må forjages. Guds nåde må gennemfeje sindets kamre, forestillingsevnen må have himmelske temaer at overveje, og element af naturen må renses og have liv af Guds Ånd.

Kapitel 2

1, 2 (Heb. 12,15). Frastødende missionsarbejde.--[1 Peter 2,1, 2 citeret.] . . . Vi er medpilgrimme, der søger efter et bedre land, om det er himmelsk. Gud vil aldrig sige til os: "Vel gjort, gode og tro tjener," ved slutningen af vor rejse, hvis vi nu i ånden beder om at udhovere og fortrænge andre mennesker. Ondsindethed, svig, hykleri, misundelse og ond tale er ting som Gud afskyer, og ingen som åbenbarer disse frugter i sit liv vil gå ind i himlens rige. . . .

Dem som kværulerer over deres arbejde, kan se ud som om de hele tiden er ivrig og interesseret i andres velfærd. De kan virke ganske aktivt engageret i godt arbejde. Men deres arbejde skader, og Herren betragter det som af nogen værdi. "De siger," hviskes her og der; med blinde antydninger, andre sindelag fyldes med mistanker og mistillid; og urolighed skabes. Dem som lytter til "de siger," henleder sindet til noget de har observeret hos deres brødre, som kunne have været forkert, og meget gøres som kun er lille opmærksomhed værdig. Disse tilsyneladende uskyldige ord, slår lange og fiberrige rødder i deres sind, som hører dem, og der gøres usigelig skade. Bitterhedens frø plantes, onde tanker efterlades i menneskehjernerne, og spirer op til en overmådelig høst.

Al retfærdigheds fjende sætter et ubehageligt missionsarbejde af den slags, i gang. Han som i bekendelse arbejder for Kristus fristes af ham til at undersøge andres menneskesind, og spørger dem om hvad de mener med hvad de siger. På denne måde plantes onde tanker og misundelse i manges hjerter. Hvis dem som fører dette missionsarbejde kunne se det, og betragtede det sådan som himlens Herre gør det; hvis de en dag kunne opspore deres arbejde, og se dets fordærvende følger, vil de angre.

At gøre godt mod alle, trofast udføre vore hjemmeplichter, bruge vor tid på at sammenligne liv med Kristi liv, bede for et ydmygt og helliggjort sindelag, - det er det missionsarbejde som Herren forlanger af os at gøre. Himlens engle kan ikke arbejde med den menneskeagent som sår (941) splidens og uenighedens frø, men onde engle følger ham hvor som helst han går (MS 47, 1896).

2. Nære sjælen med sandhed. - Når vi kommer til Gud indgydes og stimuleres sjælen til handling. Kroppen vil dø hvis den ikke får den passende næring, og ligeså er det med sjælen. For at få åndelig styrke, eller endog liv, må den få næring ved Ordet, som er ånd og liv. Den må hele tiden have næring af den

sandhed som forbinder sjælen med Ham som vi lever i, og bevæger os ud fra, og har hele vort væsen (MS 16, 1890).

4, 5. Se EGW til Ef. 2,19-21.

5. Se EGW til Sal. 144,12.

11. Se EGW til 1 Kor. 9,24-27.

12. Se EGW til Rom. 12,17.

21. Se EGW til Åb. 14,4.

24 (se EGW til Heb. 2,14; 7,25). Dårliche vaner skal fast modstås. - Kristus fremstilles som den der bærer på sorger forårsaget af synd, og Han gør dette, ikke som vor sympatiserende vej, men som vor stedfortræder. Derfor skal vore synder i selvskhed, med et uelskværdigt temperament, i dovenskab, i forkerte levevaner og praksis, bortskaffes tydeligt og med fasthed. Den som bryder med Satan skal ikke give plads for hans fristelser. Lad sjæle som kommer til Kristus tænke over at Han er syndbæreren. . . . Lad den angrende sjæl gribe fat i tro på den tilvejebringelse der er gjort for at frelse ham, ikke i hans synd, men fra hans synd. Kristus som syndbæreren må tage synden bort og redde synderen fra hans sygelige åndelige tilstand (MS 56, 1900).

En bro over afgrunden. - Ved overtrædelse blev mennesket skilt fra Gud, fællesskabet mellem dem blev brudt, men Jesus Kristus døde på Golgatas kors, bar hele verdens synder på sin krop, og korset slog bro over afgrunden mellem himlen og jorden. Kristus leder mennesker til afgrunden, og peger til den bro som den er spændt over med, og siger: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« (MS 21, 1895).

Kapitel 3

1-5. Se EGW til Es. 3,18-23.

3, 4 (2 Mos. 32,1-6; se EGW til 4. Mos. 15,38, 39).

Stolthedens knopskud og oplomstring. - Der gemmer sig afguder i vore familier og i vore menigheder i dag, som har den samme indflydelse på os, som guldkalven havde på israelitterne. Vil folk ransage sig selv? Vil hyrderne gøre deres arbejde trofaste vagtfolk for Gud? Vil de se hvad afguder gemmer på? Vil enhver som er under nogenlunde omstændigheder tænke over at de skal være et særligt og udskilt folk i klæder, deres talemåde, deres optræden, fra verden? Vil de se deres afgudsdyrkelse i små såvel som store sager, og at det adskiller dem fra Gud? Når de irrettesættes bliver de til skamme, men angre ikke. De har haft et stort lys, og stor anledning, linje for linje, og forskrift for skrift, men stolthed sætter knop og blomstrer i deres klædning, åbenbarer hjertets tanker og intentioner (MS 52, 1898).

(1 Tim. 2,8-10.) Hvilke afguder gemmer vi på? - Denne afgudsdyrkelse fra det gamle Israels side var en forhånelse mod Gud; men værnes der ikke ligeså meget om afguder i vore familier og i vore menigheder i dag - som har den samme indflydelse på os, som guldkalven havde på israelitterne? De adværslar Peter giver ignoreres fra Guds bekendende folks side: "Jeres prydelser skal ikke være noget udvortes". . . .

Det tidspunkt er kommet hvor vi som et folk bør ransage os selv, for at se hvilke afguder vi værner om; når hjordens hyrder skal udrette et trofast arbejde, som Guds skildvagter. I klæder, i tale, i optræden skal vi være et særligt og udskilt folk fra verden. "Så vil jeg da, at mændene alle vegne fromt skal løfte hænderne og bede uden vrede og uenighed. Det samme skal kvinderne gøre, værdigt klædte med blufærdighed og ærbarhed, så de ikke smykker sig med håropsætning, guld eller perler eller kostbar dragt, men med gode gerninger, som det sømmer sig for kvinder, der vedkender sig gudsfrygt." (RH 7. marts, 1899).

Passion for opvisning. - Grundlaget for mange hjemms ruin ligger i at man vil stille sig til skue. Mænd og kvinder lægger planer for at få midler, så de kan se rigere ud end deres (942) naboer. Men selvom deres desperate kamp kan lykkes, er de ikke rigtig lykkelige. Sand lykke udspringer fra et hjerte i fred med Gud. [1 Peter 3,3, 4 citeret] (MS 99, 1902).

Den moralske værdi yndighed. - Den moralske værdi har en yndighed som rigdom og ydre tiltrækning ikke har. Kvinden med

en sagtmodig og stille ånds besmykkelse, har i Guds øjne en besmykkelse af storværdi, hvorimod Tarsis sølv og Ofirs guld er værdiløst. Salomons brud kan, i al sin herlighed, ikke sammenlignes med en af disse rigdomme i huset (HR maj, 1878).

8. En høj ærbødighed for sandhed. - "Kærlige imod brødrene, barmhjertige, ydmyge." Værn om den højeste agtelse for retfærdighed og sandhed, og et for alt grusomhed og undertrykkelse. Gør mod andre som du ønsker at de skal gøre mod dig. Gud forbyde dig at støtte selvet, til andres ulempe (RH 13. april, 1905).

18-20. Se EGW til 1.Mos. 6,3.

Kapitel 4

17. Se EGW til Åb. 11,1.

19. Den ånd bearbejder ens brødebetyngelse. - Det betyder meget at knytte sjælen til Gud. Det betyder at vi skal leve, og vandre i tro, ikke stole på eller forherlige selvet, men se på Jesus som vor Forsvarer, som vor tros ophav og fuldender. Helligånden vil gøre sit arbejde på det hjerte som er brødebetyngt, men Han kan aldrig arbejde med en indbildsk og selvretfærdig sjæl. En sådan vil, i sin egen visdom, udbedre på sig selv. Han lægger sig imellem sin sjæl og Helligånden. Helligånden vil arbejde, hvis selvet ikke lægger sig imellem (MS 148, 1897).

Kapitel 5

2, 3 (Apg 20,28). En udstrakt arbejdsmark for menighedsledere. - Gud forherliges ikke af de menighedsledere som prøver at drive fåret. Nej, nej. "Vær hyrder for Guds hjord hos jer, ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vindings skyld, men med villigt hjerte; heller ikke som strenge herrer over menighederne, men som forbilleder for hjorden." der er en udstrakt mark for forstandere og tjenere i enhver menighed. De skal give Guds hjord næring, med ren foder, grundigt sigtet fra avnerne, den giftige blanding af vildfarelse. Du som har en del at gøre i Guds menighed, vær sikker på at du handler klogt med at give Guds hjort føde; for menighedens vækst beror kvaliteten af denne føde. (MS 59, 1900).

3. Se EGW til Sal. 89,14.

6. Se EGW til Jakob 4,10.

2 Peters brev

Kapitel 1

(942)**Grundtonen for Sejr.**--Det første kapitel i andet Peter er fuld af belæring, og slår grundtonen an for sejr. Sandheden gør stærkt indtryk på sindet ved den måde den fremstilles på i dette kapitel. Lad os i større grad give os i kast med studiet af disse ord, og praktiseringen af disse forskrifter. (Brev 43, 1895).

1-3. Ingen stilstand i kristenlivet.--[2 Peter 1,1-3 citeret.] Hvilket stort tema er dette ikke for os at tænke over - Guds retfærdig og vor Frelser Jesus Kristus. Betragte Kristus og Hans retfærdighed efterlader ikke plads til selvretfærdighed, til forherligelse af selvet. I dette Kapitel er der ingen stilstand. Der er stadige fremskridt for hvert stadie i kundskaben om Kristus. (Brev 43, 1895).

2, 5-7. Se EGW til Rom. 6,1-4.

4 (Hebr. 10,23). Gud er bag alle Hans Løfter.--Løfterne vurderes af den troværdighed han har som giver dem. Mange mennesker giver løfter kun for at bryde dem. (943) for at forhåne tanken med dem. Dem som støtter til sådanne mennesker støtter sig op ad brudte stokke. Men Gud står bag de løfter han giver. Han er altid opmærksom på Sin Pagt, og Hans sandhed varer ved gennem alle slægter. (MS 23, 1899).

(Ef. 2,1-6; se EGW til 1.Mos. 2,7; 2.Mos. 20,1-17; Matt. 4,1-11; Heb. 2,14-18; 4,15.) **Del i guddommelig natur.**--Joh 17,3. Vi må lære af Kristus. Vi må vide hvad han er for dem som han har løskøbt. Vi må forstå at ved at tro på ham, er det vores privilegium at være delagtige i den himmelske natur og på den måde undslippe denne verdens lyster. Da er vi rensset fra al synd, alle mangler i karakteren. Vi behøver ikke at beholde en eneste syndig tilbøjelighed. . . . [Ef. 2,1-6 citeret.] . . .

Når vi får del i guddommelig natur, bliver nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde afskåret for karakteren og vi bliver forvandlet til en levende kraft til det gode. Idet vi til stadighed lærer af den guddommelige lærer og hver dag får del i hans natur, samarbejder vi med Gud i at overvinde Satans fristelser. Gud arbejder og mennesket arbejder, for at mennesket kan blive ét med Kristus, som Kristus er ét med Gud. Vi har fået plads med Kristus i den himmelske verden. I fred og forvisning hviler sjælen i Jesus. (RH 24. april, 1900).

Guds nåde gør egnet.--I Sit ord åbenbarer Gud hvad Han kan gøre for mennesker. Han danner og former deres karakter efter det guddommelige billede som vil bære Hans åg. Gennem Hans nåde får de del i guddommelig natur, og sættes således i stand til at overvinde det fordærv som er i verdens lyster. Det er Gud som giver os kraft til at overvinde. Dem som hører Hans stemme og adlyder Hans befalinger er i stand til at forme den retfærdige karakter. Dem som lader hånt om Hans udtrykte bud vil danne forme karaktertræk som de tilbøjeligheder de følger dem til. (Brev 44, 1903).

Ét med Gud. - Det er en kendskab til fuldkommenliggørelsen af den guddommelige karakter, som er tilkendegivet os i Jesus Kristus, som åbner fællesskabet op for os med Gud. Det er ved at tilegne os de store og dyrebare løfter at vi skal få del i guddommelig natur, skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær.

Hvilke muligheder åbnes op for unge som griber fat i de guddommelige forsikringer i Guds ord! Menneskesindet kan knapt nok begribe de åndelige måls bredde og dybde og højde som kan nås, ved at få del i guddommelig natur. Den menneskeagent, som daglig er lydige mod Gud, som får del i guddommelig natur, finder behag i at daglig holde Guds bud, for han er ét med Gud. Det er væsentligt at han har et ligeså livsvigtigt forhold til Gud som Sønnen har til Faderen. Han forstår den enhed som Kristus bad om måtte eksistere mellem Faderen og Sønnen (Brev 43, 1895).

5-7. Nådegaver vokser op sammen. - Vi skal lægge jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden uholdenhed, i uholdenheden gudsfrygt, i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle. Tænk ikke, at I skal bringe den ene dyd til fuldkommenhed, før I begynder at opelske den næste. Nej, de skal udvikles samtidig; konstant nærret fra kærlighedens kilde, hver dag I lever, kan I bringe de velsignede egenskaber til fuldkommenhed, således som de kom fuldt til udtryk i Kristi karakter og når I gør dette, vil I bringe lys, kærlighed, fred og glæde ind i jeres hjem. (RH 29. juli, 1890).

5-11 (Fil. 2,12. 13). Daglig flid er nødvendig. - Fristelsen må imødekommes og modstås. Dag for dag er den åndelige kamp i gang. Dag for dag skal vi arbejde på vor egen frelse med frygt og bæven. Det er Gud som arbejder i os, til at ville og til at gøre hans gode behag. Enhver sjæl skal stræbe med "al flid" for at hele tiden føje til hans åndelige færdigheder, styrke enhver nådegave, øge i kraft så han kan vokse i nyttighed og hellighed, som et frugt bærende træ i Herrens have. Han skal hverken være gold eller ufrugtbar i kendskab til vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Sand religion leder til opelskelse af de gaver som gør et menneske mere dyrebart i Guds øjne end Ofirs guld.

"Al iver" betyder meget. Det betyder en daglig ihærdighed. Der er fare for at vi bliver blinde over for sataniske agents virker, og vi indsnæres (944) af Satans forlokkende fristelser. Derfor kommer ordet til os: "Sæt netop derfor al iver ind," - og læg de nådegaver til jeres karakter som vil gøre jer stærke til at modstå det onde. "Den, der mangler dette, er i sin kortsynethed blind og

har glemte". Han indser ikke sin åndelige armød [2 Peter 1,10, 11 citeret] (Brev 144, 1903).

6. Afholdenheden kommer før udholdenheden. - "I afholdenheden udholdenhed." Et ikke afholdende menneske kan aldrig være en tålmodig mand. Afholdenhed kommer først, da kommer udholdenhed (MS 49, 1894).

10 (Joh. 1,12; 1 Kor. 6,19. 20; 1 Peter 1,2. 18-20; se EGW til Rom. 11,4-6; Ef. 1,4. 5. 11; Hebr. 7,25). Udvælgelsens pris betales for alle. - Der kunne ikke være noget værre end ikke være forberedt til at gå ind i himmelen. Der er ikke noget som et menneske der helliges og udmærkes til det himmelske rige uden at have en udvælgelse til det rige. Gud udvælger dem som har arbejdet på tilføjelses-planen. Forklaringen gives i det første kapitel i andet Peters brev. Kristus har betalt for ethvert menneske Ingen behøver at gå tabt. Alle som tager imod Kristus som en personlig Frelser, vil få kraft til at blive Guds sønner og døtre. En evig livsforsikring er blevet udfærdiget til alle.

Ham Gud udvælger, genløser Kristus. Frelseren har betalt genløsningsprisen for enhver sjæl. Vi er ikke vore egne; for vi er købt for en pris. Fra den Genløser, som har valgt os fra verdens grundlæggelse af, modtager vi den livsforsikring der berettiger os til evigt liv (Brev 53, 1904).

Udvælgelsen er inden for vor rækkevidde. - Guds udvælgelse er på betingelse af livsførelse, og de er ingen anden udvælgelse i bibelen. Udvælgelsen er inden for vor rækkevidde. "Når I gør det, vil I aldrig snuble." (MS 49, 1894).

10, 11 (se EGW til Åb. 11,1). Den bedste livsforsikring.--[2 Peter 1,10. 11 citeret.] Her er jeres livsforsikringspapirer. Det er ikke en livsforsikring som dækker efter din død, det er en police som sikrer dig et liv sammen med Guds liv - faktisk evigt liv. O hvilken forsikring! hvilket håb! Lad os altid åbenbare for verden at vi søger efter et bedre land, endog et himmelsk. Himmelen er blevet gjort for os, og vi ønsker en del i den. Vi kan ikke tillade os at lade noget adskille os fra Gud og himlen. I dette liv må vi have del i guddommelig natur. Brødre og søstre, I har kun et liv at leve. O lad det være et liv i kraft og dydighed, et liv skjult i Kristus i Gud (RH 26. maj, 1904).

(Se EGW til 1 Joh. 3,1). De udvalgte sikres fordele. - Det beror på din egen handlemåde handlemåde om du vil sikre dig de fordele der gives dem, som Guds udvalgte, at få en evig livsforsikring, eller ej (MS 81, 1900).

14, 15. Se EGW til Apg 8,9-24.

21 (2 Tim. 3,16). Bibelforfatternes inspiration. - Gud overdrog udfærdigelsen af Sit guddommelige inspirerede Ord til begrænsede mennesker. Ordet der er ordet i bøgerne, de gamle og nye testamenter, er en vejledningsbog for en falden verdens beboere; testamentet til dem, så ved at studere og adlyde anvisningerne, vil ikke en sjæl miste sin vej til himlen.

Dem som tror de kan gøre Skriftens tilsyneladende vanskeligheder klare, ved at måle det ud som er inspireret og det som ikke er inspireret ud med deres begrænsede regler, var det bedre at dække deres ansigter, ligesom Elias gjorde da den stille lille røst talte til ham; for de er i Guds og hellige engles nærhed, som i gennem tiderne har bibragt lys og kundskab til mennesker, fortalt dem hvad de skal gøre, og hvad de ikke skal gøre, udfoldet gysende scenerier for dem, vejmærke for vejmærke i symboler tegn og illustrationer.

Og han har ikke, da han overbragte de farer der klyngede sig til de sidste dag, kvalificeret noget begrænset menneske til at udrede skjulte mysterier, eller inspireret noget menneske eller nogen klasse af mennesker til at erklære dom over hvad er inspireret og hvad ikke er inspireret. Når mennesker i deres begrænsede dømmekraft, finder det nødvendigt at efterse Skrifterne, for at definere det som er inspireret og det som ikke er det, har de gået foran Jesus for at vise Ham en bedre vej end Han har ledt os.

Jeg tager bibelen præcis sådan som den er, det (945) inspirerede Ord. Jeg tror at det udtrykkes i hele bibelen. . . .

Enkelthed og tydelige udtryk kan analfabetet, bonden og barnet såvel som den fuldvoksne mand, eller den højt begavede forstå. Hvis den enkelte person har store talenter med mental styrke, vil han finde oraklerne i Guds sandhedsrigdomme, smukke og værdifulde, som det kan passe ham. Han vil også finde

vanskeligheder, og hemmeligheder og undere, som vil give ham den højeste tilfredshed i et livslangt studie, og der er stadig en uendelighed bagved.

Mennesker med ydmyge færdigheder, som kun har begrænsede evner og anledninger til at blive kyndig i skriften, finder trøst, vejledning, råd og frelsesplanen i de Levende Orakler som en klar solstråle. Ingen behøver at gå tabt af mangel på kundskab, medmindre han er bevidst blind.

Vi takker Gud for at bibelen er udfærdiget for det fattige menneske såvel som for det lærte menneske. Den egner sig til alle tider og alle klasser (MS 16, 1888).

Bibelen skribere skal udtrykke deres tanker i menneskeligt sprog. Disse mennesker blev inspireret af Helligånden. På grund af menneskesprogets ufuldkommenhed, eller menneskesindets trodsighed, snilde for at undgå sandheden, læser mange og forstår bibelen sådan som det behager dem selv. Det er ikke i bibelen at vanskeligheden er. Uenige politikere argumenterer for lovpunkter i statut-bogen, og tager det modsatte synspunkt når dens anvendelse og i disse love.

Skriften blev givet til mennesker, ikke som en sammenhængende kæde af ubrudte udtalelser, men stykke for stykke igennem efterfølgende generationer, som Gud i Sin forudseenhed fandt en god anledning til at indprente mennesker på forskellige tidspunkter, og forskellige steder. Mennesker skrev som de blev bevæget til at Helligånden. Først er der knoppen, så blomsten, og dernæst frugten "først strå, så aks og så fuld kærne i akset." Dette er præcis hvad bibelen siger til os.

Der er altid fuldstændig orden eller tilsyneladende enhed i skrifterne. Kristi mirakler gives ikke i fuldkommen orden, men gives præcis sådan som omstændighederne indtræffer, som kalder på denne guddommelige åbenbarelse af Kristi kraft. Bibelen sandheder er som skjulte perler. De må opsøges, udgraves under smerte. Dem som kun har et overfladisk syn på Skriften, vil, med deres overfladiske kundskab, som de tror er meget dyb, tale om bibelens uoverensstemmelser, og betvivle Skriftens autoritet. Men dem, hvis hjerter er i harmoni med sandhed og pligt, vil ransage Skriften med et hjerte, der er parat til at modtage guddommelige indtryk. Den oplyste sjæl ser en åndelig enhed, en stor gylden tråd løbe igennem helheden, men det kræver tålmodighed, tankevirksomhed og bøn at opspore den dyrebare gyldne tråd. Skarpe påstande over Bibelen har ført til ransagelse, og åbenbare dyrebare sandhedsjuveler. Mange tårer er blevet udgydt, mange bønner er blevet sendt, for at Herren vil åbne forståelsen i Hans Ord.

Bibelen er ikke givet til os i et stort overmenneskeligt sprog. For at nå mennesket hvor det er, påtog Jesus sig menneskelighed. Bibelen må gives i menneskers sprog. Alt som er menneskeligt er ufuldkomment. Forskellige meninger udtrykkes af det samme ord; der er ikke et ord til en klar tanke. Bibelen blev givet til et praktisk formål.

Indtrykkene i menneskers sind er forskellige. Alle forstår ikke udtryk og udtalelser på samme måde. Nogle forstår skriftens udtalelser at de passer til deres egne særlige tænkemåder og situationer.

Forudindtagelse, fordomme og lidenskaber har en stærk indflydelse der formørker forståelsen og forvirrer sindet, også når de Hellige Ord skrives. . . .

Bibelen er skrevet af inspirerede mennesker, men det er ikke Guds tankemåde og udtryksmåde. Det er den menneskelige. Som en skriver er Gud ikke repræsenteret. Mennesker vil ofte sige at et sådant udtryk er ikke fra Gud. Men Gud har ikke sat Sig selv ind i ordene, i logikken, i retorikken, i prøven i Bibelen. Bibelen skribere var Guds skrivefolk, ikke Hans pen. Se på de forskellige skribere.

Det er ikke Bibelen ord som er inspireret, men de mennesker som blev inspireret. Inspiration handler ikke på menneskers ord eller (946) hans udtryksmåder, men på menneskets selv, som under Helligåndens indflydelse, er besjælet med tanker. Men ordene modtager indtrykket i det enkelte sind. Det guddommelige sind spredes. Det guddommelige sind og vilje kombineres med menneskets sind og vilje, derved er menneskers udtryksmåder Guds ord (MS 24, 1886).

Begrænsede tankebaner. - Herren taler til menneskevæsener i en ufuldkommen tale, for at de degenererede sanser, den dunkle, jordiske begrebsopfattelse hos jordiske væsener kan fatte Hans ord. Derved vises Guds nedlædighed. Han møder faldne menneskevæsener hvor de er. Bibelen, fuldkommen som den er i sin enkelthed, svarer ikke til Guds store tanker, for begrænsede tanker kan ikke fuldstændigt indbefattes i begrænsede tankebaner. I stedet for Bibelens udtryk bliver overdrevet, som mange mennesker tror, nedbrydes de stærke udtryk for tankens pragt, igennem skrivere der er udvalgt til det mest udtrykfulde sprog, hvorigenem sandheder føres til højere uddannelse. Syndige væsener kan blot klare at se på en afskygning af himlens herligheds klarhed (Brev 121, 1901).

Kapitel 2

1. Se EGW til Apg 20,30; 1 Joh. 4,1; Åb. 1,1. 2.
15-21. Se EGW til Ef. 1,4. 5. 11.
20, 21. Se EGW til Matt. 12,43-45.

Kapitel 3

9 (Åb. 22,10-12). Den guddommelige overbærenheds grænse. - Gud er langmodig, ikke villig så nogen skal gå fortabt; men Hans overbærenhed har en grænse, og når grænsen er nået, er der ikke en anden prøve. Hans vrede vil gå ud og Han vil udslutte uden hjælpemidler
Når magtfulde mennesker undertrykker og ødelægger deres medmennesker, og der ingen jordisk domstol der kan gøre retfærdighed, vil Gud lægge sig imellem for deres skyld, som ikke kan forsvare sig selv. Han vil straffe enhver undertrykkende handling. Ingen jordisk visdom kan sikre den fejldene imod himmelens domme. Og når mennesker stoler på jordiske magter i stedet for deres Skaber, når de bliver opløftet i stolthed og selvtillid, vil Gud på sit eget tidspunkt gøre dem foragtede af andre (Brev 122, 1900).

10 (Sal. 27,5; 91,9. 10; Es. 2,17-21; se EGW til 1.Mos. 6,17; Åb. 20,9. 10. 14). Gud er tilflugt for Sit folk. - Før menneskesønnen viser sig i himlens skyer, vil alt i naturen have krampetrækninger. Lyn fra himlen forenet med ild på jorden, vil få bjergene til at brænde som en ovn, og udgyde deres lavastrømme over landsbyer og byer. Smeltede klippestykker kastes i vand med opvæltede ting der var skjult i jorden, og vi få vandet til at koge og udsende klipper jord. Der vil ske mægtige jordskælv, og stor udslættelse af menneskeliv. Men ligesom i den store syndflods dage blev Noa bevaret i den ark som Gud havde forberedt for ham, ligeså vil Gud i disse udslættelses- og ulykkesdage være en tilflugt for Sine troende . . . [Sal. 91,9. 10; 27.5 citeret] (Brev 258, 1907).

Udslettelse fra jorden og himmelhvælvingen. - Den Almægtiges hånd er slet ikke i vildrede for den metode og de midler han udfører sit fortsæt på. Han kan nå ind til jordens indre og fremkalde Sine våben, de vande der skjult derinde, og hjælpe i udslettelsen af den gamle verdens fordærvede indbyggere. . . .
Vande vil aldrig ødelægge jorden igen, men Guds våben er skjult i jordens indre, som Han trækker frem for at sætte ild fra himlen sammen med vand, og udretter Sit mål med at udslutte alle dem som ikke tager imod advarselsbudskabet og renser deres sjæle og adlyder sandheden og bliver lydige over for Guds love (ST 3. jan., 1878).

(Sal. 144,5. 6; Nahum 1,5. 6.) Udslettelse ved vand og ild. - I jordens indre har Gud våben i reserve som han vil bruge til at udslutte den syndige slægt. Siden vandfloden, har Gud brugt både vand og ild som er skjult i jordens indre til at udslutte de onde byer. I den endelige storbrand vil Gud i Sin vrede sende lys fra himlen som vil forene sig med ilden på jorden. Bjergene vil brænde som en ovn, og udgyde (947) lavastrømme [Nahum 1,5. 6; Sal. 144,5. 6 citeret] (MS 21, 1902).
11. Se EGW til Åb. 3,14-18.

18 (Ordsp. 11,25; Ef. 4,15; se EGW til Åb. 2,4). Den guddommelige lov bringes videre. - Det er Herrens ønske at Hans efterfølgere skal vokse i nåde, så deres kærlighed skal være mere og mere i overflod, så de skal fyldes med retfærdighedens frugter, som er hos Jesus Kristus, til Guds pris og ære. . . .

En af de guddommelige planer for vækst er viderebringelse. Den kristne skal få styrke ved at styrke andre. Han der vander skal også selv blive vandet." det er ikke blot et løfte, det er en guddommelig lov, en lov som Gud ønsker at strømme af godgørelse, ligesom vande fra det store dyb, hele tiden skal være i omløb, hele tiden flyde tilbage til deres kilde. Opfyldelsen af denne lov er hemmeligheden ved åndelig vækst (ST 12. juni, 1901).

(1 Tess. 4,3.) Helliggørelse er en stadig vækst i nåden.--[2 Peter 3,14. 18 citeret.] Der er ingen bibelsk helliggørelse for dem som kaster en del af sandheden bag sig. . . . .

Helliggørelse er ikke et værk på et øjeblik, på en time, eller en dag. Det er en stadig vækst i nåde. Vi ved ikke hvor stærk vor kamp vil være den næste dag. Satan lever, og er aktiv, og vi behøver hver dag at råbe alvorligt til Gud for hjælp og styrke til at modstå ham. Ligeså længe som Satan regerer skal vi have selvet underlagt, overvundet plagerne, og der er ikke noget stoppested. Der er ikke noget punkt hvor vi kan komme og sige at vi er nået helt frem. (RH 6. maj, 1862).

(2 Kor. 3,18; Hebr. 11,27.) En forbindelse med lysets kanal. - Hvordan er det muligt at vi kan vokse i nåden? Det er kun muligt for os, når vi tømmer vore hjerter for selvet, og bringer dem til Himlen, for at blive formet efter det guddommelige Mønster. Vi kan have en forbindelse med den levende lyskanal; vi kan blive genopfrisket med den himmelske dug, og få Himmelens regn til at falde ned over os. Idet vi vender os til Guds velsignelse, skal vi kunne modtage større mål af Hans nåde. Idet vi lærer at klare at se Ham, som er usynlig, skal vi blive ændret til Kristi billede. Kristi nåde vil ikke gøre os stolte, få os til at blive opløftet i selvet, men vi skal blive sagtmødig og ydmyg i hjerte (ST 16. jan, 1893).

1. Johannes brev

Kapitel 1

(947) **1-3. Johannes vidnesbyrd er uvurderligt.**--[1 Joh. 1,1-3 citeret.] Således frembærer Johannes vidnesbyrdet at han havde set Kristus, og har været sammen med Kristus. I den tidlige historie for den kristne menighed, prøvede fjenden at bringe spørgsmål ind der fører til tvivl og splid. På det tidspunkt var Johannes vidnesbyrd uvurderligt for dannelsen af de troendes tro. Han kunne sige med sikkerhed: Jeg ved at Kristus levede på denne jord; og jeg kan bevidne om Hans ord og gerninger. (MS 29, 1911).

1-10 (se EGW til Åb. 1,9). Johannes, Jesu aldrende tjener.-- Apostlen Johannes er et eksempel på den måde som Gud kan bruge aldrende medarbejdere på. Læs hans rørende ord, skrevet medens han var en gammel mand. Hvem kunne frembære et fastere og mere tydeligt vidnesbyrd? [1 Joh. 1,1-10; 2,1-5 citeret.] I hans høje alder åbenbarede Johannes Kristi liv i sit liv. Han levede til næsten et hundrede år gammel, og igen og igen gentog han beretningen om den korsfæstede og opstandne frelser.

Forfølgelse kom over de troende, og de unge af erfaring var ofte i fare for at miste deres greb i Kristus. Men den gamle, prøvede tjener af Jesus fastholdt stadig sin tro. (MS 92, 1903).

7-9. Se EGW til 1 Tim. 2,5.

7, 9 (Heb. 9,11-14. 22; Åb. 22,1). Virkningerne af Kristi blod.-- Tak Gud at (948) Han som udgød sit blod for os, lever for at bede for det, lever for at gøre mellemkomst for enhver sjæl som tager imod Ham. "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig til at tilgive vore synder, og renser os fra al uretfærdighed." Jesu Kristi blod renser os fra al synd. Det sagde bedre ting end Abels blod, for Kristus har altid levet for at gøre mellemkomst for os. Vi behøver altid at holde følgeløbet mellemkomst for os. Vi behøver altid at holde følgeløbet mellemkomst for os. Vi behøver altid at holde følgeløbet mellemkomst for os.

af Jesu Kristi blod frem for os. Det livsrensende og livsopretholdende blod, som egner sig for levende tro, er vort håb. Vi behøver at vokse under påskønnelse af dens uvurderlige værdi, for det taler kun for os, idet vi i tro kræver dets fortrin, holder samvittigheden ren og fred med Gud.

Dette er fremstillet som det tilgivende blod, uadskilleligt forbundet med vor Forlørsers opstandelse og liv, illustreret af den evig flydende strøm der kommer fra Guds trone, vandet af livets flod. (Brev 87, 1894).

Kapitel 2

1 (Rom. 8,34; 1 Tim. 2,5; Hebr. 2,18; 7, 25; 9,24; se EGW til Joh. 17,5. 24). Indhegnet mod Satans angreb. - "Synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige." Hvor omhyggelig er Herren Jesus til at en sjæl ikke for lov at fortvivle. Hvor meget hegner Han omkring sjælen fra Satans hårde angreb. Hvis vi igennem mangfoldige fristelser overraskes eller bedrages til at synde, vender Han sig ikke fra os og lader os gå tabt. Nej, nej, det er ikke vor Frelser. Kristus bad for os. Han blev fristet på alle punkter ligesom vi, og efter at være fristet, ved Han hvordan dem der fristes følges op.

Vor korsfæstede Herre går i forbøn for os i Faderens nærvær på nådens trone. Ved Hans sonoffer kan vi gå i forbøn for vor tilgivelse, vor retfærdiggørelse, og vor helliggørelse. Det slagtede Lam er vort eneste håb. Vor tro ser op på Ham, griber Ham som Ham som kan frelse til det yderste, og det fuldt tilstrækkelige velduftene offer accepterer Faderen. Kristus er betroet af kraft i himlen og på jorden, og alt er muligt for ham som tror. Kristi herlighed angår vor succes. Han har en almindelig interesse for hele menneskeheden. Han er vor forstående Frelser (Brev 33, 1895).

(Es. 49,16; Zak. 3,1; Heb. 4,14-16; se EGW til Matt. 28,18; Heb. 5,5. 6; 10,19-21.) Kraften ved Kristi præsteskab. - Lad os huske, at vor store yppersteprest går i forbøn foran nådestolen på vegne af sit genløste folk. Han lever altid for at gå i forbøn for os. "Synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige."

Jesu blod går i forbøn med kraft og virkningsfuldhed for dem, der er frafaldne, for dem, der er oprørske, for dem, der synder imod stort lys og kærlighed. Satan står ved vor højre side for at anklage os, og vor Talsmand står ved Guds højre side for at gå i forbøn for os. Han har aldrig tabt en sag, der er blevet ham betroet. Vi kan stole på vor Talsmand; for han bønfaller med sine egne fortjenester på vore vegne. Hør hans bøn før hans forræderi og retssag. Lyt til hans bøn for os; for han havde os i sinde.

Han vil ikke glemme Sin menighed i fristelsens verden. Han ser på Sit prøvede og lidende folk, og beder for dem. . . . Ja, Han beskuer Sit folk i denne verden, som er en plaget verden, og at hjem søges og ødelægges af forbandelsen, og [Han] ved at de behøver alle guddommelige ressourcer for Hans forståelse og Hans kærlighed. For vor skyld har vor Forløber gået ind for forhænet, og alligevel har han med kærlighedens og sandhedens gyldne kæde, har Han kædet Sit folk i den tætteste sympati.

Han går i forbøn for de mest beskedne, de mest fortrykte og lidende, for de mest prøvede og fristede mennesker. Med oprejste hænder beder han: "Jeg har indgraveret jer på mine håndflader." Gud elsker at høre svarerne på Sin Søns forbøn . . . [Heb. 4,14-16 citeret] (RH 15. aug., 1893).

Fæstne vore øjne på vor forsvarer. - I alle vore handlinger i sand hellighed, fæstner vi vore troens øjne på vor Forsvarer, som står mellem mennesket og den evige trone, der venter på at møde alle vore anstrengelser, og ved hans Ånd hjælpe os til en mere fuldkommen kundskab til Gud (MS 7, 1898).

1, 2. Se EGW til Hebr. 2,14-18; Jakob 1,25.

3, 4. Se EGW til 1 Tess. 4,3.

(949) **4.** Se EGW til Joh. 14,15; Rom. 3,31.

6 (se EGW til 2 Kor. 5,17; Åb. 14,4). Vandre som Kristus vandrede. - Dem som vandre sådan som Kristus vandrede, som er tålmodig, venlig, mild, sagtmødt og ydmyg af hjerte, dem

som løfter åget med Kristus og løfter Hans byrder, som ynkes for sjæle ligesom Han ynkedes for dem - disse vil gå ind til deres Herres glæde. De vil se den sjælekval hos Kristus, og blive mættet. Himlen vil sejre, for det tomrum der blev i himmelen ved Satans og hans engles fald, vil blive udfyldt af Herrens genløste (RH 29. maj, 1900).

Kristi efterligning. - Sand religion er Kristi eksempel. Dem som følger Kristus vil fornægte sig selv, og tage korset op, og vandre i Hans fodspor. At følge Kristus betyder lydighed mod alle Hans bud. En soldat kan ikke blive bedt om at følge sin befalingsmand, medmindre han adlyder ordene. Kristus er vort forbillede. At efterligne Jesus, fuld af kærlighed, ømhed og medfølelse vil kræve at vi drager nær til Ham hver dag. O hvor Gud er blevet vanæret af hans bekendende repræsentanter (Brev 31a, 1894)!

15. Afstand mellem Sjælen og Jesus. --De, der altid holder sig lidt nærmere til verden og vil ligne den i følelser, planer og tanker, har fjernet sig fra Frelseren, og Satan har banet sig vej ind i dette tomrum, og lave, verdsligt prægede, egoistiske hensigter blander sig ind i, hvad de oplever. (RH 7. juni, 1887).

Ikke himlens gyldne mønt. - Som verdenseskere underlægges religionen under verden, Gud forlanger at Hans tilbedere underlægger verden under religionen. De ting der er i verden, som slides op ved brug, skal ikke stå først i tankerne; dette er ikke himlens gyldne mønt. Gud har ikke påtrykt Sit billede og påskrift på disse (MS 16, 1890).

18 (Dan. 12,13; Åb. 14,6-12). Betydningen af Antikrist skal forstås. - Dem som bliver forvirrede i deres forståelse af Ordet, ikke ser betydningen af antikrist, vil visse sætte sig selv på antikrists side. Nu har vi ikke tid til at blive opslugt i verden. Daniel står ved sin lod og på sit sted. Daniels og Johannes profetier skal forstås. De skal fortolke hinanden. De skal give verden sandheder som enhver bør forstå. Disse profetier skal være vidner i verden. Ved deres opfyldelse i disse sidste dage forklarer de sig selv.

Herren er ved at straffe verden for dens uretfærdighed. Han er ved at straffe religiøse grupperinger for deres afvisning af det lys og sandhed som de har fået. Det store budskab, der kombinerer den første, anden og tredje engels budskab, skal gives til verden. Dette skal være vort arbejdes byrde. Dem som virkelig tror på Kristus vil åbenlyst tilpasse sig Jehovas lov. Sabbaten er tegnet mellem Gud og Hans folk; og vi skal tilpasse os synligt til Guds lov, ved at overholde Sabbaten. Den skal være skillemærket mellem Guds udvalgte folk og verden (MS 10, 1900).

(2 Tess. 2,3-10; Åb. 13,16. 17; 18,3-7.) Samfundet ordner sig i to klasser. - Hele samfundet ordner sig i to store klasser: de lydige og de ulydige. I hvilken klasse vil du blive fundet?

Dem som holder Guds bud, dem som ikke lever af brød alene, men af ethvert ord, der udgår af Guds mund, udgør den levende Guds kirke. Dem som vælger at føle antikrist er undersætter under den store frafaldne engel. Ordnet under Satans banner, bryder de Guds lov og leder andre til at bryde den. Dette bestræber de sig for, for at udforme nationernes love så mennesker viser deres loyalitet til jordiske regeringer, ved at træde på Guds riges love. Satan afleder sindet med ubetydningsfulde spørgsmål, så at de ikke ser sager af overmådelig betydning med klart og tydeligt udsyn. Fjenden planer på at omsnære verden.

Den såkaldte kristne verden vil blive som et skuespil med store og afgørende roller. Mænd med magt vil udstede love, som tvinger samvittigheden efter pavedømmets mønster. Babylon vil få alle folkeslagene til at drikke af sin utugts harmes vin. Hver nation vil blive revet med. . . . [Åb. 18,3-7 citeret] (MS 24, 1891).

Hele himlen på Kristi side. - Antikrists bestemmelse at gennemføre (950) det oprør der begyndte i himmelen, vil fortsætte sit arbejde i ulydighedens børn. Deres misundelse og had imod dem der adlyder det fjerde bud vil vokse sig mere og mere bitter. Men Guds folk skal ikke skjule deres banner. De skal ikke ignorere Guds bud, og for at få en nem tid, tager de ud med skarpe for at gøre ondt. . . .

Jo større menneskets indflydelse er for godt, under Guds Ånds kontrol, des mere opsat vil fjenden være for at føje sin had og jalousi imod det, med religiøs forfølgelse. Men hele himlen er på

Kristi side, ikke hos antikrist. Dem som elsker Gud og er villig til at tage del i Kristus i Hans lidelser, vil Gud ære. Antikrist, som betyder alle som sætter sig selv højere imod Guds vilje og arbejde, vil på det fastsatte tidspunkt mærke Hans vrede som gav Sig selv så de ikke går fortabt men får evigt liv. Alle som forbliver lydige, alle som ikke vil sælge deres sjæle for penge eller for menneskers gunst, vil Gud registrere i livets bog (MS 9, 1900).

(Kol. 2,8; 1 Tim. 6,20.) Menneskelig forstand hhv. Guds visdom. - Mange priser menneskers fornuft, forguder menneskelig klogskab og sætter menneskers meninger over Guds åbenbarede visdom. Dette giver anledning for Satans virke, og antikrists ånd er langt mere vidtrækkende end nogen af os kan forstille os. . . .

Verdens leveregler, som ikke kinder Gud, er blevet indarbejdet i menighedens teorier. I menneskers øjne har tom filosofi og videnskab, der med urette bærer dette navn, mere værd end Guds ord. I vid udstrækning hersker den anskuelse, at den guddommelige talsmand ikke er uundværlig for menneskers frelse. Mange forskellige teorier, som verdens såkaldte vise fremkommer med til menneskeslægtens højnelse, vinder mere tiltro og tillid end den sandhed, som Gud har lært os gennem Kristus og hans apostle.

Den lyvende ånd der forledte Eva i edens have, finder accept hos majoriteten af jorden beboere i dag. Endog den kristne verden nægter at blive omvendt af Guds Ånd, men lytter til mørkets fyrste, idet han kommer til dem i en lysets engels forklædning. Antikrists ånd er i langt højere grad fremherskende i verden end den har været før.

Prøvens og renselsens dag er lige foran os. Tegn på den mest forbløffende karaktertræk vil vise sig, i vandfloder, i orkaner, i tornadoer, i skypumper, i ulykker på land og i havet, som proklamerer at alle tings ende nærmer sig. Guds domme falder over verden, så mennesker kan vågne op til kendsgerningen at Kristus vil komme hurtigt. (RH 8. nov., 1892).

Kapitel 3

1 (Joh. 3,16; 2 Peter 1,10. 11; se EGW til 1 Joh. 4,7. 8).

Modtaget som et lille barn. - Genløsningsplan er ikke blot flugtsvej fra straffen for overtrædelse, men gennem den tilgives hans synder, og vil til sidst blive modtaget i himlen - ikke som en tilgivet gerning, der er tilgivet og løsladt fra fangenskab, der ses med foragt på og ikke får venskaber og tillid; men bydes velkommen som et barn, og bringes tilbage i største tillidsfuldhed.

Vor Frelasers offer gjorde tilstrækkelig vej for enhver angrende og troende sjæl. Vi frelses fordi Gud elsker indkøbet af Kristi blod; og Han vil ikke blot tilgive den angrende synder, Han vil ikke blot lade ham gå ind i himlen, men Han, Faderens nådegaver, vil vente ved himlens porte til at byde os velkommen, og give os en overmådelig adgang til de velsignedes boliger. Oh, hvilken kærlighed, hvilken forunderlig kærlighed har Faderen vist i gaven af Hans elskede Søn for denne faldne slægt! Og dette Offer er en kanal der overflyder af Hans uendelige kærlighed, at alle som tror på Jesus Kristus kan, ligesom den fortabte søn, få fuld og fri genoprejsning til himlens begunstigelse (RH Sept. 21, 1886).

3. Se EGW til 1 Peter 1,22; Åb. 7,2. 3.

3-6 (1 Peter 1,22). Kraft til at bevare os under fristelse. - "Og ethvert menneske som har dette håb i sig renser sig selv, selvom han er ren."

Betyder den tekst at menneskeagenten kan fjerne en plet fra sin sjæl? Nej. Hvad betyder de da at rense sig selv? Det betyder at se på (951) Herrens store retfærdighedsstandard for moral, Guds hellige lov, og se at han er en synder i lyset af den lov. "Enhver, der gør synd, begår dermed også lovbrud, ja, synd er lovbrud. Og I ved, at han åbenbares, for at han skulle bære synden; og der er ikke synd i ham."

Det er gennem troen på Jesus Kristus at sandheden accepteres i hjertet, og menneskeagenten renses og lutres. . . . Han er det

blivende princip i sjæle, som sætter ham i stand til at overvinde fristelse. "Den som bliver i ham synder ikke." Gud har kraft til at bevare den sjæl som er i Kristus som er under fristelse. . . .

Blot en bekendelse af guds frygt er værdiløs. Det er ham som forbliver i Kristus som er en kristen. . . . Medmindre Guds sindelag kommer ind i menneskets sind, vil enhver anstrengelse for at rejse sig selv være værdiløs; for det er umuligt at ophøje og acceptere en kundskab om Gud. Den ydre glans vil lægges bort, og mennesket kan være som de farisæere som Jesus beskriver som "kalkede grave" fulde af fordærv og døde menneskers ben. Men al deformitet i sjælen er åben for Ham der dømmes retfærdighed, og medmindre sandheden plantes i hjertet, kan det ikke kontrollere livet. Rengøring af bægernes yderside vil aldrig gøre karret rent inden for. En nominel antagelse af sandheden er godt så langt som det går, og evnen til at give grund for vor tro er en god fuldbyrdelse, men hvis sandheden ikke går dybere end dette, vil sjælen aldrig blive frelst. Hjertet må renses fra al moralsk besmittelse (Brev 13, 1893).

4 (Rom. 3,20; se EGW til Gal. 3,24-26; Ef. 2,14-16). Den eneste definition på synd.--"Synd er lovbrud." Dette er den eneste definition på synd. Uden loven kan der ikke være noget lovbrud. "Ved loven når man nemlig kun at erkende sin synd." (MS 27, 1899).

4, 5. Hvad er Guds retfærdighed? - Overtrædelse af Guds lov er I et enkelt tilfælde, i mindste detalje, synd. Og bliver straffen for en synd ikke eksekveret vil det være en forbrydelse i den guddommelige forvaltning. Gud er en dommer, retfærdighedens hævnmand, som er bolig og fundament for Hans trone. Han kan ikke dispensere fra Sin lov, Han kan ikke bortskaffe de mindste punkter for at gå i møde og tilgive synd. Den retskaffenhed, retfærdighed og moralsk udmærkelse der er i loven må fastholdes og forsvare for det himmelske univers og ufaldne verdener.

Hvad er Guds retfærdighed? Det er Guds hellighed i forhold til synd. Kristus bar verdens synder for menneskets skyld, så synderen kan få en ny prøve, med alle guddommelige anledninger og fordele som Gud har givet for menneskets skyld (MS 145, 1897).

8 (se EGW til 1. Mos. 6,3). Enkel guds frygt ikke

overfladiskhed. - Johannes frembærer Kristi vidnesbyrd, Ordets giver, og siger: "Men derfor blev Guds Søn åbenbar, for at han skulle tilintetgøre Djævelens gerninger." I det mest enkle sprog fremsætter Johannes den sande praktiske guds frygt for os. Denne enkelthed viser ikke overfladiskhed men dybde. Johannes taler til alvorlige mænd og kvinder, og Helligånden styrer ham til at skrive på en sådan måde, at de vil komme i kontakt med en virkelig og levende Gud. Han viser os hvad Gud udretter, og hvad mennesker må gøre for at imødekomme Guds krav. Johannes bringer ikke sandheden på en usikker måde, men på en beslutsom måde. Han taler tydeligt [1 Joh. 1,1-7 citeret] (ST 11. jan., 1899).

Kapitel 4

1 (Es. 8,20; Matt. 7,15. 16; 24,11. 23. 24; 1 Tess. 5,19-21; 1 Tim. 4,1; se EGW til Kol. 2,8; Åb. 1,1. 2). Tag i agt for falske profeter. - I denne farefulde tid må vi ikke acceptere alt det som mennesker siger er sandt. Når de som udgiver sig for at være lærere fra Gud, kommer til os og erklærer at de har et budskab fra Gud, er det berettiget at undersøge sagen nøje. Hvordan kan vi vide at dette er sandhed? Jesus har fortalt os at "mange falske profeter skal stå frem og føre mange vild." (Matt 24,11). Men vi behøver ikke blive bedraget, for Guds ord giver os en måde at prøve dem på, så vi kan vide hvad der er sandhed. Profeten siger: "Så skal den, der ingen morgenrøde ser, svare: "Til belæringen og til budskabet."

Fra denne udtalelse er det klart at det sømmer sig for os at være flittige bibelgranskere, sådan at vi kan vide hvad der er i overensstemmelse med (952) ordet og vidnesbyrdet. Vi kan ikke være trygge på nogen anden måde. Jesus siger: "Tag jer i agt for de falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, men indeni er

glubske ulve. På deres frugter kan I kende dem.” (RH Feb. 23, 1892).

I disse vildfarelsens dage må enhver, der er grundfæstet i sandheden, kæmpe for den tro, som engang blev overleveret de hellige. Enhver form for vildfarelse vil komme frem under Satans mystiske gerning, som vil, dersom det var muligt, føre de udvalgte vild og vende dem bort fra sandheden. . . .

Der vil være falske drømme og falske syner, som indeholder en del sandhed, men fører bort fra den oprindelige tro. Herren har givet mennesker en regel til at afsløre dem: “Til loven og til vidnesbyrdet: dersom de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi, der ikke er noget lys i dem.” Hvis de forklejer Guds lov, hvis de ikke giver agt på hans vilje, som den er åbenbaret i hans Ånds vidnesbyrd, så er de bedragerere. De er styret af impuls og indtryk, som de tror er fra Helligånden, og som de anser for at være mere pålidelige end det inspirerede ord. De hævder, at hver tanke og følelse er et indtryk fra Ånden; og når der argumenteres ud fra Skrifterne med dem, erklærer de, at de har noget, der er mere pålideligt. Men mens de tror, at de er ledt af Guds Ånd, følger de i virkeligheden en fantasi, der er påvirket af Satan. (BE Sept., 1886).

(Apg 20,30. 31.) - Jeg vil sige til vore kære brødre som har været så ivrige efter at acceptere alt der kommer I form af syner og drømme: Tag jer i agt, at I ikke indsnøres. Læs de advarsler verdens Genløser giver til Sine disciple for at gives vidne til verden. Guds Ord er en solid klippe, og vi sætter vore fødder sikkert på den. Enhver sjæl behøver at blive prøvet, enhver tro og lære må prøves af loven og vidnesbyrdet. Tag dig i agt at intet menneske bedrager dig. I denne tid er der brug for Kristi advarsler om denne sag; for forlokkelser og bedrag vil komme ind iblandt os, og vil mangedobles idet vi nærmer os enden.

" Og af jeres egen midte skal der fremstå mænd, som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig. Vær derfor årvågne og kom i hu." Hav i sinde at denne karakters trængsler skal komme over os, ikke kun uden for, men inden for vore egne rækker. Vor personlige sikkerhed er en fuldstændig helligelse til Gud (MS 27, 1894).

7, 8 (1 Peter 1,22). Arbejde med kærlighed.--Ren kærlighed er enkel i sin virkning og adskiller sig fra ethvert andet princip. Når den forenes med jordiske motiver og selviske interesser, ophører den med at være ren. Gud ser mere på, hvor megen kærlighed vi udstråler, end på mængden af det, vi udfører. Kærlighed er en himmelsk egenskab. Det uigenfødte hjerte kan ikke frembringe den. Denne himmelske plante trives kun, hvor Jesus hersker uindskrænket. Hvor kærligheden eksisterer, er der kraft og sandhed i livet. Kærligheden gør godt og kun godt. De, der har kærlighed, bærer frugt til hellighed og til slut et evigt liv. (YI 13. jan., 1898).

Judas brev

(952) 4. Se EGW til Åb. 2,6.

9 (Es. 49,24, 25). Kristi ret til at udfri fangerne.--Hvilken ret havde Kristus til at tage fangerne ud af fjendens hænder?-- retten til at gøre et offer, der opfylder de retfærdighed hvorved himlens rige skal regeres. Han kom til denne jord som Forløseren for den faldne slægt, for at besejre den slagte fjende, og ved Hans stadigt troskab mod det rigtige, for at frelse alle som accepterer Ham som deres Frelser. På Golgatas kors betalte han forløsningsprisen slægten. Og derved vandt han retten til at tage fangerne ud af den store bedragers greb, som, ved en løgn han dannede mod Gud regering, forårsagede (953) menneskers fald, og derved mistede retten til at blive kaldt en loyal undersåt under Guds herlige og evige rige. (ST 30. sept., 1903).

"**Satans falske krav.**--Satan, oprøreren og apostaten, virker ved ethvert muligt bedrag på at tilintetgøre Guds mål. Fordi mennesker har syndet, forlanger han at de kommer under hans herredømme, og at himmelske agenter, engle der overgår ham i styrke, ikke skal tage hans undersåtter fra hans kontrol. Modtager mennesker guddommelig styrke, ved han at han ikke kan herske

over dem, og virke med hans vilje i grusomhed over krop og sind; derfor anklager han dem for Gud, og kræver at Guds kraft ikke skal tildeles dem. (RH 20.juni, 1893).

15 (Præd. 12,13. 14; se EGW til 1.Mos. 6,3; Rom. 3,19).

Enhver handling vejes på vægtene.--[Judas 14, 15; Præd. 12,13, 14 citeret delvist.] Gud sætter enhver handling på vægtskålen. Hvilket scenari vil det ikke være! Hvilke indtryk vil det ikke give om Guds hellige karakter og syndens frygtelige forbrydelse, når dommen, baseret på loven, gennemføres over for alle verdenerne. For den utrættelige synder vil alle de synder han har begået blive åbnet op for, og han vil se og forstå summen af synden og hans egen skyld.

Når de loyale sejrherre kronet, vil Gud have fremstillet det for alle som har overtrådt Hans lov og brudt deres pagt med ham. Og ikke en af de retfærdige vil være væk. De vil i dommen se Kristus Jesus, Ham som enhver synder har korsfæstet.

Menneskesønnen skal komme i Sin herlighed, og for Ham skal alle nationer samles. Faderen dømmer intet menneske, men har overdraget al dom til Sønnen. (MS 77, 1906).

20-25. Det allermest alvorlige arbejde skal gøres.--Den belæring Judas giver fra vers tyve til slutningen af kapitlet, vil gøre vort arbejde til et fuldstændigt hele, lærer os hvordan vi leder krigen i Kristi tjeneste. Ingen ensidig overdrevelse vil vise sig, ingen lad dovenskab får lov. Vi skal ikke ignorere nogen menneskers individualitet, eller på nogen måde retfærdiggøre kold kritik eller selviske handlemåder.

Disse skriftsteder får kendsgerningen frem, at der er det alvorligste arbejde at gøre, og vi behøver guddommelig belæring så vi må vide hvordan vi arbejder for sjæle, der er ved at gå fortabt. Der er sjæle der skal rives ud af ilden, der er sjæle som skal behandles med ømmeste medfølelse. Der er brug for medarbejdere som har lært Kristi metode at frelse sjæle på i Hans skole. (Brev 7, 1895).

24. Se EGW til Åb. 2,1-5.

Johannes åbenbaring

Kapitel 1

(953) **1,2 (2 Peter 2,1; 1 Joh. 4,1). Agenten for guddommelig åbenbaring.**--[Åb. 1,1, 2 citeret.] Hele bibelen er en åbenbaring; for al åbenbaring til mennesker kommer gennem Kristus, og alt centrer sig i Ham. Gud har talt til os ved Sin Søn, hvems vi er blevet ved skabelse og genløsning. Kristus kom til Johannes under eksilet på øen Patmos for at give ham sandheden for disse sidste dage, for at vise ham det som snart må ske. Jesus Kristus er den store agent for guddommelig åbenbaring. Det er gennem Ham at vi har kundskab til hvad vi ser frem til i de afsluttende scener af denne jords historie. Gud gav denne åbenbaring til Kristus, og Kristus meddelte det samme til Johannes.

Johannes, den elskede disciple, var den udvalgte til at modtage denne åbenbaring. Han var den sidste overlevende af de først valgte disciple. I det nye testaments tid blev han æret ligesom profeten Daniel blev æret i det gamle testaments tid.

Den instruktion Johannes fik overbragt var så vigtig at Kristus kom fra himlen for at give den til Sin tjener, og bad (954) ham sende den videre til menighederne. Denne instruktion skal være genstand for vort omhyggelige og bønligt studie; for vi lever i en tid hvor mennesker, som ikke er under Helligåndens lære, vil bringe falske teorier. Disse mennesker har stået i høje stillinger, og de har ambitiøse projekter at gennemføre. De søger at ophøje sig selv, og revolutionere alle tings fremvisen. Gud har givet os særlig instruktion om at vogte om at vogte os mod sådanne. Han bad Johannes skrive en bog som skulle finde sted under de afsluttende scener af denne jords historie. (MS 129, 1905).

1-3. Åbenbaring en åben bog.--Mange har nærret den tanke at Åbenbaringen er en forsejlet bog, og de vil ikke bruge tid på at studere dets mysterier. De siger at de skal se på frelsens herligheder, og at mysterierne der åbenbares for Johannes på øen

Patmos, er mindre overvejelse værd. Men Gud betragter ikke den bog sådan. . . .

Åbenbaringsens bog åbner det op for verden, som har været, som er, og hvad skal komme; det er til vor belæring, til hvem verdens ende kommer til. Det bør studeres med ærbødig ærefrygt. Vi har privilegiet at kende det som er for vor belæring. . . .

Herren selv har åbenbaret for Sin tjener Johannes mysterierne i Åbenbaringsens bog, og Han påtænker at de skal være åbne for alle at studere. I denne beskrives scener der nu er fortid, og nogle af evig interesse som sker om os; andre af dets profetier vil ikke få deres fuldstændige opfyldelse før tidens ende, når den sidste store kamp mellem mørkets kræfter og himlens Fyrste vil finde sted. (RH 31. aug., 1897).

8. Se EGW til 1 Kor. 15,22. 45.

9. Johannes' ledsagere på Patmos.--Johannes blev sendt til øen Patmos, hvor han var adskilt fra sine venner i troen, troede hans fjender at han ville dø af vanskeligheder og forsømmelse. Men Johannes fik venner og end nyomvendte der. De troede at de til sidst havde placeret det trofaste vidne hvor han ikke længere kunne trænge Israel eller de onde verdensherskere.

Men hele det himmelske univers så resultatet af konflikten med den aldrende discipel og hans adskillelse fra hans venner i troen. Gud og Kristus og den himmelske hær var Johannes kammerater på øen Patmos. Fra dem fik han modtog han undervisning som han gav dem, der havde adskilt ham for verden. Der skrev han de syner og åbenbaringer han fik fra Gud ned, og fortalte om de ting som ville finde sted i slutningen af denne jords historie. Når hans stemme ikke længere vidner for sandheden, når han ikke længere kan bevidne om Ham, han elskede og tjente, blev budskaberne givet til ham på den klippefyldte og guldne kyst, som skinner ud i mørket, som en lampe der brænder. (MS 150, 1899).

(1 Joh. 1,1-10.) Herlige sandheder blev betroet Johannes. -- Ofte de allerbedste mænd, som Gud bruger til Sit navns ære, der ikke genkendes af menneskelig visdom, men ikke for et øjeblik glemmes de af Gud. Da Johannes blev sendt i eksil på øen Patmos, var der mange som troede at han var på det sidste, et gammelt og brudt tagrør, der kunne falde hvert øjeblik. Men Herren fandt det passende at bruge ham på den ensomme ø, hvor Hans tjener var til fange. Verden og snæversynede præster og herskere, fryde sig over at de endelig var befriet for hans altid friske vidnesbyrd. [1 Joh. 1,1-3 citeret.]

Hele dette kapitel er fuld af godt mod, af håb og tro og forsikring. Det var på grund af dette vidnesbyrd, så forbavsende for dem som ønskede at glemme Kristus, som hadede den korsfæstede Forløser, hvem de havde forkastet, da de ønskede at få den røst uden for deres hørevidde, så hans vidnesbyrd ikke længere er et vidne imod deres onde gerninger, at korsfæste herlighedsens Herre. Men de kunne ikke sætte ham noget andet sted, hvor hans Herre og Frelser Jesus Kristus ikke kunne finde ham.

Kristi tjenere som var sande og trofaste kunne ikke genkendes og æres af mennesker . . . , men Herren ville ære dem. De vil ikke glemmes af Gud. Han vil ære dem ved Hans tilstedeværelse fordi de er blevet fundet sande og trofaste. Dem som er blevet gamle i Guds sag og arbejde har en erfaring af stor værdi for menigheden. Gud ærer Sine tjenere (955) som er blevet gamle i Hans tjeneste. De mest herlige sandheder om de sidste kapitler i denne jords historie blev givet til den aldrende discipel, som Jesus elskede. (MS 109, 1897).

9, 10 (Sal. 71,9; 92,14; Es. 46,4). Johannes' sidste år.-- Det var da Johannes var blevet en gammel mand i Herrens tjeneste, at han blev forvist til Patmos. På den øde ø fik han flere budskaber fra Herren end han tidligere havde fået i hele sit lange liv. (RH 26. juli, 1906).

Kristi aldrene repræsentant var i eksil da hans vidnesbyrd ikke længere blev hørt; for det var en levende kraft ved den rette side. Men da han blev adskilt fra sine brødre, blev han hjemsoget af Kristus, som han ikke havde set siden himmelfarten. (RH 16. maj., 1899).

9-15. Guds plan for fremtiden. - Forfølgelsens hånd faldt tungt på apostlen. Han er dømt til øen Patmos "for Guds ord, og for Jesu Kristi vidnesbyrd." Han skriver: "Jeg var i Ånden på

Herrens dag." Han var fyldt med uudsigelig glæde; for himlen synes at åbne sig for ham. En stemme talte til ham i klare og tydelige toner, og sagde: "Jeg er alfa og omega, den første og den sidste." Han vendte sig om og så på sin Mester som han havde vandret med og talt med i Judæa, ved hvis bryst han fået undervisning.

Men oh, hvor så han forandret ud! Johannes havde set Ham iklædt en gammel skarlagens kappe og kronet med torne. Nu var han iklædt klæder med himmelsk stråleglans, og havde bundet et gyldent bælte omkring sig. Idet han beskriver Hans udseende, siger Johannes. "Hans hoved og hans hår var som uld, som en brændende ild; og hans stemme som lyden af mange vande." . . . .

Guds plan for fremtidige tider blev åbenbaret for Johannes. Himlens herligheder blev åbnet op for hans henrivende syn. Han så Guds trone, og hørte glædessange genlyde ud i de himmelske sale. Idet vi læser hans beskrivelse for hvad han så i sit syn, længes vi efter at stå sammen med de genløste i Guds nærhed.

Et halvt århundrede var gået siden Jesus steg op for at bringe Sin menighed frem for Gud, og for at brede boliger for Sine trofaste. Han elskede stadig Sit folk, for Han kom til sine aldrende tjener og åbenbarede Ham Guds planer for fremtiden.

På den ujævne og øde ø, blev Johannes overladt alene til Gud, og sin tro. Her, iblandt klipper og fremspring, havde han samfund med sin Skaber. Han så tilbage på sit tidligere liv, og ved tanken om de velsignelser han havde fået fra Guds hånd, fyldte fred hans hjerte. Han havde levet en kristens liv, og kunne sige i tro: "Det er godt for min sjæl." Ikke som kejseren som havde landsforvist ham. Han kunne kun se tilbage på slagmarkerne og blodbadet, på ødelagte hjem og grædende enker og forældreløse - resultatet af hans ærgerrige ønske for forrang. (MS 99, 1902).

10. Kristus viser sig på sabbaten. - Den sabbat, som Herren havde indstiftet i Edens Have, var lige så dyrebar for Johannes, nu da han befandt sig på en øde ø, som da han var sammen med sine brødre i byer og købstæder. Han gentog for sig selv de dyrebare løfter, som Kristus havde givet angående denne dag. Den var tegnet på, at Gud var hans. .... På sabbatsdagen kom den opstandne Frelser til Johannes. [Åb. 1,10-13, 17, 18 citeret.]

Forfølgelsen af Johannes blev en anledning for Guds nåde. Det strålende lys fra den opstandne Frelse oplyste Patmos. Johannes havde set Kristus i menneskelig skikkelse med naglegabene, der i al evighed vil være hans herligheds kendetegn i hænder og fødder. Nu fik han igen lov at se sin opstandne herre i så stor en herlighed, som et menneske kunne tåle, uden at miste livet. Hvilken sabbat for den ensomme fange, som altid havde været dyrebar i Jesu øjne, men nu blev ophøjet mere end nogen sinde før! Aldrig før havde han lært så meget af Jesus. Aldrig havde han erfaret så ophøjede sandheder. (YI 5. april, 1900).

16, 20. Se EGW til kp. 2,1, 1-5.

18-20 (Joh. 1,1-3). Den selveksisterende og uforanderlige. - [Åb. 1,18-20 citeret.] Dette er forunderlige og tydelige udtalelser. Det var kilden til al nåde og tilgivelse, fred og nåde, den selveksisterende, evige og uforanderlige Person, som besøgte Sin tjener i eksil på den ø som kaldes Patmos. (MS 81, 1900).

Kapitel 2

(956) **1 (kp. 1,16. 20; Sal. 121,3. 4; se EGW til Ef. 5,25).**

Konstant ihærdig for Hans kirkes skyld. - I budskabet til menigheden i Efesus, fremstilles Kristus som den der har syv stjerner i Sin hånd, og vandrer i midte af syv guldløstager. Han fremstilles som "gående" imellem dem, og derved illustreres hans stadige flid for Sin menighed. Han der vogtede Israel hverken slumrer eller sover. Han bliver heller ikke ligegyldig. Disse billeder skal studeres nøje af underhyrderne, og bruges nøje til deres egen erfaring, så de ikke må miste deres store privilegium af syne, at få lys fra al lysets udspring, og give det på skift til hvem de arbejder for. (Brev 4, 1908).

1-5 (1 Peter 1,5; Judas 24). Tempelsalenes vagter. - [Åb. 2,1-5 citeret.] Ordene der faldt fra en Persons læber, der ikke kan lyve. Billedet åbenbarer en evig årvågenhed. Kristus er i midten af de syv guldløstager, der vandrer fra menighed til menighed,

fra forsamling til forsamling, fra hjerte til hjerte. Han der holder Israel vagt med Israel, hverken slumrer eller sover. Hvis lysestagerne blev overladt til mennesker, hvor ofte ville lyset så ikke blafre og gå ud! Men Gud har ikke givet Sin menighed i menneskers hænder. Kristus, den Eneste som gav Sit liv for verden, så alle der tror på Ham ikke går fortabt men får evigt liv, er husets vagtmand. Han er den trofast og sande vagtmand for Herrens tempelsale. . . .

Kristus vandrer i midten af Hans menigheder, over jordens længde og brede. Han ser med intens interesse hvem af Hans folk er i en sådan åndelig tilstand, at de kan komme ind i Hans rige. Han er til stede i enhver menighedsforsamling. Han kender dem, hvis hjerter Han kan fylde med den hellige olie, som de bringer videre til andre. Dem som trofast fører Kristi arbejde, repræsenterer Guds karakter i ord og gerning, opfylder Herrens mål med dem, og Kristus finder behag i dem. (RH 26. maj, 1903).

(Ef. 1,1. 15. 16.) Forsømmelsens onde resultater.--[Åb. 2,1-5 citeret.] I dette skriftsted står betingelserne skitseret for at blive accepteret af Gud. Efesermenighedens første erfaring førte til gode gerninger. Gud glædede sig over at Hans menighed genspejlede himlens lys, ved at åbenbare Kristi ånd i ømhed og medfølelse. Den kærlighed der dvælede i Kristi hjerte, den kærlighed der fik Ham til at give et offer for menneskene, af Sig selv, og af overbærenhed lide menneskenes skam, endog så langt at han blev kaldt for en djævel, den kærlighed fik ham til at udføre mægtige helbredelsesgerninger i Sin tjeneste - det var den kærlighed der skal åbenbares i Hans disciples liv.

Men de undlod at værne om Kristi medfølelse og ømhed. Selvet, som viste sig i nedarvede karaktertræk, ødelagte principperne for store og gode gerninger som kendetegnede effesermenighedens medlemmer som kristne. Herren Jesus behøver at vise dem at de har mistet det som var *alt for dem*. Den kærlighed der tvang Frelseren til at dø for os, blev ikke åbenbart fuldt ud i deres liv, og var derfor ude af stand til at bringe ære over Forløserens navn. Og idet de mistede deres første kærlighed, voksede de i kundskab til videnskabelige teorier, der var opfostret af løgnens fader. (MS 11, 1906)

2. Se EGW til Gal. 5,6.

2-6. Miste kærlighedens talent. - Dette budskab er et eksempel på den måde som Guds prædikanter skal rettesætte i dag, på. Efterfølgende bliver rosen for alvorligt arbejde til en rettesættelse for at miste kærlighedens talent, som er den helligste gave. Det var Guds kærlighed som frelste den faldne slaget fra evig død. (MS 136, 1902).

4 (2 Peter 3,18; 2 Joh. 6). Kærlighed for Kristus behøver særlig signalering. - "Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed." Forfaldet er dit, den hellige iver daler - dens mål er ikke opgivet, men mistet sin glød. De nyomvendtes første kærlighed til Kristus er dyb, fuld og brændende. Det er ikke nødvendigt at denne kærlighed bliver mindre, eftersom kundskaben vokser, eftersom det større lys skinner på ham. Den kærlighed bør blive mere inderlig, idet han bliver bedre bekendt med sin Herre. . . .

Gud vil ikke acceptere mindre end et helt hjerte. Lykkelig er de som fra (957) begyndelsen af deres religiøse liv har været oprigtig over for deres første kærlighed, vokset i nåde og vor Herre Jesu Kristi kundskab. Det sikre resultat af deres forbindelser og fællesskab med deres elskede Herre, vil vokse i deres ydmyghed, deres renhed og deres gunst vokse. De modtager en guddommelig uddannelse, og dette er illustreret et brændende, ihærdigt og nidkært liv. . . .

Det er vort arbejde at kende vore særlige fejl og synder, som forårsager mørke og åndelig svaghed, og dæmpet vor første kærlighed. (RH 7. juni, 1887).

4, 5 (se EGW til kp. 3,14-18; 1 Kong. 11,4). Åndeligheden er faldet, men ikke klar over det.--I lyset af de mange dyder, der opremses, er det en slående anklage, der rettes imod menigheden i Efesus. "Jeg har det imod dig, at du har mistet din første kærlighed." Denne menighed havde nydt store privilegier. Den var stiftet af apostlen Paulus. I byen fandtes Dianas tempel, som var så pragtfuldt, at det blev regnet blandt verdens syv vidundere.

Menigheden i Efesus mødte stor modstand og måtte endog lide forfølgelse og alligevel veg den fra sandheder, som havde forenet den med Kristi efterfølgere, og antog Satans besnærende vildfarelser i deres sted.

Denne forandrede indstilling var et åndeligt fald. "Kom derfor i hu, hvorfra du er *faldet*, og *angre*, og gør de samme gerninger, som i den første tid." De vidste ikke selv, at der var sket en forandring med deres hjerte og at de trængte til omvendelse, fordi de ikke fortsatte i deres første gerninger. Men i sin nåde kaldte Gud dem til at vende tilbage til deres første kærlighed og til de gerninger, som altid vil være resultat af sand kristelig kærlighed. (MS 11, 1906).

Tab af kærlighed, et moralsk fald. - Tabet af den første kærlighed betegnes som et moralsk fald. Tabet af denne kærlighed fremstilles som noget der vil påvirke hele det religiøse liv. Dem som har mistet denne kærlighed, siger Gud at hvis de ikke andre, vil han komme til dem og fjerne deres lysestige fra sit sted. (MS 1, 1906).

6 (Judas 4). Nikolaiternes synd. - Er det [vor synd] nikolaiternes synd, at vejlede Guds nåde til vellyst? (RH 7. juni, 1887)

(Rom. 3,31.) Nikolaiternes lære. - Nu læres doktrinen at Kristi evangelium har sat Guds lov ud af kraft; at vi, ved at "tro" er fri for at være Ordets gørere. Men dette er nikolaiternes lære, som Kristus fordømte så strengt. (ST 2. jan., 1912).

7 (kp. 22,2). Bladene fra livets træ. - [Åb. 2,7 citeret.] Skal vi vente indtil vi er forvandlede, før vi spiser af livets træ? Han som tager Kristi ord i sit hjerte ved hvad det vil sige at spise blade af livets træ. [Joh. 6,33-63 citeret.]

Når den troende, i Åndens fællesskab, kan lægge hånd på sandheden selv, og tilegne sig den, spiser han det brød, der kommer ned fra himlen. Han går ind til Kristi liv, og påskønner det store offer, der var gjort for den syndige rase.

Kundskaben som kommer fra Gud er livets brød. Det er blade fra livets træ, som er til folkenes helbredelse. Strømmen af åndeligt liv begejster sjælen ligesom Kristi ord praktiseres og tro på. Sådan er det at vi gøres eet med Kristus. Den erfaring som var svag bliver stærk. Der er evigt liv til os, hvis vi fastholder vor tillid fra begyndelsen til enden.

Al sandhed skal modtages som Jesu liv. Sandhed renser os fra al uretfærdighed, og bereder sjælen, for Kristi nærhed. Kristus er formet inden i, herlighedens håb. (MS 103, 1902)

7, 11, 17, 29 (kp. 3,6. 13. 22). Ører lukkes for tåber og vrøvlesnak. - "Han der har øre, lad ham høre hvad ånden siger til menighederne." Hvis du "hører hvad Ånden siger til menighederne," og tænker over den undervisning de har fået, så vil dine øre lukkes for den tåbe- og vrøvlesnak, der omgiver dig. Du vil hverken høre eller gentage disse ting, du vil heller aldrig hige efter dem. Når Kristus tilfredsstiller sjælehungeren, er disse trivialiteter usmagelige og en væmmelse for dig. Du har ikke et ønske om at beværte dem, men i stedet for vælger du himlens brød. (MS 92, 1901).

(958) **9. Satans synagoge.**--Kristus taler om den menighed som Satan bebod som Satans synagoge. Dens medlemmer er ulydighedens børn. De er dem som valgte at synde, som arbejder for at sætte Guds lov ud af kraft. Det er Satans arbejde at blande ondt med godt, og fjerne adskillelsen mellem godt og ondt. Kristus vil have en menighed som arbejder på at skille ondt ud fra godt, hvis medlemmer ikke tolerer forkerte gerninger villigt, men vil forjage det fra hjertet og livet. (RH 4. dec., 1900).

10. Kroner skænkes af Kristus. - På den endelige straf og belønningsdag, vil både hellige og syndere genkende Ham som blev korsfæstet, dommeren for alt levende. Enhver krone som gives den Allerhøjestes hellige, vil blive skænket af Kristi hænder - hvis hænder de grusomme præster og herskere fordømte til at nagles på korset. Han alene kan give mennesker det evige livs trøstegave. (RH 22. nov., 1898).

Kapitel 3

1 (2 Kor. 4,7; Gal. 2,20; Fil. 1,21; 3,8). Trofaste forvaltere over os selv. - [Åb. 3,1 citeret.] Gud kalder på sin menighed for at gøre en forandring. De havde et navn at leve efter, men deres gerninger var blot for Jesu kærlighed. Oh, hvor mange har faldet fordi har stølet på deres egen bekendelse til frelse! Hvor mange er gået tabt når de fremholder et navn! Hvis det har rygtes at nogen er en succesrig evangelist, en begavet taler, en bønnens mand, en troens mand, en man med særlig helligelse, er der tydeligvis fare for at han vil lide troens skibbrud, når han prøves af de små prøver som Gud lader komme. Han vil ofte have et stort arbejde i at fastholde sit omdømme.

Han som lever i frygt for at andre ikke påskønner hans værdi, mister øjesyn for Ham, som alene gør os værdige til at ære Gud. Lad os være trofaste forvaltere over for os selv. Lad os se bort fra selvet hen til Kristus. Så vil der ikke være nogen trængsler over hovedet. Uanset hvor godt det arbejde, der bliver gjort, ser ud, så er det værdiløs hvis det ikke gøres i Jesu kærlighed. En kan gennemgå hele runden af religiøs aktiviteter, Men hvis Kristus ikke er vævet ind i alt hvad han siger og gør, vil han arbejde for sin egen ære. (Brev 48, 1903)

1-3. Husk hvad du har modtaget. - Her gives en advarsel om en tid, hvor vildfarelser ville snige sig ind som en tyv og stjæle Guds folks tro - hvor de måtte våge flittigt og stadig være på vagt overfor fjendens bedrag.

Mange i Sardes var blevet omvendt ved apostlenes vidnesbyrd. Man havde modtaget sandheden som et strålende lys. Men nogle havde glemt, på hvilken vidunderlig måde de havde modtaget sandheden, og Jesus fandt det nødvendigt at irettesætte dem.

En efter en var de gamle pionerer faldet bort, og nogle var blevet trætte af at høre de samme sandheder atter og atter. De ønskede nye læresætninger, so passede dem bedre. De mente, at de behøvede en vidunderlig forandring og i deres åndelige begreb de ikke at deres fordrejede opfattelser ville udslutte deres første erfaringer.

Men Jesus så, hvordan dette ville ende. Gennem Johannes sendte han denne advarsel: "Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det og omvend dig. Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv." (MS 34, 1905).

(2 Tim. 2,23-26.) Pas på ordkløveri. - [Åb. 3,1-3 citeret.] Blandt de folk som dette budskab var sendt til, var der dem som havde hørt og blevet overbevist af Johannes Døbers forkyndelse, som havde mistet troen som de før var glad for. Der var andre som havde modtaget sandheden fra Kristi lære, og som tidligere var brændende troende, men som havde mistet deres første kærlighed, og var uden åndelig styrke. De havde ikke den faste tillid fra begyndelsen helt til enden. De havde et navn at tro på, men kommer det til at udvise en frelsende indflydelse, så var de døde. De havde en formel gudsfrygt uden kraft. De er laver ordkløveri om sager der ikke er særlig vigtige, der ikke er fra Herren som prøver, indtil disse sager bliver som bjerge, der adskiller dem fra Kristus og fra hinanden. . . .

"Jeg kender dine gerninger, at du har et navn at I lever, og ikke er døde." Hos Gud har det ydre ingen betydning. Ydre religiøse former, uden Guds kærlighed i sjælen, er helt værdiløse.

(959)"Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø." Dette er vort arbejde. Der er mange som er ved at dø åndeligt, og Herren kalder på os til at styrket dem. Guds folk skal forenes fast i det kristne fællesskabs bånd, og skal styrkes i troen ved at ofte tale til hinanden om de dyrebare sandheder der er betroet dem. De skal aldrig bruge deres tid på at anklage og fordømme hinanden. (RH 10. aug., 1905).

1-4 (Heb. 4,13). Afveje karakteren. - [Åb. 3,1-3 citeret.] Den udskillelse Kristus åbenbarede, ved at veje deres karakter, som har påtaget si Hans navn, som Kristne, leder os til at se mere til fulde hvad hver enkelt af os er under Hans ledelse. Han kender til hjertets tanker og intentioner, såvel som hvert ord og handling. Han kender alt til vor religiøse erfaring; Han kender hvem vi elsker og tjener. (MS 81, 1900).

1-5 (Matt. 22,14). Nogle få trofaste i Sardes. - Menigheden i Sardes fremstilles med at den har nogle trofaste iblandt de mange

som var blevet ryggesløse og ligeglade med deres forpligtelse over for Gud. "Dog har du i Sardes nogle få, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil." Hvem er så begunstiget til at regnes blandt de få i Sardes? Er du? Er jeg? Hvem er blandt dette antal? Er det ikke det bedste for os at spørge om dette, for at vi kan vide hvem er blandt disse? Er det ikke bedst for os at spørge om dette, for at vi må vide hvem Herren hentyder til når Han siger at nogle få som ikke har pletter på deres hvide karakterklædninger (MS 81, 1900)?

(Vs. 14-18.) Læs det tredje kapitel i Åbenbaringen. - I budskabet til Sardes menigheden vises to partier: dem som har et navn at leve for, men er døde; og dem som kæmper for at overvinde. Studer dette budskabet, i Åbenbaringens tredje kapitel. [Åb. 3,1, 2 citeret.] Hvem er det som er ved at dø? og hvad har gjort dem til det? Forklaringen gives: "Jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Guds øjne." [Vs. 3-5 citeret.]

Dette budskab er sendt til menigheden i dag. Jeg kalder på vore menighedsmedlemmer til at læse hele åbenbaringens tredje kapitel, og anvende det. Budskabet til laodikæamenigheden gælder særligt Guds folk i dag. Det er et budskab til bekendende kristne som er blevet verden så lig, at der ikke kan ses forskel. [vs. 14-18 citeret] (RH 20. aug., 1903).

3 (Hebr. 3,6; 4,14; 10,23). Hold fast i løftet. - "Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det, og omvend dig." Dem som er blevet født igen, husk på hvilken glæde og fryd de modtog himlens lys med, og hvor ivrige de var med at fortælle enhver om deres lykke. . . .

"Hold fast." Dette betyder ikke at holde fast i dine synder, men holde fast i den trøst, den tro og det håb som Gud har givet dig i Hans Ord. Mist aldrig modet. Et modløst menneske kan ikke gøre noget. Satan forsøger at tage modet fra dig, fortælle dig at det ikke nytter at tjene Gud, at det ikke betaler sig, og at det er lige så godt at få fornøjelser og nydelser i denne verden. Men "hvad gavner det et mennesker, om han vinder hele verden, men må bøde med sin egen sjæl?" De verdslige fornøjelser du får, er på bekostning af den fremtidige verden; men kan du betale en så høj pris?

Vi skal "holde fast" og leve op til al det lys vi modtager fra himlen. Hvorfor? Fordi Gud ønsker at vi skal gribe den evige sandhed, og handle som Hans hjælpende hånd, og bringe lys til dem som ikke kender til den kærlighed Han har til dem. Da du gav dig selv til Kristus, gav du et løfte i Faderens, Sønnens og Helligåndens nærhed - de tre store personlige Gejstligheder i himmelen. "Hold fast" i dette løfte.

"Og angre." Det liv vi lever skal være i stadig anger og ydmyghed. Vi behøver hele tiden at angre, så vi hele tiden kan vinde sejr. Når vi har den sande ydmyghed, har vi sejr. Fjenden kan aldrig tage ham ud af Kristi hånd, som stoler enkelt på Hans løfter. Hvis sjælen stoler og arbejder i lydighed, er sindet modtagelig over for guddommelige indtryk, og Guds lys skinner ind, oplyser forståelsen. Hvilke privilegier har vi i Kristus Jesus!

(960)En sand anger for Gud holder os ikke trældom, der får os til at føle os som personer i et begravelsesoptog. Vi skal være glade, ikke bedrøvede. Al den tid hvor vi er bedrøvede, hvor Kristus har givet sit dyrebare liv for os, giver vi så mange år af vort liv til mørkets kræfter. Vi skal føle sorg i hjertet, når vi tænker på at Kristus har givet alt sit for vor genløsning, men hvor vi har brugt tid og evner til at tjene fjenden, som Herren ellers har betroet os som talenter til Hans navns ære. Vi skal angre fordi vi ikke har anstrengt os på alle mulige måder, på at blive bekendt med den dyrebare sandhed, som sætter os i stand til at udøve den tro der virker ved kærlighed og renser sjælen.

Når vi ser sjæle ud fra Kristus, skal vi sætte os selv i deres sted, og føle anger for Gud, for deres skyld, ikke hvile før vi bringer dem til anger. Hvis vi gør alt hvad vi kan for dem, og de alligevel ikke angre, ligger synden lige for deres dør; men vi skal stadig være hjertesorg på grund af deres situation, vise dem hvordan de angre, og prøve at lede dem skridt for skridt til Jesus Kristus. (MS 92, 1901)

4. Se EGW til kp. 19,7-9; Heb. 2,14-18.

4, 5 (Luk. 12,8). Sand, loyal og trofast. - [Åb. 3,4,5 citeret.]

Dette er den belønning, som vil blive givet til dem, der har opnået en ren og pletfri karakter og holdt fast ved deres tro. Jesus Kristus vi bekende deres navne for Faderen og for hans engle. De har været loyale og trofaste. De har levet og undervist sandheden, uanset om de blev rost eller dadlet. (MS 26, 1905).

(2 Kor. 4,17. 18.) En evig herlighedsvægt. - "Dog har du i Sardes nogle få, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil." På grund af deres tro er denne ære overdraget dem. I dette liv praler de ikke, eller opløfter deres sjæle i forfængelighed. Med et intenst ønske, med en ren og hellig tro, griber de, det løftet om evige rigdomme. Deres eneste ønske er at være som Kristus. De har altid holdt retfærdighedens standard opløftet. Dem er givet en evig herlighedsvægt, fordi de vandede med Gud på jorden, holdt sig selv uplettet fra verden, åbenbarede Kristi retfærdighed for deres medmennesker. Om dem erklærer Frelseren: "De skal vandre med mig i hvidt, i den verden som er forberedt for dem." [Åb. 3,5 citeret] (RH 10. aug., 1905).

4, 5, 10 (1 Kor. 10,12. 13). Sejrens løfte. - [Åb. 3,4, 5 citeret.] Disse ord er givet til folk medens de var i forbindelse med verden, underkastet fristelser og indflydelser som bedrager og forlokker. Medens de holder tanker ved Ham, som er deres sol og skjult, vil den sorthed og det mørke som omgiver dem ikke efterlade en plad og rykke på deres klæder. De vil vandre sammen med Kristus. De vil bede, tro og arbejde for at frelse sjæle, der er ved at gå fortabt. Disse prøver at bryde de bånd Satan har fæstnet på dem, og de vil ikke blive til skamme, hvis de i tro gør Kristus til deres ledsager. Fristelser og bedrag vil hele tiden komme frem af den store bedrager, for at spolere menneskeagentens arbejde, men hvis han stoler på Gud, hvis han er ydmyg, sagtmodig og beskedent i hjertet, holder sig på Herrens vej, vil himlen fryde sig, for han vil vinde sejr. Gud siger: "Han skal vandre med Mig i hvide og ubesmittede klæder, for han er værdig dertil." (MS 97, 1898).

5 (kp. 13,8; se EGW til kp. 7,9; 20,12-15). Engle vejer moralens vægt. - Kristus siger om sejrherren: "Jeg vil ikke udslutte hans navn af livets bog." Alle deres navne som har givet sig selv til Gud, står skrevet i livets bog, og Han ser tilbage på deres karaktertræk. Guds engle vejer moralens vægt. De overvåger karakterudviklingen hos dem der lever nu, for at se om deres navne kan forblive i livets bog. Vi har fået tilstået en prøvetid til at vaske vore karakterklædninger og gøre dem hvide i Lammets blod. Hvem gør dette arbejde? Hvem skiller sig selv ud fra synd og selviskhed? (HS 138)

6, 13. 22. Se EGW til kp. 2,7.11.17.29.

8. En åben dør. - Det sande vidne erklærer: "Se, jeg har sat en åben dør (961) foran jer." Lad os takke Gud af hele hjertet, sjæl og stemme; og lad os lære at nærme os Ham som en åben dør, tro at vi kan komme frit med vore bønner, og at Han vil høre og besvare. Det er i levende tro på hans kraft til at hjælpe, at vi skal få styrke til at kæmpe Herrens kampe, med sikker tro på sejr. (RH 9. juli, 1908)

(Hebr. 10,19. 20.) Døren til samværet. - Det sande vidne har givet os forsikring at Han har sat en åben dør foran os, som ingen kan lukke. Dem som forsøger at være tro mod Gud må fornægte mange af verdens privilegier; deres vej kan hegnes op, og deres arbejde forhindres af sandhedens fjender; men der er ingen magt som kan lukke samværets dør mellem Gud og deres sjæle. Den kristne selv kan lukke sin dør, ved at give efter for synd, eller afvise himlens lys. Han kan vende sine ører bort fra at høre sandhedens budskab, og på den måde adskille forbindelsen mellem Gud og hans sjæl. . . . Hverken mennesker eller Satan kan lukke den dør som Kristus har åbnet for os. (RH 26. marts., 1889).

Lys fra himlens dørtærskel. - [Åb. 3,8, 9 citeret.] Hvornår vi end fristes, har vi altid se denne åbne dør. Ingen kraft kan skjule os fra det herlighedslys som skinner fra himlens dørtærskel langs hele den stige vi skal klatre op ad; for Herren har givet os styrke i Sin styrke, mod i Sit mod, lys i Sit lys. Når mørkets kræfter overvindes, når Guds herlighedslys oversvømmer verden, skal vi se og forstå mere klart end vi gør i dag. Hvis vi blot erkender at

Guds herlighedslys er omkring os, så himlen er nærmere jorden end vi tror, må vi have en himmel i vore hjem, der bereder til himlen deroppe. (MS 92, 1901).

14-18 (se EGW til vs. 1-5; 2 Kor. 5,17). Vor tilstand er åbenbaret. - Laodikæamenighedens budskab afslører vor tilstand som et folk. (RH 15. dec., 1904).

Budskab for de ledige i vingården. - Laodikæabudskabet blev sendt til de ledige i Herrens vingård. (MS 26, 1905).

(Rom. 2,17-24.) Hvordan Laodikæabudskabet bruges. - Alle som har haft stort lys og mange anledninger, men ikke påskønnet det, kan anvende Laodikæamenighedens budskab. (RH 11. marts, 1902).

(Kp. 2,4. 5.) Kærlighedsgløden mangler. - Budskabet til Laodikæamenigheden passer til vor tilstand. Hvor tydeligt afbilledes deres tilstand, som tror de har hele sandheden, som er stolt af deres kundskab til Guds ord, skønt dets helliggørende kraft ikke mærkes i deres liv. Guds kærlighedsglød mangler i deres hjertes, men det er netop denne kærlighedsglød som gør Guds folk til lys for verden. (RH 23. juli, 1889).

Laodikæabudskabet for adventister. - Budskabet til Laodikæamenigheden gælder i høj grad os som et folk. For lang tid siden er det sat frem for os, men der er ikke givet så meget agt på det som der burde. Når angerens arbejde er alvorlig og dyb, vil hver enkelt menighedsmedlem købe himlens rige goder. [Åb. 3,18 citeret.] Oh, hvor mange ser tingene i et fordrejet lys, i det lys som Satan vil have dem til at se.

Du kan udvise stort nidkærhed i missionsarbejde, og alligevel er det intet værd i Guds øjne, hvis det er fordærvet af selviskhed; det er et besmittet offer. Hvis Jesus ikke bor i sjælens tempel, så hjertet er gennemsyret af hans Guddommelige egenskaber, vil menneskelige anstrengelser, når de vejes på himmelens vægt, blive fundet for lette. Jesu kærlighed gør et menneske rigt. Men mange forstår ikke, hvad denne kærlighed er værd. De forstår ikke, at den ånd, de sætter så højt, er helt blotter for Jesus sagtmødighed og ydmyghed, som kunne gøre dem til lysbærere. (MS 33, 1894).

(2. Peter 3,11.) Har Gud gjort fejl? - Laodikæabudskabet passer for menigheden i denne tid. Tror I dette budskab? Har jeres hjertes denne følelse? Eller siger I hele tiden: Vi er rige og har megen gods, og behøver intet? Er det forgæves at deklaration den evige sandhed gives til dette folk, som skal føre det ud til alverdens folkeslag? (962) Gud har udvalgt et folk og gjort dem til sandhedens forvaltere - tungtvejende med evige resultater. Dem er givet det lys som må oplyse verden. Har Gud begået en fejl? Er vi i virkeligheden Hans udvalgte redskaber? Er vi mænd og kvinder skal frembære verden budskaberne i Åbenbaringen fjorten, og forkynde frelsens budskab for dem, som står ved randen til ruin. Handler vi som var det os? (MS 51, 1901)

Bekender men ikke gør det. - Laodikæa budskabet gælder alle som bekender at holde Guds lov, og holder den alligevel ikke. Vi skal ikke være selvisk i noget. Enhver fase i kristenlivet skal være en fremstilling af Kristi liv. Er det ikke det, vil vi høre de forfærdelige ord: "Jeg kender jer ikke." (RH 17. okt., 1899).

En inspireret religiøs erfaring. - Budskabet til Laodikæamenigheden gælder allermost dem, hvis religiøsitet er åndsforladt, som ikke har det beslutsomme vidne for sandheden. (Brev 98, 1901).

(Es. 65,5; Luk. 18,11, 12.) "Hør, o hør." - Jeg sier jer i Herrens navn, at dem som har haft det store lys, er i dag i den tilstand Kristus beskriver i sit budskab til Laodikæamenigheden. De tror at de er rige, og er vokset i gode gaver, og de føler at de ikke mangler noget. Kristus taler til jer. Hør, o, hør, o, I er opmærksomme på jeres sjæle, den store Rådgivners ord, og handler efter dem. (Åb. 3,18 citeret] (Brev 5, 1897).

At befri menigheden for fanatisme. - Planen med laodikæabudskabet var at befri menigheden for . . . fanatisk indflydelse; men Satans anstrengelser har været at fordærve budskabet, og ødelægge dets indflydelse. Han var bedre tilfreds med at fanatiske personer griber vidnesbyrdet, og bruger det i hans sag, end at de forbliver i en lunken tilstand. Jeg har set at det ikke var planen med budskabet, at få en bror til at være dommer over sin bror, og fortælle ham hvad han skal gøre, og hvorvidt

der skal gås, men at hver enkelt ransager sit eget hjerte, og går ind i sit eget personlige arbejde. (2SG 223).

Fallit! - Mange af laodikæamenighedens medlemmer, lever i åndeligt selvbedrag. De ikklæder sig selv deres egen retfærdighedsklædninger, bilder sig selv ind at de er rige og har meget gods, og ikke mangler noget, skønt de dagligt behøver at lære af Jesus, Hans sagtomdighed og ydmyghed, ellers vil de være gået fallit, og hele deres liv være en løgn. (Brev 66, 1894).

Selvopstået religion. - Kærlighed til selvet udelukker Kristi kærlighed. Dem som lever for selvet er ordnet under laodikæamenighedens hoved, som er lunken, hverken kold eller varm. Gløden fra den første kærlighed er løbet ind under selvisk egoisme. Kristi kærlighed i hjertet udtrykkes i handlingerne. Hvis Kristi kærlighed er dunkel, vil kærlighed til dem Kristus døde for blive degenereret. Det kan se forunderligt ud med iver og ceremonier, men dette er deres selvopståede religion. Kristus fremstiller dem som udspy af Hans mund. [Åb. 3,17, 18 citeret] (MS 61, 1898).

(Ordsp. 30,12; Obadiah 3.) Selvophøjelse er et farligt element. - Selvophøjelse er et farligt element. Det smudser alt til det berører. Det er udspringet til stolthed, og det virker så sindrigt, at hvis der ikke passes på, vil det tage tankerne i besiddelse og styre handlingerne.

Laodikæabudskabet må proklameres med kraft; for nu er det gælder særlig nu. Nu ses der mere stolthed, verdslig ærgerrighed, selvophøjelse, tvetydighed, hyckleri og bedrag end nogen sinde før. Mange taler store svulme forfængelige ord og siger: "Jeg er rig og har fået mere gods, og mangler intet." Alligevel er de elendige og fattige, blinde og nøgne. (RH 25. sept., 1900).

(Præd. 10,1; Matt. 7,1-5.) Egenkærlighed, selvbedrag og selvtrefærdighed. - Dem som Kristus advarer har nogle fremragende kvalifikationer, men de neutraliseres af alle som har en sygelig egenkærlighed, selvbedrag, selvtrefærdighed for at slet ikke hjælpe brødrene i Guds tjeneste, og opmuntre i ord og handlinger. De er et skår i glæden. De vejes af Ham som aldrig fejler. Han tæller resultaterne som demonstrerer at Kristi kærlighed ikke er et blivende princip i sjælen. Gud kalder (963) på jer alle, at lære af Kristus i hans sagtomdighed. Bortlæg jeres fejlsøgen hos andre. Ret opmærksomheden til jeres egne mangler. Jeres selvtrefærdighed fremkalder kvalme over for Herren Jesus Kristus. [Åb. 3,15-18 citeret.] Disse ord gælder menighederne og mange af dem i betroede stillinger i Guds værk. (MS 108, 1899).

Åndeligt nyomvendte. - Der er mange som bekender sig som kristne, som ikke følger Jesus i virkeligheden. De bærer ikke korset i ordentlig selvfornægtelse og selvopofrelse. Selvom de bekender meget at være alvorligt kristne, vakler de i deres karakters vævning, så at mange af trådene i deres egne ufuldkommenheder spoles i det skønne mønster. Om dem siger Kristus: "Du praler af at være rig og vokser med formodede åndelige evner. I virkeligheden er du hverken kold eller varm, men er fyldt med tom forfængelighed. Hvis du ikke omvender dig, kan du ikke frelses; for du vil ødelægge himlen med din uheldige visdom. Jeg kan ikke godskrive din ånd og dit arbejde. Du handler ikke efter det guddommelige Eksempel. Du følger blot dit eget opfundne mønster. Fordi du er lunken, må jeg udspy dig af din mund."

Lad os takke Herren at så længe denne klasse er så overtalig, er der stadig tid til anger. Jesus siger: "Jeg, din Genløser, kender dine gerninger. Jeg kender til de motiver som ansporer dig til at prale om din åndelige tilstand: 'Jeg er rig, og har megen god, og behøver ingen ting.' Du 'ved ikke at du er elendig, ynkværdig, fattig, blind og nøgen.'"

Dem som er i denne tilstand er bevidst uvidende. De ser ikke syndens virkelige karakter. Ved deres forkerte handlinger fremstiller de Kristi karakter forkert og sætter Ham til åben skam. Bekender de at have en kundskab til sandheden, handler de som nyomvendte i ånden. De virker ikke til at forstå sandheden, som den må udtrykkes i ord og gerning at vise en afgjort forskel mellem ham der tjener Gud ham der ikke tjener ham. De er falske modtagere af alle kristne velsignelser og privilegier, skønt de som Kristi repræsentanter, ikke er rige i åndelig nådegave eller i

gode gerninger. De er elendige, fattige, blinde, lemlæstede.

Hvilken en position at være i! De står i deres eget lys.

Men uanset deres bevidste uvidenhed, skal de ikke overlades til Herren, uden at have fået advarsel og råd. (MS 138, 1902).

15. Visionens bjerg. - Hvis nogen som har indflydelse kunne bestige et visionens bjerg, som han kunne beskue alle sine gerninger, sådan som Kristus ser dem, når han erklærer, "Jeg kender dine gerninger"; hvis medarbejderen kunne fra årsag til virkning opspore alle anstødelige ord og handlinger, ville udsynet være mere end han kunne bære. (MS 128, 1903).

15,16 (Matt. 6,22-24). Værre end de vantro. - Halvhjertede kristne er værre end hedninge; for deres bedrageriske ord og forblindede position leder mange på vildspor. Hedningen viser sine farver. Den lunkne kristne bedrager begge partier. Han er hverken en god verdslig eller en god Kristen. Satan bruger ham til at gøre et arbejde som ingen andre kan gøre. (Brev 44, 1903).

(Luk. 13,24-30.) De halvhjertedes skæbne. - Der er dem som, gennem deres bekendelse tjener Gud, er vidner imod Ham. Dem gives Laodikæamenighedens budskab til. Kristus siger til dem: "Jeg kender dine gerninger, at du er hverken kold eller varm." Når hævnenglen skal gå igennem landet, kan Kristus ikke sige om dem: "Rør dem ikke. Jeg har indgraveret dem på mine håndflader." Nej, om disse halvhjertede siger han: "Jeg vil udspy dig af min mund. Jeg væmmes ved dem." (Brev 44, 1903).

Døde i overtrædelser og synder. - For dem, der ikke praktiserer det, er Guds ord et dødt brev. Kristus siger om sådanne: "Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund." Han kan ikke fremsætte deres sag for Faderen. Hvis de inså, at de var syndere, kunne han gå i forbøn på deres vegne, og Faderen ville vække dem ved sin Helligånd. Men de er værre end døde i overtrædelser og synder. De hører ordet, men anvender det ikke på sig selv; i stedet for anvender de det talte ord på deres naboer. (MS 163a, 1898).

15-20 (Joh. 4,13. 14). Et kildeudspring af levende vand. - Mange af deres tilstand som hævder at være Guds børn (964) fremstilles præcis i Laodikæamenighedens budskab. Der er åbent for dem som tjener gud, sandheder af uvurderlig værdi, som bringes ind i det praktiske liv, viser forskellen mellem dem som tjener Gud og dem som ikke tjener ham.

Jorden selv er ikke rigere besat med guldårer end åbenbaringens mark er besat med årer af dyrebar sandhed. Bibelens forrådshus er af Guds uransagelige rigdomme. Men dem som kender til sandheden forstår den ikke til fulde, som de skulle. De bringer ikke Kristi kærlighed ind i hjerte og liv.

Bibelgranskeren finder sig selv bøjet over udspringet af livets vand. Menigheden behøver at drikke dybt af det åndelige Ord. Ders tjeneste for Gud behøver at være meget anderledes fra den tamme, livløse og følelsesløse religionserfaring, som kun gør mange troende en lille forskel fra dem der ikke tror, meget simple i ånd for den uomvendte. (MS 117, 1902).

15-21. Laodikæabudskabet at gå ud i verden. - Laodikæabudskabet har lydt. Tag dette budskab i alle sine afskyngninger og udbredt det for folk, hvor Forsynet end åbner vejen. Retfærdiggørelse ved tro og Kristi retfærdighed er de temaer der skal præsenteres for en fortabt verden. (Brev 24, 1892).

15-22 (Kol. 4,12. 13). Arbejdet gået tabt i Laodikæamenigheden. - [Åb. 3,15-22 citeret.] Dette er vidnesbyrdet der skal frembæres for menigheden i Laodikæa. Denne menighed er blevet undervist nøje. I sit brev til Kolossenserne, skrev Paulus:, "Epafras, som er en af jeres egne, sender hilsen til jer; han er en Kristi Jesu tjener og strider altid for jer i sine bønner, for at I må stå fast, fuldkomne og fuldt forvissede om, hvad der i enhver sag er Guds vilje. Thi jeg giver ham det vidnesbyrd, at han har megen møje for jer og for dem i Laodikæa og dem i Hierapolis."

Der blev virkelig gjort et godt arbejde for Laodikæamenigheden. For dem lød formaningen: "Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen." Men menigheden fulgte ikke op om det arbejde Guds budbringere havde påbegyndt. De hørte, men de tilegnede sig ikke sandheden,

og bragte den undervisning de havde fået videre. Resultatet der fulgte efter er det visselige resultat der kommer af at forkaste Herrens advarsler og formaninger. (MS 128, 1903).

17 (Rom. 11,20; 12,3. 16). Bruger Guds tålmodighed op. - Kristus ser det som mennesker ikke ser. Han ser de synder som, hvis de ikke angres, vil bruge Guds langmodige tålmodighed op. Kristus kan ikke tage deres navne som er tilfredse i deres egen selvtilstrækkelighed. Han kan ikke gå i forbøn for et folk som ikke har brug for Hans hjælp, som hævder at vide og have alt. (RH 23. juli, 1889).

17-20. Skal vi åbne hjertets dør? - Vi må have købere og sælgere rensed ud af sjælstemplet, så Jesus kan tage Sin bolig inde i os. Nu står han ved hjertets dør, som himmelsk købmand; Han siger: "Se jeg står ved døren og banker, hvis nogen hører min røst, og åbner døren, skal jeg komme ind til ham, og vil holde nadver med ham, og han med mig." "Åben op for mig; køb de himmelske varer af mig; køb det guld der er lutret i ild, af mig." Køb tro og kærlighed, dyrebare, skønne egenskaber fra vor Forløser, som vil sætte os i stand til at finde vor vej til deres hjerter, som ikke kender ham, som er kolde og fremmede for ham, på grund af vantro og synd. Han indbyder os til at købe hvide klæder, som er Hans herlige retfærdighed; og øjensalve, som vi kan se åndelige ting. Oh, skal vi ikke åbne hjertedøren for denne himmelske gæst? (BE 15. jan., 1892)

18 (Es. 55,1; Joh. 14,6). De uvurderlige rigdommes sælger. - Den store sælger af åndelige rigdomme, kalder på jeres opmærksomhed. [Åb. 3,18 citeret.] . . . Frelseren kommer med sandhedens juveler af største værdi, i modsætning til alle efterligning, alt som er falskneri. Han kommer til ethvert hus, til enhver dør; Han banker på, og bringer Sine uvurderlige rigdomme, og opfordrer: "Køb af mig". (Brev 66, 1894).

Himlens kostelige varer. - Himlens varer gives til vore menigheder. Hver enkelt behøver en god interesse for Kristi indbydelse. Brødre og søstre, er jeres tanker efter denne orden? "Disse skarpe, og bestemte ord gælder ikke for mig; jeg er i en ganske god åndelig tilstand, skønt jeg ikke for al den (965) gunst og iver som nogle får. Jeg tror sandheden. Dem som dette budskab hører til, må tage det. Jeg tænker nogle behøver det." Du som tænker og resoner sådan, kan være sikker på at dette budskab gælder dig. Medens himlens kostbare varer står åbne for dig, drag nær og køb det som du har tabt - kærlighedens og troens guld, og hvide klæder som er Kristi retfærdighed. (Brev 30a, 1892).

Dydigheder mangler iblandt os. - Det guld som Jesus vil have at vi skal købe af Ham er lutret i ilden; det er troens og kærlighedens guld, som ikke har blandt smudsigheder ind. Den hvide klædning er Kristi retfærdighed, bryllupsklædningen som Kristus alene kan give. øjensalve er sand åndelig dømmekraft, som mangler sådan iblandt os, for åndelige ting må ses åndeligt. (RH 1. april, 1890)

(Es. 64,6; Fil. 3,9.) Tilstrækkelige tilvejebringelser for alle. - Det sande vidne har sagt: "Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget«, og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen." Hvilken skam er der i denne nøgenhed og armod? Det er en skam at klæde os selv med selvretfærdighed, og skille os selv ud fra Gud, skønt han har gjort tilstrækkelige tilvejebringelser for at modtage Hans velsignelse. (HS 139).

(Kp. 7,14.) Opmuntre til råd for menigheden. - Men det Sande Vidnes råd er fuld af opmuntring og trøst. Menighederne må stadig opnå sandhedens, troens og kærlighedens guld, og være rig på himmelsk rigdom. ". . . hos mig at købe guld, . . . så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar." Den hvide klædning er Kristi retfærdighed, så må indarbejdes i karakteren. Hjertets renhed, rene motiver vil karakterisere enhver som vasker sine klæder, og gør dem hvide i Lammets blod. (RH 24. juli, 1888).

(Es. 61,10; Zak. 3,4. 5.) Vævet på himlens vævestol. --Der findes intet i os, hvor med vi kan klæde sjælen, så dens nøgenhed ikke ses. Vi skal få retfærdighedens kjortel, der er vævet på Himmelens væv, selve Kristi retfærdigheds pletfri klædning. (RH 19. juli, 1892).

(Matt. 6,22; Jakob 1,23-25.) Korrekte syn for samvittigheden. - Øjet er den følsomme samvittighed, sindets indre lys. Dette syns korrekthed beror på den åndelige helse for hele sjæl og væsen. Når "øjensalven", Guds ord, anvendes, gøres samvittigheden god; for den overbeviser om synd. Men dette gode er nødvendigt så en helbredelse kan komme i gang, og øjet være rettet på Guds herlighed. Synderen beskuer sig selv i Guds store moralspejl, ser sig selv som Gud ser ham, og udviser anger mod Gud og mod vor Herre Jesus Kristus. . . .

Laodikæamenigheden . . . var ikke helt blind, for ellers ville øjensalve ikke gøre noget for at genoprette deres syn, og sætte dem i stand til at se Kristi sande egenskaber. Kristus siger: Fralægger du dig egen selvtilstrækkelighed, opgiver alle ting, uanset hvor dyrebare de er for dig, kan du købe guld, klæder og øjensalve så du kan se. (RH 23. nov., 1897).

18-20. En købmand ladet med rigdomme. --Den store forløser fremstiller sig selv som en himmelsk købmand med kostbare varer, som går fra hjem til hjem og faldbyder sine dyrebare varer. [Åb. 3,18-20 citeret] (RH 23. juli, 1889)

(Job 22,21-25.) Banker på hjertets dør. - Herren banker på dit hjertets dør, ønsker at komme ind, så Han kan tildele din sjæl åndelige rigdomme. Han vil salve de blinde øjne, så de kan opdage Guds hellige karakter i Hans lov, og forstå Kristi kærlighed, som i virkeligheden guld lutret i ild. (RH 25. febr., 1890)

(Es. 13,12; Matt. 13,45. 46.) Åndelige rigdomme for sjælen. - Jesus går fra dør til dør, står foran hvert sjælstempel, og proklamerer: "Jeg står ved døren og banker." Som en himmelsk købmand, åbner han op af Sine rigdomme og råber: "Køb guld af mig, lutret i ild, så du må blive rig; og køb hvide klæder, så du kan blive klædt, og din nøgenheds skam ikke ses." Det guld som Han giver er uden slagger, mere dyrebart end den ofir, for det er tro og kærlighed. (966) De hvide klæder, som han indbyder sjælen til at bære, er Hans egen retfærdighedsklædning; og salvelsesolien er hans nådes olie, som vil give åndelig øjesyn for sjælen, der er blind og i mørke, så han kan skelne mellem Guds Ånds gerninger og fjendens ånd. "Åbn jeres døre," siger den store Købmand, den der har de åndelige rigdomme, "og gør jeres forretning med Mig. Det er Mig, jeres Forløser, som råder dig til at købe af Mig." (RH 7. aug., 1894).

18-21 (Fil. 3,12-15). Konflikten er til os. - Det Sande Vidne bringer opmuntring til alle som søger at vandre på ydmyghedens sti, gennem tro på hans navn. Han erklærer: "Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone."

Således lød ordene fra vor stedfortræder, som borger for os. Han, som er menighedens guddommelige hoved, den mægtigste sejrherre, viser sine disciple hen til sit liv, sin møje, sin selvfornægtelse, sin kamp og lidelse, gennem foragt, gennem forkastelse, latterliggørelse, forhånelse, spot og løgn, op ad vejen til Golgata til korsfæstelsen, for at de måtte kunne få mod til at haste frem mod ærens pris og den sejrendes løn. Sejren er os vis gennem tro og lydighed.

Lad os bruge Kristi ord i hvert vort tilfælde. Er vi fattige, blinde elendige og ynkværdige? Så lad os søge det guld og de hvide klæder som han giver. Sejrens opgave er ikke forbeholdt martyrerne tid. Kampen gælder os i denne tids snedige fristelse til verdslighed, til selvsikkerhed, til hovmod, havesyge, falske lærdomme og umoralsskhed. (RH 24. juli, 1888).

(Højs. 6,10; Es. 1,16-19.) Et håb på reform. - Menigheden må og vil skinne frem "fager som månen, skær som solen, frygtelig som hæere under banner?" Guds tjenere må, i samarbejde med Kristus, bortrulle den forbandelse som har gjort menigheden lunken. [Åb. 3,15-19 citeret.] Neddæmpningen afslører et håb om reform. [vs. 20, 21 citeret] (Brev 130, 1902).

Laodikæas kald bringer udbytte. - Jeg så at dette kald til laodikæamenigheden vil påvirke sjæle. Gud forlanger en passende iver fra vor side. Vi må angre, kaste alle vore følelser bort, mærke vor fattigdom, købe guld så vi kan blive rige, øjensalve så vi kan se, hvide klæder at blive klædt med. (Brev 2, 1851).

(Matt. 25,1-12.) Håb for laodikæmenigheden. - [Åb. 3,15-17 citeret.] Alligevel er deres sag, der blev irettesat, ikke så håbløs; det er ikke ud over den store Mellemands magt. Han siger: "Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar, og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se." Fordi Kristi bekendende efterfølgere er i en sådan elendig tilstand, er de dog ikke så desperate som de tåbelige jomfruer var, hvis lamper var ved at gå ud, og der var ikke tid til at genopfylde deres oliekar. Da brudgommen kom, gik dem der var parat ind til ham til brylluppet; men da de tåbelige jomfruer kom, var døren lukket, og det var for sent for dem at komme ind.

Det sanddru vidnes råd fremstiller ikke nogen, som er lunkne, som i en håbløs sag. Der er stadig en chance for at afhjælpe deres tilstand, og Laodikæbudskabet er fuld af opmuntring; for den frafaldne menighed kan stadig købe troens og kærlighedens guld, kan stadig få Kristi hvide retfærdighedsklædning, så deres nøgenheds skam ikke skal komme til syne. Et rent hjerte, rene motiver kan stadig kendetegne dem, som er halvhjertede, og som stræber efter at tjene både Gud og mammon. De kan stadig vaske deres karakters klæder og gøre dem hvide i Lammets blod. (RH 28. aug., 1894).

Der er håb for vore menigheder hvis de vil give agt på budskabet til Laodikæmenigheden. (MS 139, 1903).

20 (kp. 22,17; Ordsp. 1,23-33). Vil du bortødsle Guds talenter? - Det sande vidne siger: Se jeg står for døren og banker." Enhver advarsel, irettesættelse og formaning i Guds Ord, eller hans udsendte budbringere, er en banken på hjertes dør; det er Jesu stemme, (967) der spørger om at komme ind. For hvert bank der ikke lægges mærke til, bliver du mindre og mindre beslutsom. Hvis Jesu stemme ikke høres med det samme, forvirrer det sindet med en masse andre stemmer, verdens bekymringer og forretninger optager opmærksomheden, og overbevisningen dør bort. Hjertet bliver mindre modtageligt, og sygner hen i en farlig ubevist kortsynethed, og den store evighed er overstået.

Den himmelske gæst står ved din dør, medens du stabler dine hindringer op for at spærre for ham. Jesus banker på grund af den af den velstand Han giver dig. Han belæser dig med velsignelser for at se hvor trofast du er, så de må flyde videre fra dig til andre. Vil du lade din selvskhed sejre? Vil du bortødsle Guds talenter, og miste din egen sjæl gennem afguderisk kærlighed til gaver Han har givet? (RH 2. nov., 1886)

Ikke noget nedslående budskab for menigheden. - Vi har ikke et nedslående budskab til menigheden. På trods af de irettesættelser, formaninger og rettelser der er givet, har menigheden stået som det Guds redskab, der spredte lys. Guds lovlydige folk har udstødt en advarsel til verden, til alle sprog, tungemål og folk. Guds menighed er et levende vidne, et stadigt vidnesbyrd, der overbeviser mennesker der tager imod, der fordømmer dem hvis de er modvillige og forkaster. (MS 96, 1893)

21. Se EGW til Rom. 8,17; Gal. 6,7. 8; Hebr. 4,15.

Kapitel 4

3. Se EGW til Rom. 3,24-26.

Kapitel 5

6 (Ef. 2,5, 6). Lammet i midten af tronen. - Vi får fremstillet Guds Lam stående på midten af Guds trone. Han er den store forordning hvorved menneske og Gud er forenet med hinanden og har fællesskab. Derved fremstilles mennesker som siddende på himmelske steder hos Kristus Jesus. Dette er det udpegede mødested mellem Gud og mennesker. (MS 7, 1898).

8. Se EGW til kp. 8,3, 4.

9-12. Se EGW til Hebr. 1,14.

11 (kp. 7,1-3; 16,13-16; Hebr. 1,14; se EGW til Hebr. 9,24). Englehænder kæder sig om verden. - Johannes skriver: "Og i synet hørte jeg røster af mange engle rundt om tronen." Der stod engle forenet i Hans arbejde som havde brudt seglene og taget bogen. Fire mægtige engle holder denne verdens magter tilbage, indtil Guds tjenere er beseglet i deres pander, jordens nationer er ivrige efter at komme i krig, men de bliver holdt i skak af englene. Når denne magt, som hindrer dem, bliver fjernet, vil der komme en tid med trængsel og sjælekval. Der vil blive opfundet dødbringende instrumenter til krigsførelse. Skibe med deres levende last vil blive begravet i havets dyb. Alle, som ikke er af sandhed, vil forene sig under ledelse af sataniske kræfter. Men de bliver holdt under kontrol, til tiden er inde for den store krig ved Harmageddon.

Engle omkranser verden, nægter Satans krav om overherredømme, som er givet på grund af den umådelige mægte af hans tilhængere. Vi hører ikke stemmerne, vi ser ikke disse engles arbejde med naturlige øjne, men deres hænder er kædet sammen om verden, og med utrættelig årvågenhed holder de Satans hære i lås indtil beseglingen af Guds folk er udført.

Jehovad tjenere: Engle er dygtige, og har kraft og megen styrke, og er sat til at gå ud fra himlen til jorden, for at tjene Hans folk. De har fået arbejdet at tilbageholde hans rasende kraft, der kom ned som en brølende løve, og søgte hvem han kunne opluge. Herren er tilflugt for alle som sætter lid til Ham. Han påbyder dem at skjule sig i Ham for et lille øjeblik, indtil den store harme er ovre. Han skal hurtigt komme ud fra Hans sted, for at straffe verden for sin synd. Så skal jorden afsløre sit blod og skal ikke længere dække over sin dræbte. (Brev 79, 1900).

Himlen et sted for megen aktivitet. - Oh, om alle kunne beskue vor dyrebare Frelser som Han, en *Frelser*. Lad Hans hånd trække det forhæng til side som skjuler Hans herlighed for vore øjne. Det viser Ham i Hans høje og hellige sted. Hvad ser vi? Vor Frelser, ikke tavs eller passiv. Han er omgivet af himmelske intelligensvæsener, keruber og serafim, ti tusinde gange ti tusinde engle.

(968) Alle disse himmelske væsener har et mål over alle andre, som de interessere sig meget for - Hans menighed i en fordærvet verden. Alle disse hære er under himlens Fyrstes tjeneste, ophøjer Guds lam, som bærer alverdens synder. De arbejder for Kristus under hans befaling, for at frelse alle til det yderste, som er på Ham og tror på Ham. Disse himmelske væsener arbejder hurtigere på deres mission, gør det for Kristus, som Herodes og Pilatus gjorde imod Ham. De går sammen om at ophøje Guds ære og herlighed. De er forenet i en hellig alliance, i en stor og ædel enhed, for at vise den korsfæstede og opstande Frelseres kraft, medfølelse, kærlighed og herlighed.

I deres tjeneste, disse himlens hære illustrerer hvad Guds kirke bør være. Kristus arbejder for deres skyld i de himmelske sale, sender Hans budbringere ud til alle dele af kloden, for at assistere enhver lidende, som ser efter Ham for hjælp, for åndeligt liv og kundskab.

Kristi menighed på jorden er midt i moralsk mørke i en illoyal verden, som træder på Jehovas lov. Men deres Forløser, som har købt deres løsesum med Hans dyrebare blod, har gjort alt muligt for at Hans menighed skal blive et forvandlet legeme, oplyst med verdens Lys, der har Immanuels herlighed. De klare stråler fra Retfærdighedens Sol, skinner igennem Hans kirke, vil samle alle de tabte ind i Hans folk, som vil komme til Ham og finde tilflugt hos Ham. De vil finde fred, lys og glæde hos Ham som er evig fred og retfærdighed. (Brev 89c, 1897).

12. Se EGW til 1 Kor. 15,51-55.

Kapitel 6

9 (kp. 18,1-5; se EGW til Rom. 12,19). Åbner det femte segl. - Da det femte segl blev åbnet, så Johannes Åbenbaren under alteret, i et syn den gruppe som blev slået ihjel for Guds Ords og Jesu vidnesbyrds skyld. Efter dette kom scenerier der står beskrevet i Åbenbaringsbogens det attende kapitel, hvor dem som

var trofaste og sande kaldes ud af Babylon. [Åb. 18, 1-5 citeret] (MS 39, 1906).

13-17. Se EGW til kp. 16,1-21.

14-17. Se EGW til Matt. 28,2-4.

15-17. Se EGW til Rom. 3,19.

16. Se EGW til Matt. 27,21. 22. 29.

Kapitel 7

1-3 (kp. 16,13-16; se EGW til kp. 5,11; Ef. 4,30). Prøvetiden løber ud.

- Rige rejser sig allerede mod rige. Der er på dette tidspunkt ikke noget bestemt indgriben. Endnu bliver de fire vinde holdt tilbage, indtil Guds tjenere er blevet beseglet i deres pander. Da vil jordens magter opstille deres hære til den sidste store krig. Hvor nøje burde vi ikke benytte den korte tid, der er tilbage af vor nådetid! (RH 27. nov, 1900)

Lige før vi gik ind i den (trængselstiden), fik vi alle den levende Guds segl. Da så jeg, at de fire engle hørte op med at holde de fire vinde tilbage. Og jeg så hungersnød, pest og sværd, rige rejste sig mod rige, og hele verden var i forvirring. (Day-Star, 14. marts, 1846).

Alt i verden er i opløsning. Folkene er vrede og gør store forberedelser til krig. Nationer lægger planer mod hverandre. Guds store dag kommer med hast. Men selv om nationerne mønstrer deres styrker til krigen, står befalingen som blev givet englene, endnu ved magt. De holder de fire vinde tilbage indtil alle Guds tjenere er blevet beseglede. (RH 28. jan., 1909).

2, 3 (se EGW til kp. 13,16. 17; 14,9-12). Engle læser mærket.

- Hvad er den levende Guds segl, som sættes på hans folks pander? Det er et mærke, som engle, men ikke mennesker, kan se, for den ødelæggende engel må kunne se dette frelsens tegn. Intelligensvæsenet har set korsets tegn i Herrens sønner og døtre. Synden, som er begået ved at overtræde Guds lov, er borttaget. De har bryllupsklædningen på og er lydige og trofaste mod alle Guds bud. (Brev 126, 1898).

(2.Mos. 12,7. 12. 13; Ez. 9,4; 20,12. 20.) Signaturen for Gud beslutning. - Israelitterne satte blodets signatur over deres døre, for at vise at de var Guds ejendom. Således vil Guds børn for den tid bære den signatur Gud har bestemt. (969) De vil bringe sig selv i harmoni med Guds hellig lov. Et mærke sættes på enhver af Guds folk, nøjagtig på samme måde som et mørke var sat over de hebraiske boligens døre, for at beskytte folk fra almindelig fordærv. Gud erklærer: "Mine sabbater gav jeg dem, for at de skulle være et tegn mellem mig og dem, at det skal kendes, at jeg, Herren, er den, som helliger dem." (RH 6. febr., 1900).

(2.Mos. 31,12-17.) Guds særlige ejendom. - Enhver sjæl i denne verden er Herrens ejendom i kraft af skabelsen og genløsningen. Hvert enkelt menneske er på prøve med sit liv. Har det givet Gud, hvad der tilkommer ham? Har det overgivet til Gud alt, hvad der tilhører ham som hans købte ejendom? Alle, der værdsætter Herren som deres del i levende live, vil stå under hans herredømme og få tegnet, Guds mærke, som viser, at de er Guds særskilte ejendom. Kristi retfærdighed vandrer foran dem, og Herrens herlighed slutter toget. Herren beskytter ethvert menneske, som bærer hans tegn. [2.Mos. 31,12-17 citeret.]

Denne anerkendelse af Gud er af største betydning for ethvert menneske. Alle, som elsker og tjener ham, er meget dyrebare i hans øjne. Han ønsker dem der, hvor de kan være værdige repræsentanter for sandheden, som den er i Jesus. (Brev 77, 1899).

Naturlige karaktertræk må forvandles. - Hvor få har i tanke at fristeren en gang var en skjærmende kerub, et væsen som Gud har skabt for Sit eget navns ære. Satan faldt fra sin høje position på grund af selvophøjelse; han misbrugte de høje evner som Gud havde bevæget ham så rigeligt med. Han faldt af samme grund som tusindvis falder i dag, fordi de vil være først, og uvillighed mod at være under grænser. Herren vil lære mennesker den lektie at det, ved enstemmighed i menigheden, ikke er frelst før Guds segl er sat på ham. . . .

Herren har et arbejde til os alle at gøre. Og hvis sandheden ikke får rodfæste, hvis de naturlige karaktertræk ikke forvandles af

Helligånden, kan vil aldrig være medarbejdere sammen med Jesus Kristus. Selvet vil hele tiden vise sig, og Kristi karakter vil ikke manifesteres i vore liv. (Brev 80, 1898)

Uden plet eller rynke. - Der er stærkt brug for missionsarbejdere i alle grene af Guds arbejde. Vore institutioner behøver omvendte og hellige mænd, som vil gøre sig afhængige af Herren. Hans tjenere skal skilles ud af verden, ved den levende Guds segl; deres ord og deres gerninger skal åbenbare at de er medarbejdere sammen med Gud.

Gud kan bruge menneskeagenter i den omfang at mennesket vil lade sig bearbejde af Helligånden. Til mennesker som tager ansvarsfulde stillinger som formænd, prædikanter læger eller medarbejdere i en anden linie, er jeg pålagt at sige: Gud vil prøve enhver mand som går ind i Hans tjeneste. Han spørger ikke om de har lærdom eller veltalenhed? Har de evnen til at befale, styre og lede? Han spørger: Vil de fremstille Min Karakter? Vil de vandre ydmygt, så jeg kan lære dem min vej? Sjalstemplet må ikke besmittes af løs eller uren praksis. Dem som jeg vil genkende i himlens sale, må være uden plet og rynke.

Herren vil bruge ydmyge mænd til at gøre et stort og godt arbejde. Gennem dem vil Han vise verden den guddommelige naturs uudslættelige karaktertræk. (Brev 270, 1907).

(Kp. 14,1-3; 22,4; Joh. 1,12.) En ære at bære Guds tegn.

- Dem som kom ud af verden, for at stå væk fra verdslige i ord og gerninger, dem som erkender at det er en ære at bære Guds tegn, vil modtage kraft til at blive Hans sønner. Herren vil have mænd som Han kan regne med. Ingen vil gå ind i salene deroppe, som ikke bærer Guds tegn. Dem som på denne syndsforbandede jord, bærer dette tegn i hellig frimodighed, ser det som en ære, vil Kristus genkende og ære i salene der oppe. (Brev 125, 1903).

(Jer. 8,20; 1 Joh. 3,3.) Vil englen gå os forbi? - "Og enhver, der har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom Han er ren." For en lille stund, får enhver, som er et Guds barn, Hans segl sat på sig. O, om det måtte sættes på vore pander! Hvem kan holde tanken at blive forbigået når (970) englen går ud for at besegle Guds tjenere på deres pander? (RH 28. maj, 1889)

Adgangstegn til den hellige stad. - Kun dem som modtager den levende Guds segl vil få adgangspasset gennem den Hellige Stads gader. Men der er mange som har påtaget sig selv ansvar i forbindelse med Guds arbejde, som ikke er helhjertede troende, som Herren regner som uforstandige. (Brev 164, 1909).

Mærket for udskillelse. - Dem som vil have Guds segl på deres pander må holde det fjerde buds sabbat. Det er det som skiller de illoyale ud, som har antaget en menneskegjort institution i stedet for den sande Sabbat. Overholdelsen af Guds hviledag er skillemærket mellem ham der tjener Gud, og ham der ikke tjener ham. (MS 27, 1899).

Kristus lig i karakter. - Den levende Guds segl vil placeres på dem, som kun bærer en Kristi lighed i karakter. (RH 21. maj, 1895).

Kristi billede på sjælen. - På samme måde som voksen danner segles præg, ligeledes gør Guds Ånd et præg bibeholder Kristi billede. (ST 18. juli, 1911).

Seglet og budene. - Mange vil ikke modtage Guds segl, fordi de ikke holder Hans bud eller bærer retfærdighedens frugter. (Brev 76, 1900).

Den bitre skuffelse på Guds dag. - Den store masse der bekender at være kristne, vil komme ud for en stor skuffelse på Guds dag. De har ikke den levende Guds segl på deres pander. Lunke og halvhjertede, vanærer de Gud, langt mere end den erklæredeantro. De famler sig frem i mørke, skønt de skulle vandre i Ordets middagslys, under Hans vejledning, som aldrig fejler. (Brev 121, 1903).

2-4. Se EGW til kp. 14,1-4.

4-17 (kp. 14,1-4; 2 Kor. 3,18). Kæmp for at være blandt de 144.000. - [Åb. 7,9-17 citeret.] De, som Lammet skal lede til kilderne med livets vand, og af hvis øjne han skal aftørre hver tåre, er dem, som nu tager mod den kundskab og forståelse, som er åbenbaret i Bibelen, Guds ord. . . .

Vi skal ikke efterligne noget menneske. Der findes ikke et menneske, som er kloget nok til at være vort ideal. Vi skal se på mennesket Kristus Jesus, som er fuldkommen retfærdig og hellig.

Han er troens banebryder og fuldender. Han er idealet af et menneske. Hans erfaring er målet for den erfaring, som vi skal have. Hans karakter er vort forbillede. Lad os derfor vende vore tanker bort fra dette livs forviklinger og besværligheder og fæste dem ved ham, så vi ved beskuelse kan blive forvandlede til hans billede. Vi kan beskue Kristus med god virkning. Vi kan trygt se hen til ham, for han er vis. Når vi ser på ham og tænker på ham, vil han vinde skikkelse i os som det herligheds håb.

Lad os med alle de kræfter, Gud har givet os, stræbe efter at blive blandt de hundrede og fireogfyre tusinde. (RH 9. marts, 1905).

9 (kp. 3,5; 19,7-9; Joh. 12,12, 13). Palmegrene og klædedragter. - Palmegrene betegner at de har vundet sejr, og de hvide klædedragter at de er blevet iklædt Kristi retfærdighed. Tak Gud at en kilde er blevet åbnet til at vaske vore karakterklæder, og gøre dem hvide som sne. (Udateret. MS 23).

14. Se EGW til kp. 3,18; 19,7-9; Matt. 22,11. 12.

17. Se EGW til kp. 22,1. 2; Rom. 11,33.

Kapitel 8

3, 4 (Es. 1,18; Hebr. 9,13. 14; se EGW til Rom. 8,26. 34; Hebr. 7,25). Bønner er liflige ved Kristi fortjeneste. -

Idet ypperstepræsten stænker det varme blod på nådestolen medens røgelseskyen stiger op til Gud, så stiger vore bønner op til himlen, medens vi bekender vore synder og beder om Kristi soneblods virkning, er den velduftende af fortjenester i vor Frelasers karakter. Uanset vor uværdighed, skal vi huske på at der er En som kan tage synd bort, og som er villig og ivrig efter at frelse synderen. Med Sit eget blod har Han betalt straffen for alle, der begår fejl. Enhver synd, der er erkendes for Gud, med et brødebetyngt hjerte, vil Han fjerne. [Es. 1,18; Hebr. 9,13, 14 citeret] (RH Sept. 29, 1896)

(971) **(Kp. 5,8; Sal. 141,2; Joh. 1,29; Ef. 5,2.) Røgelse repræsenterer soneblodet.** - [Åb. 8,3, 4 citeret.] Lad familier, kristne enkeltvis, og menigheden have i tanke at de er tæt allieret med himlen. Herren har en særlig interesse for Sin stridende menighed hernede. Engle som sender liflig røgelse er for de hellige der beder. Lad da aftenbønnerne i enhver familie, stige vedvarende op til himlen, i solnedgangens svalende time, og fortale for Gud, i en korsfæstet og opstået Frelasers blods fortjenester, til vor fordel.

Dette blod alene giver virkning. Kun det kan formilde vore synder. Det er blodet fra Guds enbårne søn, som er af værdi for os, at vi kan drage nær til Gud, Hans blod alene "borttager verdens synd." Morgen og aften beskuer det himmelske univers hvert hjem der beder, og englen med røgelsen, der repræsenterer soneblodet, får adgang til Gud. (MS 15, 1897).

Kapitel 10

1-11 (kp. 14,6-12; Dan. 12,4-13). Ingen mindre end Kristus.--

Den mægtige engel, som underviste Johannes, var ingen ringere end Jesus Kristus. At han sætter sin højre fod på havet og den venstre på jorden, viser hvilken rolle han spiller i den afsluttende fase i den store strid med Satan. Denne rolle er betegnende for hans enestående autoritet og magt. Striden er blevet mere og mere intens ned gennem tiderne og vil fortsætte med at blive det, indtil mørkets magter i den alder sidste tid vil nå deres højdepunkt. I samarbejde med onde mennesker vil Satan bedrage hele verden og de kirkesamfund, som ikke tager imod kærlighed til sandheden. Men den mægtige engel kræver opmærksomhed. Han råber med høj røst. "Hans stemme vil med overvældende styrke og autoritet lyde til dem, som har sluttet sig til Satan i kampen imod sandheden.

Efter at de syv tordener har talt, kommer den samme befaling til Johannes som tidligere til Daniel i forbindelse med den lille bog: "Gem under segl, hvad de syv tordener talte." Det drejer sig om fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbarede, når tiden er

inde. Daniel skal stå frem til sin lod ved dagens ende. Johannes ser, at seglet på den lille bog bliver brudt. Altså har Daniels profetier deres bestemte plads i de tre engles budskaber. At seglet på den lille bog brydes, er budskabet om tid.

Daniels Bog og Åbenbaringen hører sammen. Den ene er en profeti, den anden er en åbenbaring den ene en forseglede bog, den anden en åben bog. Johannes hørte de hemmeligheder, som tordenerne åbenbarede, men fik befaling om ikke at nedskrive dem.

Det særlige lys, som de syv tordener gav Johannes, var en skildring af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskab. Det var bedst for de troende ikke at vide disse ting, for deres tro måtte nødvendigvis prøves. Når Guds time var inde, ville de mest vidunderlige sandheder blive forkyndt. Den første og anden engels budskaber skulle lyde, men mere lys skulle ikke gives, før disse budskaber havde udført deres særlige mission. Dette fremstilles ved englen, som står med den ene fod på havet og med højtidelig stemme forkynder, at fristen er omme.

Denne tid [frist], som engelen erklærer med en højtidelig ed, er ikke afslutningen på denne verdens historie og er heller ikke afslutningen på nådetiden, men det er afslutningen af profetisk tid, som måtte komme før Herrens komme. Det betyder, at folket ikke vil have et andet budskab med hensyn til bestemt tid. Efter denne tidsperiode fra 1842 til 1844 vil der ikke mere være nogen sporing af profetisk tid. Den længste tidsregning [profetien med de 2300 dage] når frem til efteråret 1844.

At englen står med en fod på havet og en på jorden betegner, at forkyndelsen af dette budskab er vidt udbredt. Det vil gå over verdenshavene og blive forkyndt i andre lande, ja i hele verden. At budskabet bliver forstået og modtaget med glæde symboliseres ved, at den lille bog bliver spist. Sandheden om tiden for vor Herres komme var dyrebar for vore hjerter. (MS 59, 1900).

7 (kp. 22,10-12). Den sidste prøveperiode. - Forordningen om evangeliets udbredelse er den (972) sidste prøveperiode, som mennesker vil blive tilstået overhovedet. Dem som lever under denne evangelieudbredelsens forordning i prøvelser og trængsler, og ledes alligevel ikke ledes til anger og lydighed, vil gå fortabt sammen med de illoyale. Der er ingen anden prøvelse. Evangeliet som skal forkyndes for alle nationer, stammer, tungemål og folk, bringer sandheden i klare linier, viser at lydighed er betingelse for at få evigt liv. Kristus tildeler sin retfærdighed til dem som indvilliger i at lade Ham tage deres synder bort. Vi står i gæld til Kristus, for den nåde som gør os fuldkommen i Ham. (MS 40, 1900)

Kapitel 11

1 (kp. 20,12. 13; 1 Peter 4,17; 2 Peter 1,10. 11). Måles op til Guds menighed. - Den store dom finder sted, og har været i gang i nogen tid. Nu siger Herren: Mål templet og tilbederne deri. Husk at når du går på gaderne til dine forretninger, så måler Gud dig; Når du udfører dine hjemmepligter, når du involverer dig i samtaler, måler Gud dig. Husk på at dine ord og handlinger bliver daguerreotyperet (affotograferer) i himlens bøger, som det ansigt kunstneren gendanner på den banke platter. . . .

Her bliver templet og dets tilbedere målt for at se, hvem der vil bestå på den sidste dag. De, der står fast, vil få en overvældende ankomst i vor Herre og Frelser Jesu Kristi rige. Når vi udfører vort arbejde, så lad os huske, at der er En, der ser med hvilken ånd, vi gør det. Skal vi ikke have Frelseren med os i dagligdagen, på det verdslige arbejde og ved de huslige pligter? Så ønsker vi i Guds navn at lade alt det bag os, som ikke er nødvendigt, al sladder eller unyttig snak og fremstille os selv som den levende Guds tjenere. (MS 4, 1888).

19 (se EGW til 2.Mos. 31,18; Es. 6,1-7; 58,12-14). Tavler af sten er et overbevisende vidnesbyrd. - Når Guds tempel i himlens åbnes, hvilken sejrrig tid vil der da være for alle, som har været trofast og sand! I templet vil pagtens ark komme til syne; der blev de to stentavler lagt, hvorpå Guds lov står skrevet. Disse

stentavler vil blive taget frem fra deres gemmede, og de ti bud, som blev skrevet med Guds finger, vil blive at se. Disse stentavler, som nu ligger i pagtens ark, vil være et overbevisende vidnesbyrd om sandheden og Guds lovs gyldighed. (Brev 47, 1902).

Arken i himlen indeholder budene.--Vanhellige sind og hjerter havde ment, de var stærke nok til at forandre Jehovas tider og lov, men vel forvaret i Himmels arkiver, i Guds ark, findes de originale bud, som blev skrevet på de to stentavler. Ingen jordisk hersker har magt til at hente disse tavler frem fra deres hellige skjulested under sonedækket. (ST 28. febr., 1878).

Kapitel 12

3-6, 13-17 (kp. 13,1, 2, 11). Guds folk i mindretal. - Under en symbolet for en stor rød drage, fik Johannes vist et leopardlignende udyr, og et udyr med horn som et lam, jordens herskere, som især ville træde Guds lov under fode og forfølge Hans folk. Denne krig varede helt til tidens afslutning. Guds folk, symboliseret af en hellig kvinde og hendes børn, blev fremvist som stor i mindretallet. I de sidste dage vil kun en rest være tilbage. Disse omtaler Johannes som dem "der holder Guds bud, og har Jesu Kristi vidnesbyrd." (ST 1. nov., 1899).

7. Krig i himlen. - Modstand mod Guds lov har i begyndelse i himlens sale, med Lucifer, den skjærmende kerub. Satan besluttede sig for at være den første i himlens rådsforsamling, og lige med Gud. Han begyndte sit arbejde under oprør, med de engle der var under ham, forsøgte at sprede en utilfredshed iblandt dem. Og han arbejdede på en sådan bedragerisk måde, at mange af englens blev vundet til hans alliance, før hans dybe hensigter var kendt fuldt ud. Endog de loyale engle kan ikke se hans karakter fuldt ud, eller se hvor hans arbejde fører hen. Da Satan havde succes med at vinde mange engle til sin side, bragte han sin sag frem til Gud, og viste at det var englens ønske at han skulle have den position som Kristus havde.

(973) Den onde forsatte med at virke indtil utilfredsheden havde modnet sig til aktivt oprør. Satan havde ført krig for herredømmet i himlen, og havde mistet kampen. Gud kunne ikke længere betro ham ære og herredømme, og dette blev taget fra ham, sammen med den del af styringen havde haft i himlen.

Siden den gang Satan og hans sammensvorne hær havde svoret fjendskab mod Gud i vor verden, er der en stadig krig imod sandhedens og retfærdighedens sag. Satan fortsatte med at præsentere mennesker det, som han præsenterede for engle, sin falske fremstillinger af Kristus og af Gud, og han har vundet verden til hans side. Endog kristendomsbekendende menigheder har taget den store frafalders side. (RH 28. Jan., 1909).

(Se EGW til 2 Kor. 10,5.) Sindets indflydelse på menneskesind. - Han (Lucifer) arbejdede på en så bedragerisk måde, at han havde medregnet bedragedes følelser, før det gik op for dem.

Indflydelsen af sindet på sindet, er så stærk en kraft for godt når den helliges, er lige så stærk for ondt i deres hænder som er imod Gud. Denne kraft brugte Satan i sit arbejde til at indgyde ondt i englens sind, og han gør det tydeligt at han søgte universets gode. Som den salvede kerub, har Lucifer været høj ophøjet; han var stærkt elsket himmelske væsener, og hans indflydelse over dem var stærk. Mange af dem lyttede til hans antydninger og troede hans ord. "Og der blev kamp i Himmelen: Mikael og hans engle stred mod dragen, og dragen og dens engle stred mod dem. Men de kunne ikke stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i Himmelen."

Efter at være kastet ud af himlen, opretter Satan sin rige i denne verden, og lige siden har han utrætteligt kæmpet for at lokke menneskevæsener bort fra deres alliance med Gud. Han bruger den samme kraft som han brugte i himlen - sindets indflydelse på sindet. Mennesker bliver deres medmenneskers frister. Der værnes om Satans stærke og fordærvende følelser, og de har en mesterlig og betvingende kraft. Under indflydelse af disse følelser, binder mennesker sig til hinanden i forbund. (Brev 114, 1903).

Satan nægter at adlyde Kristus. - Han [Satan] erklærer at han ikke kan underlægge sig under Kristi befalinger, at han vil adlyde Guds bud alene. Gode engle græder over at høre Satans ord, og over at se hvordan han foragter at følge Kristi anvisninger, deres ophøjede og elskelige Befalingsmand.

Faderen afgøre Satans sag, og erklære at han må vises ud af himlen, for hans vovede oprør, og at alle dem som er forenet med ham i hans oprør, skal udvises sammen med ham. Så kom der en krig i himlen. Kristus og Hans engle kæmpede imod Satan og hans engle, for de havde besluttet sig for at blive i himlen med al deres oprør. Men de sejrede ikke. Kristus og loyale engle sejrede, og drog Satan og hans oprør fra himlen. (3SG 38).

Oprøret overført til denne verden. - Da Satan gjorde oprør, var der krig i himlen, og han blev kastet ud sammen med alle hans sympatisører. Han havde haft et højt embede i himlen, besiddet en trone hvorfra lys stråler. Men han fraveg fra sin alliance med den velsignede og eneste magthaver, og fadt fra sin første rang. Alle som sympatiserede med ham, blev drevet fra Guds nærhed, domfældt til at ikke længere anerkendes i de himmelske sale som ret til at være der. Satan blev Kristi svorede modstander. Han plantede oprørets standard på jorden, og hans sympatisører flokkes omkring den. (MS 78, 1905).

7-9. Se EGW til Ez. 28,15-19; Ef. 6,12; 1 Joh. 2,6.

10. Satan forkastet ved Kristi død. - Forkastelsen af Satan som brødrenes anklager i himlen, blev fuldført ved Kristi store vært, at opgive sit liv. Uanset Satans vedholdende modstand, blev genløsningens plan gennemført. Mennesker blev værdsat ved Kristi fyldestgørende værdi i Sit livs offer for dem. Satan, ved at det rige han har tilranet sig vil i sidste ende vristes fra ham, besluttet på at sætte alt ind på at udslutte flest mulige af de skabninger som Gud har (974) skabt i Sit billede. Han hadede mennesker fordi Kristus manifesterede sig selv for dem i en sådan tilgivende kærlighed og medynk, og nu er han parat til at bruge al den bedrageri på ham, som han fortæbes på; og han gør dette med en så stor energi, på grund af sin egen håbløse tilstand. (3SP 194, 195)

(2 Kor. 5,19; Fil. 2,6.) Satan rykkes op med rode, bort fra universet. - I udøvelsen af sit fjendskab mod Kristus, indtil Han hang på Golgatas kors, med et såret og forslået legeme og brudt hjerte, har Satan rykket sig rykket sine rødder helt ud af universets hengivenhed til ham. Da kunne det ses at Gud fornægtede Sig selv i Sin søn, og givet Sig selv for verdens synder, fordi han elskede menneskeheden. Skaberen blev åbenbaret i den evige Guds Søn. Så er spørgsmålet, "Kan der være selvfornægtelse hos Gud?" besvaret for evigt. Kristus var Gud, og indvilgede i at være kød, påtog Han sig menneskehed og blev lydlig til døden, så Han kan gennemgå det endelige offer. (MS 50, 1900).

(Joh. 3,14-17; Gal. 6,14; Heb. 9,22.) Satans anklagermagt er brudt. - Kristus på korset, drager ikke kun mennesker til anger mod Gud for at have overtrådt Hans lov - for Gud tilgiver først når han angret - men Kristus har gjort retfærdigheden fylde; Han har tilbudt Sig selv som et sonoffer. Hans overvældende blod, Hans brudt legeme, indfrier kravene til den brudte lov, og derved danner han bro over den kløft som synden har gjort. Han led i kødet så Han, med sit forslåede og brudte legeme, kan dække over den forsvarsløse synder. Den sejr der blev vundet ved Hans død på Golgata, brød Satans anklagende kraft for evigt over universet, og forstummede hans beskyldninger, at selvfornægtelse var umuligt hos Gud og derfor ikke nødvendig for menneskeslægten. (MS 50, 1900)

11 (5. Mos. 33,25; se EGW til 2. Tess. 2,7-12). Kraft til at sejre dag for dag. - Alle som vil kan sejre. Lad os stræbe alvorligt på at nå den standard der er stat for os. Kristus kender vor svaghed, og vi kan dagligt gå til Ham efter hjælp. Det er ikke nødvendigt for at få styrke hver måned forud. Vi skal sejre fra dag til dag. (MS 28, 1886)

Hemmeligheden at overvinde synd. - Når vi bliver sejrherre ved hjælpe andre til at blive sejrherre, ved Lammets blod og vort vidnesbyrds ord. Lydighed mod Guds bud vil give os en lydigheds ånd, og en tjeneste der udspringer af en sådan ånd, antager Gud. (Brev 236, 1908).

12. Se EGW til kp. 16,13-16; Sal. 17.

17 (kp. 14,9-12; se EGW til Es. 59,13-17). Satans mesterstykke i ondskab. - Dem som elsker og holder Guds bud, er de mest utiltalende i Satans synagoge, og ondskabens magter vil vise deres had imod dem, i videst muligt omfang. Johannes forudså konflikten mellem menighedens restfolk og ondskabens magt, og sagde: Dem som elsker og holder Guds bud er de mest ubehagelige for Satans synagoge, og de ondes kræfter vil vise deres had imod dem i størst muligt omfang. Johannes forudså konflikten mellem retmenigheden og ondskabens kræfter og sagde: "Dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd."

Mørkets kræfter vil forne de menneskeagenter, som giver sig selv til Satans kontrol, og de samme scenerier som uds spillede sig ved Kristi trængsel, forkastelse og korsfæstelse, vil blive genoplivet.

Ved at overgive sig til satanisk indflydelse, vil mennesker forvandles til fjender; og dem som blev skabt i Guds billede, som var formet til at ære og forherlige deres Skaber, vil blive dragernes bolig, og Satan vil sit mesterstykke i ond i den faldne slægt - mennesker som genspejler sit eget billede. (RH 14. april, 1896).

Kun partier på jorden. - Er kun to partier på denne jord - dem som står under Jesu Kristi blodbestænkte banner og dem som står under oprørets sorte banner. I det tolvte kapitel i Åbenbaringen står den store konflikt mellem lydighed og ulydighed fremstillet. [Åb. 12,17; 13,11-17 citeret] (MS 16, 1900).

(Ef. 6,10-12.) Jorden en platform for rædsel.--[Åb. 12,17 citeret.] Sataniske agenter har gjort jorden til en platform for rædsel, som intet sprog kan beskrive. Krig og blodsudgydelse føres af nationer, der hævder at være kristne. En ligegyldighed over for Guds lov har bragt sine visse resultater.

Den store konflikt der nu er i gang er ikke blot en kamp menneske og menneske imellem. (975) På den ene side står livets fyrste, og handler som menneskets stedfortræder og sikkerhed; på den anden side er mørkets fyrste, sammen faldne engle, som han har under sig. [Ef. 6,12, 13, 10, 11 citeret] (RH 6. feb., 1900).

Kapitel 13

1, 2, 11. Se EGW til kp. 12,3-6, 13-17.

8. Se EGW til kp. 3,5; 20,12-15; Hebr. 9,11-14, 22.

11. Et enestående symbol. - Her er et slående billede på vor egen nations opståen og vækst. Og hornene der ligner et lams, symboliserer uskyldighed og venlighed, der fremstiller vor regerings karakter godt, som udtrykt i sine to fundamentale principper: republikanere og protestantisme. (4SP 277).

Almægtens skjold over Amerika. - De Forenede Stater er et land, der har været under den Almægtiges særlige beskyttelse. Gud har gjort store ting for dette land, men ved at overtræde Hans lov, har mennesker gjort et værk der kommer fra syndens menneske. Satan udvirker sine planer, for blande menneskeslægten ind i illoyalitet. (MS 17, 1906).

Stillet os i udsigt. - Profetien fremstiller protestantismen med horn, der ligner et lam, men taler som en drage. Vi begynder allerede nu at høre dragens røst. Der er en satanisk kraft der fremdriver søndagsbevægelsen, men den er skjult. Også de mennesker som er involveret i det arbejde, er selv forblindede for resultaterne af deres bevægelse.

Lad ikke Guds lovlydige folk være tavs på dette tidspunkt, som vi situationen fint acceptabelt. Vi er stillet i udsigt at føre en stadig krig, med risiko for fængsling, miste ejendomme endog livet selv, for at forsvare Guds lov, som er gjort ugyldig af menneskers love. (RH 1. jan., 1889).

11-17 (kp. 14,9-12; Dan. 7,25; 2. Tess. 2,3, 4; se EGW til Åb. 17,13, 14; 18,1-5). Fjendens forfølgende hånd.--[Åb. 13,11-13 citeret.] Religiøse magter allieret med himlen idet de påberåber sig et lams karaktertræk, vil i deres handlinger vise at de har en dragers hjerte, og at de er ansporet og styret af Satan. Tiden kommer hvor Guds folk vil mærke forfølgelsens hånd, fordi de

holder den syvende dag hellig. Satan er årsag til at sabbatten er blevet ændret, i håb om at hans mål, med at tilintetgøre Guds planer, bliver indfriet. Han forsøger at give Guds bud af mindre kraft i verden, end menneskelige love.

Det syndige menneske, som påtænker at ændre tider og love, og som altid har modsat sig Guds folk, vil få love til at gennemtvinge overholdelsen af ugens første dag. Men Guds folk skal stå fast for Ham. Og Herren vil arbejde for deres skyld, vise dem tydeligt at Han er gudernes Gud. (MS 135, 1902).

Menigheden og verden i en korrupt harmoni. - Guds ord erklærer tydeligt at Hans lov skal hånes og trædes på, af verden; der vil være en ekstraordinær syndig udbredelse. Den bekendende protestantiske verden vil forme en sammensværgelse med syndens menneske, og menigheden og verden vil være i korrupt harmoni.

Her kommer den store krise over verden. Skriften lærer at pavedømmet skal genvinde sit tabte overherredømme, og at forfølgelsens ild vil genoptændes gennem den såkaldte protestantiske verdens opportune indrømmelser. (GCB 13. april, 1891).

13, 14 (2 Tess. 2,7-12; se EGW til kp. 16,13-16; Matt. 7,21-23). Mirakler udføres for vore øjne. - Tiden er nær hvor Satan vil gøre mirakler for at bekræfter mennesker i troen på at han er Gud. Alle Guds folk skal nu stå på sandhedens platform, som den er givet i den tredje engels budskab. Alle de behagelige billeder, af alle udførte mirakler, for blive bragt for at, om muligt bedrage de udvalgte. Det eneste håb for enhver er at holde fast i de vidnesbyrd som har bekræftet sandheden i retfærdighed. (RH 9. aug., 1906)

Mirakler udført under fjendens ledelse. - [Matt. 7,21-23 citeret.] Disse kan bekende at være Kristi efterfølgere, men de har mistet deres Leder af syne. De kan sige: "Herre, Herre"; de kan pege på den syge som er blevet helbredt ved dem, og på andre forunderlige gerninger, og hævde at de har mere af Guds Ånd og kraft end der bliver udvist af dem, (976) som holder hans lov. Men deres gerninger gøres under ledelse af retfærdighedens fjende, hvis mål er at bedrage sjæle, og er indrettet til at lede bort fra lydighed, sandhed og pligt. I den nærmere fremtid vil der komme mere markante mirakelvirkende manifestationer; for det siges om ham: Men deres gerninger gøres under ledelse af retfærdighedens fjende, hvis mål er at bedrage sjæle, og har planer om at lede dem bort fra lydighed, sandhed og pligt. I den nære fremtid vil der være mere markante manifestationer på denne mirakelvirkende kraft, for det er sagt om ham: "Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himmelen ned på jorden for menneskenes øjne." (ST 26. febr., 1885).

14. Bered sig for dyrets billede. - Der sker allerede nu forberedelser, og bevægelser er i gang, som vil føre til at danne dyrets billede. Begivenheder vil ske i jordens historie, som vil opfylde profetiens forskrifter for de sidste dage. (RH 23. april, 1889).

14-17 (kp. 14,9-12). Prøvet af billedet.--Dyrets billede vil blive oprettet, før nådetiden udløber, for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorefter deres evige skæbne vil blive afgjort. . . . [Åb. 13,11-17 citeret.] . . .

Det er den prøve, Guds folk må udsættes for, før de bliver beseglet. Alle, som beviser deres troskab mod Gud ved at holde hans lov og nægte at acceptere en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og få den levende Guds segl. De, der opgiver den sandhed, som er af himmelsk oprindelse, og accepterer søndagen som sabbat, vil få dyrets mærke. (Brev 11, 1890).

Frafald og national ruin. - Når de protestantiske menigheder forener sig med verdslige magter for at opretholde en falsk religion, for at modsætte sig det, som deres forfædre udholdt i hårdeste forfølgelse; medens staten bruger sin magt på at gennemtvinge dekretter og støtte kirkens institutioner - så vil det protestantiske Amerika have dannet et billede af pavedømmet, og der vil være et nationalt frafald som blot vil ende i national fordærv. (ST 22. marts, 1910).

Frafaldets mærke og Guds tålmodighed. - Der er mange som aldrig har haft lyset. De er bedragede af deres lærere, og de har

ikke modtaget dyrets mærke. Herren arbejder med dem; Han har ikke overladt dem til deres egne veje. Ikke før de er dømt efter sandheden og træder på de beviser de har fået af, vil Herren ikke drage Sin nåde bort fra dem. (Brev 7, 1895).

15-17 (se EGW til 2 Tess. 2,3, 4). Udvikle Satans påfund.-- Når lovgivningsmagten danner love som ophøjer ugens første dag, og sætter den i stedet for den syvende dag, vil Satans påfund være fuldkommen. (RH 15. april, 1890).

16, 17 (Dan. 3,1-18; se EGW til 1. Joh. 2,18). Historien vil gentage sig.--Historien vil gentage sig. Falsk religion vil blive ophøjet. Den første dag i ugen, en almindelig arbejdsdag, som ikke har nogen som helst hellighed ved sig, vil blive stillet op ligesom billedstøtten i Babel. Alle folk, stammer og tungemål vil få befaling om at tilbede denne falske sabbat. Sådan er Satans plan for at få den dag, som Gud har indstiftet og givet verden til minde om skabelsen, sat ud af kraft.

Dekretet, som gennemtvinger tilbedelsen af denne dag, vil blive sendt ud over hele verden. Det er allerede gået ud i begrænset omfang. På flere steder arbejder de civile magter på at tale med en drages magt, præcis sådan som den hedenske konge talte til de hebraiske fanger på.

Trængsler og forfølgelse vil komme til alle som, i lydighed mod Guds ord, nægter at dyrke den falske sabbat. Tvang er det sidste middel, enhver falsk religion tyr til. Først prøver den tillokkelse, ligesom kongen af Babylon prøvede musikens magt og ydre ceremonier. Hvis disse tillokkelser, som var opfundet af mennesker under inspiration af Satan, ikke kunne få mennesker til at tilbede billedstøtten, var ovnsens sultne flammer rede til at fortære dem. Sådan er det også i dag. Pavedømmet har udøvet sin magt til at tvinge folk til at adlyde det, og det vil fortsætte med at gøre det. (ST 6. maj, 1897).

(Kp. 14,9-12.) Myndigheds personer lytter. - Gud fremkalder en tilstand af tingene hvor gode mennesker og myndigheds personer vil have anledning til at vide hvad i virkelighed er sandhed. Og fordi et folk ikke vil bøje knæ for billedet, og tage imod dyrets mærke på hånden eller panden, men stå over for sandheden, fordi det er sandhed, der (977) vil være modstand, og forsøg på at tvinge samvittigheden; men dem som har kendt sandheden vil være bange for at overgive sig til mørkets magter. Gud har et folk som ikke vil modtage dyrets mærke på deres højre hånd eller på deres pande. . . .

Der er ikke gjort en bevægelse for at ophøje den afguderiske sabbat, fremkalde søndagshelligholdelse gennem lovbefaling, uden at Satan har været bag det, og har været hovedmanden; men samvittigheden bør ikke betvinges, endog for at overholde den ægte sabbat, for Gud vil kun acceptere en villig tjeneste. (RH 15. april, 1890).

Guds lov sættes ud af kraft. - Der kommer en tid, da Guds lov i en særlig forstand vil blive krænket i vort land USA. Nationens ledere vil ved hjælp af lovbestemmelser gennemtvinge søndagsloven, hvorved Guds folk vil blive bragt i stor fare. Når vor nation i de lovgivende forsamlinger vedtager love for at binde menneskers samvittighed med hensyn til religiøse privilegier, gennemtvinge helligholdelse af søndagen og med magt undertrykke dem, der holder den syvende dag som sabbat, da vil Guds lov i alt væsentligt være krænket i vort land, og det nationale frafald vil blive efterfulgt af national undergang. (RH 18. dec., 1888).

Foragt for den store Lovgiver. - Verdens synder vil nå til himmelen, når Guds lov gøres ugyldig, når herrens sabbat trædes i støvet, og mennesker tvinges til i dens sted at anerkende pavekirken indstiftelse ved hjælp af lovens stærke arm. Ved at ophøje en menneskeskabt bestemmelse over Guds mindesmærke, viser de foragt for den store Lovgiver og nægter at modtage hans segl eller tegn. (RH 5. nov., 1889).

Forberedt på uretfærdighed.--Ligesom Kristus blev hadet uden grund, således vil hans folk blive hadet, fordi de er lydige mod Guds bud. Når han, som var ren, hellig og ubesmittet og som gjorde vel og kun vel i denne verden, blev behandlet som en gemen forbryder og dømt til døden, så kan hans disciple kun vente den samme behandling, hvor dadelfri deres liv og hvor pletfri deres karakter end kan være.

Menneskelige lovbestemmelser, love, som er lavet af Satans medhjælpere under påskud af godhed og begrænsning af det onde, vil blive ophøjet, medens Guds hellige bud bliver ringeagtet og trådt under fod. Og alle, som beviser deres troskab mod Gud ved at lyde hans lov, må være forberedte på at blive arresteret og fremstillet for myndighederne, hvis standard ikke er Guds gode og hellige lov. (RH 26. dec., 1899).

(2 Tess. 2,3. 4.) Lever i en betydningsfuld periode. - Vi lever i en betydningsfuld periode af denne jords historie. Den store konflikt er foran os. Vi ser verden fordærvet under beboerne deri. Sydens menneske har arbejdet utroligt ihærdigt på at ophøje den falske sabbat, og den illoyale protestantiske verden har fulgt undrende efter dyret, og har kaldt lydighed mod den sabbat der er indført af Jehova, for illoyalitet mod nationernes love. Riger er gået sammen for at støtte en falsk sabbatsinstitution, som ikke har et ord om autoritet mod Guds orakler. (RH 6. febr, 1900).

(Kp. 7,2. 3.) Det spørgsmål der ligger foran os nu. - Sabbatsspørgsmålet skal være spørgsmålet i den endelige konflikt, hvori hele verden vil gøre en andel. Mennesker har sat Satans principper over den principper der hersker i himlene. De har accepteret den falske sabbat, som Satan har ophøjet som et tegn på hans autoritet. Men Gud har sat Sit segl på Sit kongelige krav. Begge sabbatsforordninger, både den falske og den sande, bærer navnet på dens ophavsmand, et uudsletteligt mærke der viser enhvers autoritet.

Den store beslutning enhver gør nu er, om han vil tage imod dyret og dets mærke, eller den levende og sande Guds segl. (ST 22. marts, 1910)

Dyrets mærke bruges ikke endnu. - Søndagshelligholdelse er endnu ikke dyrets mærke, og vil ikke være det før det dekret går ud, der får mennesker til at dyrke denne afguderiske sabbat. Tidspunktet vil komme hvor denne dag vil være prøven, men tidspunktet er ikke kommet endnu. (MS 118, 1899)

Kapitel 14

1-3. Se EGW til Åb. 7,2. 3.

1-4 (kp. 7,2-4; Ez. 9,4; se EGW til Ef. 4,30). Karakterens mærke.--[Åb. (978) 14,1-4 citeret.] Dette skriftsted viser Guds folks karakter for de sidste dage. (MS 139, 1903).

(vs. 9-12; se EGW til kp. 16,13-16.) Himlens segl. - Johannes så et Lam på Zions bjerg, og med det 144 000 med Sin faders navn skrevet på deres pander. De bar himlens segl. De genspejlede Guds vilje. De var fuld af lys og herlighed fra den Hellige. Hvis vi vil have Guds billede og indskrift på os, må vi skille os selv ud fra al uretfærdighed. Vi må forlade enhver ond vej, og så må vi lægge vore sager i Kristi hænder. Medens vi udvirker vor egen frelse med frygt og bæven, vil Gud arbejde i os til at ville og virke for Hans eget gode behag. (RH 19. marts, 1889).

Kristus formet inden i. - [Åb. 14,1-3 citeret.] Hvorfor var de så oprigtige? Fordi de skulle stå med en forunderlig sandhed, for hele verden, og få deres modstand, og medens de fik denne modstand skulle de huske på at de var Guds sønner og døtre, at de må have Kristus formet inden i sig, herlighedens håb. (MS 13, 1888).

Evige interesse står højest. - Dem som har den evige Guds segl på deres pander, vil anse verdens og dens tiltrækning som underordnet under de evige interesser. (RH 13. juli, 1897).

(2 Tim. 2,14-16; se EGW til Åb. 7,4-17.) De 144 000's identitet er ikke åbenbart. - Kristus siger at der vil være dem i menigheden som vil komme med fabler og antagelser, skønt Gud har givet store, ophøjende og forædlende sandheder, som altid bør holdes i sindets skattekammer. Når mennesker tager en teori op og en anden teori op, selvom de godt ved at det ikke er nødvendig for dem at vide det, så leder Gud dem ikke. Det er ikke Hans plan at Hans folk skal bringe noget som de formoder, som de ikke har lært i Ordet. Det er ikke Hans vilje, at de skal strides om spørgsmål, som ikke vil hjælpe dem åndeligt - spørgsmål som: Hvem er de hundrede og fire og fyrretyve

tusinde. Det vil Guds udvalgte snart få at vide, så de ikke behøver at være i tvivl.

Mine brødre og søstre, påskøn og studér de sandheder som Gud har givet jer og jeres børn. Brug ikke jeres tid på at lære det som ikke er til åndelig hjælp. "Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?" Dette er det altoverskyggende spørgsmål, og det er blevet besvaret klart: "Hvad står der skrevet i loven? hvad læser du?" (MS 26, 1901).

4 (1 Peter 2,21; 1.Joh. 2,6). Guds folk følger Lammet nu. - Herren har et folk på jorden, som følger Lammet uanset hvor Han går. Han har Sine tusinder som ikke har bøjet knæ for Baal. Disse vil stå sammen med Ham på Zions bjerg. Men de må stå på denne jord, iklædt den fulde rustning, parat til at gå ind sjælevindingsarbejdet for dem som er ved at gå til. Himmelske engle leder denne søgning, og alle afkræves åndelig aktivitet som tror den nærværende sandhed, så de må forene englene i deres arbejde.

Vi behøver ikke at vente før vi er forvandlet til at følge Kristus. Guds folk må gøre dette hernede. Vi skal følge Guds Lam i salene deroppe, hvis vi blot følger Ham her. Skal han efterfølges i himlen kommer an på om vi holder Hans bud nu. Vi skal ikke følge Kristus stødvis eller lunefuldt, kun når det er vor fordel.

Vi må følge Ham. I dagliglivet må vi følge Hans eksempel, som en hjort følger sin hyrde trofast. Vi skal følge Ham ved at lyde for Hans sag, og sige for hvert skridt: "Selvom han ihjelslår mig, vil jeg alligevel stole på ham." Hans livspraksis, må være vor livspraksis. Og forsøger vi således at være som Ham, og bringe vor vilje i overensstemmelse med Hans vilje, skal vi åbenbare Ham. (RH 12. april, 1898).

5. Se EGW til 2.Tess. 2,7-12.

6-12 (se EGW til kp. 10,1-11; 1 Joh. 2,18). Vil snart kunne forstås. - Det fjortende kapitel i åbenbaringen er af dybt interesse. Dette skriftsted vil snart kunne forstås i alle sine afskygninger, og de budskaber Johannes åbenbareren fik, vil gentages i tydeligste vendinger. (RH 13. okt., 1904).

Identificere de tre engle. - Kristus kommer for anden gang, med kraft til at frelse. For at berede mennesker til denne begivenhed, har han sendt den første, anden (979) og den tredje engles budskaber. Disse engle repræsenterer dem som modtager sandheden, med kraft til at åbne evangeliet til verden. (Brev 79, 1900).

(kp. 18,1-5.) En loyal gruppe. - Menighederne er blevet iklædt som beskrevet i åbenbaringsbogens attende kapitel. Hvorfor gives budskaberne i Åbenbaringen fjorten? Fordi principperne i menighederne er blevet fordærvet. . . . [Åb. 14,6-10 citeret.]

Hele verden er øjensynlig skyldig i at have modtaget dyrets mærke. Men profeten ser en gruppe som ikke tilbeder dyret, og som ikke har modtaget dets mærke på deres pander eller i deres hænder. "Her gælder det udholdenhed for de hellige," erklærer han, "her er de der holder Guds bud, og Jesu tro." (MS 92, 1904).

De store antal mennesker accepterer sandheden. - Tiden for Guds udslettende domme er tidspunktet for barmhjertighed mod dem, som ikke har anledning til at lære hvad er sandhed. Herren vil ømsindet lære dem. Hans barmhjertighedshjerte er berørt; hans hånd vil rækkes ud for at frelse; medens døren lukkes for dem, som ikke vil ind. Et store antal mennesker, som i disse sidste dage hører sandheden for første gang, vil lukkes ind. (RH 5. juli, 1906).

7. Giv Gud ære. --At give Gud æren er at åbenbare hans karakter i vor egen og således gøre ham kendt. Og på hvilken som helst måde vi gør Faderen eller Sønnen kendt, ærer vi Gud. (MS 16, 1890).

8 (Dan. 7,25; 2. Tess. 2,3, 4; se EGW til Åb. 18,1-5). Verden drikker af Babylons vin. - Gud erklærer om Babylon "fordi hun har fået alle folkene til at drikke af hendes utugts harmes vin." Det betyder at hun har ignoreret det eneste bud, som udpeger den sande Gud, og har trådt på Sabbaten, Guds mindesmærke for skabelsen.

Gud har gjort verden på seks dage og hvilede på den syvende, helligede denne dag, og satte den til side fra alle andre, til helligelse af Sig selv, så Hans folk kan overholde den igennem deres slægtsled.

Men syndes mennesker ophøjer sig selv over Gud, sidder i Guds tempel, og viser sig selv som Gud, mener at han kan ændre tider og love. Denne kraft, viser sig ikke kun at være lige med Gud, men også at være over Gud, ændre på hviledagen, sætte ugens første dag, hvor den syvende dag skal være. Og den protestantiske verden ville have taget dette pavedømmets barn, og betragter det som helliget og indviet. I Guds ord kalde dette for hendes utugt.

Gud har en stridighed med menighederne i dag. De opfylder Johannes profeti. "Alle folkeslagene har drukket af hendes utugt harmes vin." De har adskilt sig selv fra Gud, ved at nægte at modtage Hans tegn. De har ikke ånden fra Guds sande lovlige folk. Og verdens folk, der billiger en falsk sabbat, og træder Herrens sabbat under deres fødder, har drukket af hendes utugts harmes vin. (Brev 98, 1900).

9-12 (kp. 13,11-17; se EGW til kp. 12,17; 18,1; Es. 58,12-14). Det virkelige spørgsmål i den sidste kamp. - [Åb. 14,9, 10 citeret.] Det er i alles interesse at forstå hvad dyrets mærke er, og hvordan de kan undfly Guds frygtelige trusler. Hvorfor er mennesker ikke interesseret i at vide hvad dyrets mærke og dets billede er? Det er i direkte modsætning til Guds mærke. [2. Mos. 31,12-17 citeret.]

Sabbatsspørgsmålet vi være temaet for den store konflikt som alle i verden vil gøre en del for. [Åb. 13,4-10 citeret.] Hele dette kapitel er en åbenbaring for hvad der visse vil finde sted. [Åb. 13,11, 15-17 citeret] (MS 88, 1897).

Hvad der dyrets mærke? - Johannes blev kaldt til at beskue et folk, udskilt fra dem der tilbeder dyret og dets billede, idet de holder ugens første dag. Overholdelsen af denne dag er dyrets mærke. (Brev 31, 1898).

(Kp. 13,16. 17.) Advare imod dyrets mærke. - Den tredje engels budskab er blevet sendt ud til verden, og advarer mennesker mod at tage imod dyrets mærke eller dets billede på deres pander eller deres hænder. At modtage dette mørke betyder at komme til samme beslutning som dyret har gjort, og forsvare de samme idéer, i direkte modsætning til Guds ord. Om alle som modtager dette mærke, siger Gud: "Så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandet i hans vredes bæger; og (980) han skal pines med ild og svovl for de hellige engles og for Lammets øjne." . . .

Hvis sandhedens lys er kommet til dig, åbenbarer det fjerde buds sabbat, og viser at der ikke er grundlag i Guds ord for søndagshelligholdelse, og du stadig klynger dig til den falske sabbat, nægter at helligholde den sabbat som Gud kalder "Min helligdag," så modtager du dyrets mærke. Hvor finder dette sted? Når du adlyder det dekret der påbyder dig at ikke arbejde om søndagen og dyrke Gud, når du ved at der ikke er et ord i Bibelen der viser søndagen som andet end en almindelig arbejdsdag, så indvilger du i at modtage dyrets mærke, og afviser Guds segl.

Hvis vi tager imod dette mærke på vore pander eller i vore hænder, må dommene der fældes imod de ulydige falde på os. Men den levende Guds segl er placeret på dem som holder Herrens sabbat med god samvittighed. (RH 13. juli, 1897).

Et spørgsmål om liv og død. - Dette budskab omfatter to forudgående budskaber. Det præsenteres med en høj røst; som er, med Helligåndens kraft. Nu står alt på spil. Den tredje engels budskab skal betragtes som af største vigtighed. Det er et spørgsmål om liv og død. Indtrykket som dette budskab giver vil stå i forhold til den alvor og højtidelighed som det forkyndes med. (MS 16, 1900).

(Vs. 1-4.) Ikke et synligt mærke. - I spørgsmålet om den store kamp, de to partier udvikler, dem som "tilbeder dyret og dets billede," og tager imod dets mærke, og dem som tager imod "den levende Guds segl," som har "Faderens navn skrevet på deres pander." Dette er ikke et synligt mærke. (ST 1. nov., 1899).

(Kp. 18,1-8; 2 Tess. 2,7-12.) Vogte sig imod uretfærdighedens mysterium. - Den tredje engels budskab tager til i vigtighed, idet vi nærmer os afslutningen af denne jords historie. . . .

Gud har vist mig de farer der truer dem som er blevet det hellige arbejde at forkynde den tredje engels budskab. De skal huske at dette budskab er af største betydning for hele verden. De behøver

at ransage skriften ihærdigt, så de kan lære at vogte sig imod uretfærdighedens mysterium, som stiller så stor en del i de afsluttende scenerier af denne jords historie.

Der vil komme mere og mere ydre opvisning fra verdslige magter. Under forskellige symboler, viste Gud Johannes deres onde karakter og forlokkende indflydelse som ses for Hans folks forfølgelse. Åbenbaringens attende kapitel taler om Babylons mysterium, der falder fra sin høje stand for at blive en forfølgende magt. Dem som holder Guds bud og har Jesu tro er genstand for denne magts vrede. [Åb. 18,1-8 citeret] (MS 135, 1902).

Prøvetiden gør problemet mere klart.--Helligåndens arbejde skal overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem der tro sandheden, blive helliget ved sandheden, handle på høje og hellige principper, vise på en stor og ophøjet måde, skillelinien mellem dem som holder Guds bud og dem som træder den under deres fødder. Åndens helligelse fremhæver forskellen mellem dem som har Guds segl og dem som holder en falsk hviledag.

Når prøven kommer, vil det klart vises hvad dyrets mærke er. Det er at holde søndagen. Dem som, efter at have hørt sandheden, fortsætter med at betragte denne dag som hellig bærer signaturen fra syndens menneske, som lærte at ændre tider og love. (Brev 12, 1900).

Den sidste handling i dramaet. - Indsættelsen af den falske frem for den sande er den sidste handling i dramaet. Når denne erstatning bliver universel, vil Gud åbenbare Sig selv. Når menneskelovene ophøjes over Guds love, når denne jords magter prøver at tvinge mennesker til at holde ugens første dag, ved at tidspunktet er kommet hvor Gud arbejder. Han vil rejse sig i Sin majestæt, og vil ryste jorden frygteligt. Han vil komme ud fra Sit sted for at straffe verdens beboere for deres uretfærdighed. (RH 23. april, 1901).

(Vs. 1-4; kp. 7,2, 3; 13,13. 16; 2.Mos. 31,13-17; 2 Tess. 2,3. 4.) Skillemærket. - Vi nærmer os afslutningen af denne (981) jords historie. Satan gør desperate anstrengelser for at gøre sig selv til gud, og tale og handle som Gud, og vise sig som en der har ret til at styre menneskers samvittighed. Han kæmper med alle sine kræfter, for at sætte en menneskelig dag i stedet for Guds hellige hviledag. Under det syndige menneskes dom, har mennesker ophøjet en falsk standard, stik imod Guds forordning. Hver sabbatsinstitution bærer sin ophavsmands navn, et uudsletteligt mærke der viser den enkeltes myndighed. Ugens første dag har ikke et gram af hellighed. Det er et produkt af syndens mennesker, som på den måde bestræber sig for at modarbejde Guds mål.

Gud har forordnet den syvende dag som Sin Sabbat. [2. Mos. 31,13. 17. 16 citeret.]

Derved trækkes skillelinien mellem de loyale og illoyale. Dem som ønsker at have Guds segl på deres pander må holde det fjerde buds sabbat. Derved er de adskilt fra illoyale, som har accepteret den menneskegjort institution i stedet for den sande sabbat. Overholdelsen af Guds hviledag er et skillemærke mellem ham der tjener Gud og ham der ikke tjener ham. (RH 23. april, 1901).

10. Se EGW til 1. Mos. 6,17; Matt. 27,21. 22. 29.

12. Guds såkaldte folk. - Hvem er disse? Guds såkaldte folk - dem som har bevidnet deres loyalitet på jorden. Hvem er de. Dem som har holdt Guds bud og Jesu Kristi vidnesbyrd; dem som har vedkendt sig Den Korsfæstede som deres frelser. (MS 132, 1903).

(2. Mos. 31,13-17.) Hvad er Guds tegn? - Lydighedens tegn er overholdelse af det fjerde buds sabbat. Hvis mennesker holder det fjerde bud, vil de få al hvilen. (Brev 31, 1898).

(Kp. 7,2. 3; Ez. 9,4.) Marker den hellige sabbat. - Der skal sættes et mærke på Guds folk, og dette mærke er at holde Hans hellige Sabbat. (HS 217).

Loyale mod hvem? - Gud har erklæret at det betyder meget at kasserere den levende Guds ord, og antage deres påstande som forsøger at ændre tider og love. [2.Mos. 31,12-17 citeret.]

Dem som over for disse specifikationer nægter at angre deres overtrædelser vil erkende resultatet af ulydighed. Vi må hver i

sær spørge: Når jeg holder en hvile dag, har jeg så taget min tro fra Skriften, eller fra en falsk udlæggelse af sandheden? Enhver sjæl som fæstner sig selv til den guddommelige, evige pagt, der er gjort og vist for os som et tegn og mærke på Guds regering, han fæstner sig selv til lydighedens gyldne kæde, hvert link som er et løfte. Han viser at han betragter Guds Ord for at være over menneskets ord, Guds kærlighed foretrækkes frem for menneskers kærlighed. Og dem som anger overtrædelser og vender tilbage til loyalitet og accepterer Guds mærke, viser sig som sande undersåtter, parat til at gøre Hans vilje, og adlyde Hans befalinger. Sand overholdelse af Sabbaten er tegnet på loyalitet mod Gud. (MS 63, 1899).

Troskab viser sig i den yderste nød. - I åbenbaringen 14 ser Johannes en anden scene. Han ser et folk hvis troskab og loyalitet mod lovene i Guds rige, vokser i nøden. Den foragt Guds lov er genstand for, åbenbarer blot mere klart dem deres kærlighed for den lov. Den vokser med den foragt som sættes på den. (MS 163, 1897).

(Sal 119.126. 127; Mal. 3,18.) Det er tid til at kæmpe! - Lad ingen give efter for fristelse og blive mindre brændende i sin hengivenhed mod Guds lov, blot fordi den foragtes; for det er netop hvad der burde få os til at bede af alvorligt hjerte og sjæl og stemme: "Det er tid for dig, Herre, at arbejde, for de har sat din lov ud af kraft." Derfor, på grund af den universelle foragt, vil jeg ikke blive forræder, da Gud vil forherliges og æres bedst ved min loyalitet.

Hvad! Skal syvendedags adventister slække på deres helligelse, når alle deres evner og kræfter burde være på Herrens side; når et uforhærdet vidnesbyrd, ædelt og opløftende, bør komme fra deres læber? "Derfor elsker jeg dine befalinger frem for gud; ja over fint guld."

Når Guds lov hånes og foragtes mest, så er det tid for enhver sand Kristi efterfølger, for dem hvis hjerter er givet til (982) Gud, og som er opsat på at adlyde Gud, stå ubøjelig for den tro der en gag blev overbragt de hellige. "Da skal I atter kende forskel på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham." Det er tid at kæmpe, hvor der er mest brug for sejrherre. (RH 8. juni, 1897).

13 (2 Tim. 4,7. 8). Gud ærer de ældre trofaste. - Der lever mennesker på vor jord som har som har passeret de firsindstyve år. De naturlige følger af høj alder ses i deres svaghed. Med de tror på Gud, og Gud elsker dem: "Salige er de døde, som dør i Herren." Sammen med Paulus kan de sige: "Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynskomst." Der er mange hvis grå hår Gud ærer, for di har kæmpet en god strid og bevaret troen. (Brev 207, 1899).

Kapitel 15

2, 3 (2.Mos. 15,1-19; 5.Mos. 31,30 til 32,44; Es. 26,2). Den endelige sejrssang.--Hvilken sang vil der ikke lyde fra Herrens forløste, når de mødes ved porten til den hellige by, som er kastet tilbage på sine glitrende hængsler og nationer som har holdt Hans ord - Hans bud - går ind i staden, sejrherrens krone er placeret på deres hoveder, og gulddarper er sat i deres hænder! Hele himlen er fyldt med rig musik, og med lovprisningssange for Lammet. Frelst, frelst for evigt, i herlighedens rige! At have et liv der måler sig med Guds liv - det er lønnen. (MS 92, 1908).

Kapitel 16

1-21 (kp. 6,13-17; Sal. 46,1-3; Matt. 24,7). Johannes var vidne til de sidste dages rædsel. - Johannes . . . var et vidne for de forfærdelige scenerier der vil finde sted, som tegn på Kristi komme. Han så hære der blev mønstret for krig, og menneskers hjerter svigtet af angst. Han så jorden bevæge sig ud fra sit sted,

og bjergene ført ud på havets midte, bølgerne deri brølede og trængtes, og bjergene rystedes ved deres svulmen. Han så Guds vredes bæger blive åbnet, og pest, hungersnød og død kom over jordens indbyggere. (RH 11. jan., 1887).

13-16 (kp. 13,13. 14; 17,13, 14; 19,11-16; se EGW til kp. 7,1-3). Krigen ved Harmagedon skal snart udkæmpes.--Der findes kun to grupper mennesker i denne verden, - de som er tro mod Gud, og de som står på mørkets fyrstes side. Satan og hans engle vil komme med stor magt og tegn og falske mirakler for at bedrage jordens beboere og om muligt endog de udvalgte. Denne krise er nær. Skal det lamme energien hos dem, som kender sandheden vil blive overvundet?

Snart skal slaget ved Harmagedon udkæmpes. Himmelens hære på hvide heste anføres af ham, på hvis klædning der står skrevet: Kongers Konge og Herres Herre. (MS 172, 1899).

Enhver form for ondskab vil springe i intens aktivitet. Onde engle slutter deres kræfter sammen med onde mænd, og eftersom de har været i konstant konflikt og har opnået en erfaring i de bedste former for bedrag og krig og er blevet stærkere i løbet af århundrederne, vil de ikke opgive den sidste store strid uden en desperat kamp. Hele verden vil være på den ene side eller den anden side af spørgsmålet. Krigen ved Harmagedon vil blive udkæmpet, og den dag må ikke finde nogen af os sovende. Vi må være helt vågne, som vise jomfruer, der har olie i vore kander til vore lamper. . . .

Helligåndens kraft må være over os, og fyrsten over Herrens hær vil stå i spidsen for Himmelens engle og føre an i krigen. Alvorlige begivenheder forestår og skal endnu finde sted. Den ene basun efter den anden skal lyde, og den ene skål efter den anden skal hældes ud over jordens beboere. Begivenheder af overvældende interesse er lige forestående. (Brev 112, 1890).

14-16 (Ef. 6,12; se EGW til Åb. 5,11). To modsatte magter.--To store (983) modsatte kræfter åbenbares i den sidste store krig. På den ene side står Skaberen af himmel og jord. Alle på hans side bærer hans segl. De er lydige mod hans befalinger. På den anden side står mørkets fyrste sammen med dem, der har valgt frafald og oprør. (RH 7. maj, 1901).

(Kp. 12,12.) Satan mønstrede sine styrker for det tabte slag. - Nutiden er en alvorlig og farefuld tid for menigheden. Englene er allerede klædt på, venter på mandat til at udgyde deres vredesskåle over verden. Ødelæggende engle tager deres hævnarbejde op, for Guds Ånd er gradvist trukket bort fra verden: Satan mønstrer også sine onde styrker, går frem "til jordens og hele verdens konger," for at samle dem under sit banner, og oplæres til "slaget for den Almægtige Guds store dag." Satan gør de mægtigste anstrengelser for at få herre dømme i den store konflikt. Fundamentale principper vil komme frem, og der vil gøres beslutninger om dem. Skepticismen hersker over alt. Ugudelighed er i overflod. Hver enkelt menighedsmedlems tro vil prøves som om der ikke var nogen anden person i verden. (MS 1a, 1890).

14-17 (kp. 18,1). Guds hære indtager slagmarken.--Vi har brug for at studere udgydelsen af den syvende vredesskål. De onde magter vil ikke opgive slaget uden kamp. Men forsynet har sin rolle at spille i krigen ved Harmagedon. Når jorden bliver oplyst med herligheden fra engelen i Åbenbaringen atten, religiøse elementer, godt og ondt, vil vække af søvne, og den levende Guds hære vil indtage marken. (MS 175, 1899).

Kapitel 17

1-5 (kp. 13,11-17; 18,1-5; 2 Tess. 2,7-12). Alle nationers bedrager. - I åbenbaringsbogens syttende kapitel står udslettelsen af de menigheder beskrevet, som fordærver sig selv ved afguder til pavedømmets tjeneste, dem som har drukket af hendes utugts harmes vin. [Åb. 17,1-4 citeret.]

Der fremstilles pavemagten, med alle dens uretfærdighedens bedragerier, ved ydre tiltrækning og strålende fremvisning, bedrager alle nationer, proklamerer for dem, ligesom Satan gjorde for vore første forældre, alt det gode der loves dem der tager imod mærket, og al skade for dem som modsætter sig dens

vildfarelser. Den kraft som har den dybeste indre fordærv vil danne det største opvisning, og vil iklæde sig selv med de mest detaljerede tegn på magt. Bibelen erklærer tydeligt at dette dækker en fordærvet og bedragende ondskab. "På hendes pande var der skrevet et navn, en hemmelighed: Babylon, den store, moder til jordens skøger og vederstyggeligheder."

Hvad er det der giver dets rige dens kraft? Protestantismen, en kraft som, medens den bekender at have et lams temperament og ånd og har allieret sig med himlen, taler med en drages røst. Det bevæges fra en kraft nedenfra. (Brev 232, 1899).

13, 14 (kp. 13,11-17; 16,13-16). En sammensværgelse af Satans styrker.--[Åb. 17,13, 14 citeret.] De har én og samme tanke. Satans styrker vil blive forenet i en verdensomspændende sammenslutning, til én stor harmoni, Og deres kraft og magt stiller de til dyrets rådighed. Derved gør den samme egenmægtige magt sig gældende og undertrykker religionsfriheden, friheden til at dyrke Gud efter sin samvittigheds overbevisning, som pavedømmet lagde for dagen, da det før i tiden forfulgte dem, der vovede ikke at ville følge romerkirkens ritualer og ceremonier.

I den kamp, der vil blive udkæmpet i de sidste dage, vil alle lave kræfter, som er faldet fra troskaben mod Jehovas lov, blive sluttet sammen til modstand mod Guds folk. I denne kamp vil sabbatten i det fjerde bud blive det store stridsspørgsmål, for i sabbatsbudet legitimerer den store lovgiver sig som himmelens og jordens skaber. (MS 24, 1891).

14. Kristus forherliges i den sidste krise. - Da Kristus blev forherliget på pinsefestens dag, vil Han således atter blive forherliget i evangeliets afsluttende arbejde, hvor Han skal berede et folk til at stå den endelige prøve, i den store strids afsluttende konflikt. (RH 29. nov., 1892).

Kapitel 18

1 (kp. 14,9-12; Hab. 2,14; se EGW til App 2,1-4). Englen i åbenbaringen 18. - (984) Profetierne i Åbenbaringen det attende kapitel vil hurtigt fuldbyrdes. Under proklamationen af den tredje engels budskab, skal den anden komme ned fra himlen, med stor kraft, og jorden skal oplyses med dens herlighed. Herrens Ånd vil rigt velsigne helligede menneskelige redskaber, så mænd, kvinder og børn vil åbne deres læber og prise og sige tak, fylde jorden med Guds kundskab, og med Hans uovertræffelige herlighed, ligesom vandende fylder havet

Dem som fra begyndelsen har fastholdt deres tillid helt til enden, vil være lysvågen når den tredje engels budskab proklameres med stor kraft. (RH 13. okt., 1904).

(2 Tim. 2,14-16; se EGW til kp. 16,14-17.) Budskab forbereder til forvandling. - Midt iblandt de forvirrende råb: "Se, her er Kristus! Se, der er Kristus!" vil der frembæres et særligt vidnesbyrd, et særligt sandhedsbudskab der passer for denne tid, som er et budskab der skal modtages, tros på og handles efter. Det er sandheden, ikke fantasifulde ideer, som har virkning. Ordets evige sandhed vil stå frem fri fra alle forlokkende vildfarelser og spiritualistiske fortolkning, fri fra al fantasi trukket fra forlokkende billeder. Falsknerier vil ansøre Guds folks opmærksomhed, men sandheden skal stå iklædt sin skønne og rene klæder. Ordet, dyrebart i sin hellige og opløftende indflydelse, skal ikke sættes ned på niveau med almindelige og ordinære sager. Den skal altid forblive ubesmittet fra de falsknerier som Satan forsøger at bedrage med, om muligt også de udvalgte.

Evangeliets proklamation er det eneste middel som Gud kan beskæftige mennesker med, som hans redskaber for sjælevinding. Idet mænd, kvinder og børn forkynder evangeliet, vil Herren åbne den blinde øjne til at se hans love, og vil skrive Sin lov på den oprigtigt angrendes hjerte. Guds instinktive Ånd, arbejder gennem menneskers agenter, leder de toende til at være et sind, en sjæl, der samstemmende elsker Gud og holder Hans bud - bereder sig her nede for forvandling. (RH 13. okt., 1904).

(Jer. 30,7; Hosea 6,3; Joel 2,23; Zak. 10,1; Ef. 4,13, 15.) Sildigregnets opfriskning. - Som medlemmer af Kristi legeme

nærmer perioden sig for deres sidste kamp, "tiden for Jakobs kampen," vil de vokse op til Kristus, og vil få stor del i Hans Ånd. Idet det tredje budskab øges til et højt råb, og som stor kraft og herlighed følger med det afsluttende værk, vil Guds trofaste folk få del i den herlighed. Det er sildigregnen som genopliver og styrker dem, til at gennemgå trængselstiden. Deres ansigter vil skinne med herlighed fra det lys, som følger den tredje engel. (RH 27. maj, 1862).

(Es. 61,11.) Vent ikke på sildigregnen. - Vi må ikke vente på sildigregnen. Den kommer over alle som vil genkende og tilegne sig nådens dug og regnfald, der falder på os. Når vi samler lysets fragmenter op, når vi påskønner Guds visse nådegaver, som elsker at vi stoler på ham, så vil alle løfter blive opfyldte. [Es. 61,11 citeret.] Hele jorden skal opfyldes med Guds herlighed. (Brev 151, 1897).

Åbenbaringen af Kristi retfærdighed. - Prøvetiden er netop over os, for den tredje engels høje råb er allerede påbegyndt sin åbenbaring af Kristi retfærdighed, den syndstilgivende Forløser. Dette er begyndelsen af den tredje engels lys, hvis herlighed skal opfylde hele jorden. (RH 22. nov, 1892).

Intet specifikt tidspunkt er udpeget. - Jeg har intet specifikt tidspunkt at fortælle, hvornår Helligåndens udgydelse finder sted - hvor den mægtige engel vil komme ned fra himlen, og forene sig med den tredje engel i afslutningen af arbejdet med denne verden; mit budskab er at for eneste sikkerhed er at være parat til den himmelske fornyelse, have vor lamper i orden og brændende. (RH 29. marts, 1892).

1-5 (kp. 13,11-17; 14,6-12; Dan. 7,25; 2 Tess. 2,3, 4; se EGW til Åb. 6,9; 17,1-5). Alle onde kræfter vil virke. - Idet Gud kalder Israels børn ud af Ægypten, så de må holde Hans sabbat, da Han kalder Sit folk ud af Babylon, så de ikke må tilbede dyret eller dets billede. Syndens menneske, som mente at kunne ændre tider og love, har sat sig selv over Gud, ved at bringe en falsk sabbat til verden; den kristne verden har accepteret (985) pavedømmet barn, og opfostret det og givet det næring, og derved trodset Gud ved at fjerne Hans mindesmærke, og sætte en konkurrerende sabbat op.

Efter at sandheden er blevet forkyndt til et vidnesbyrd for alle folkeslagene, vil enhver tænkelig ond magt træde i virksomhed og sindene vil blive forvirret af de mange røster, som råber: Se, her er Kristus, eller dér. Dette er sandheden, jeg har budskabet fra Gud, Han har sendt mig meget stort lys." Da vil der fjernes landemærker, og forsøg på at rive vor tros piller ned. Der vil gøres mere besluttede bestræbelser for at ophøje den falske sabbat, og kaste foragt på Guds selv, ved at fortrænge den dag Han har velsignet og helliget. Denne falske sabbat skal gennemtvinges af en tyrannisk lov.

Satan og hans engle er lys vågen og meget aktive, arbejder energisk og udholdende gennem menneskers redskaber for at udvirke hans mål med at få Gudskundskaben ud af menneskers tanker. Men så længe Satan virker med sine løgnagtige underes, vil det fuldbyrdes, der er forudsagt i åbenbaringen, og den mægtige engel skal oplyse jorden med hans herlighed og forkynde Babylons fald, og kalde på Guds folk til at forlade hende. (RH 13. dec., 1892).

(Kp. 14,8.) Del af en række begivenheder. - Budskabet om Babylons fald må bringes ud. Guds folk skal forstå englens budskab, som skal oplyse hele verden med sin herlighed, medens han råber mægtigt, med høj røst: "Faldet faldet er Babylon den store." De højtidelige begivenheder som nu finder sted, er i en række begivenheder efter hinanden i historien, hvor det første led er fra edens have. Lad Guds folk berede sig for hvad der kommer over jorden. Overdådighed brug af penge, selvskhed, kætterier, har taget verden til fange. I hundreder af år har sataniske agenter været i arbejde. Vil de give op nu uden kamp? (MS 172, 1899)

(Matt. 15,9; 21,11, 12; Joh. 2,13-16; se EGW til Åb. 6,9.) To kald til menighederne. - [Åb. 18,1. 2 citeret.] Dette er det samme budskab, som blev forkyndt af den anden engel, Babylon er faldet, fordi det har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmes vin. Hvad menes der med denne vin? Der menes hendes falske lærdomme. Hun har givet verden en falsk sabbat i stedet for sabbatten i det fjerde bud og har gentaget den løgn,

som Satan fortalte Eva i Eden, nemlig at sjælen af naturen er udødelig. Mange lignende vildfarelser har hun udspremt vidt og bredt og fører lærdomme, som kun er menneskebud.

Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede han templet for vanhelligelse. En af hans sidste gerninger var at rense templet for anden gang. På samme måde vil der ved det sidste advarselsbudskab til verden blive to tydelige kald til menighederne. Den anden engels budskab er: "Faldet, ja faldet er Babylon, den store by, fordi hun har fået alle folkene til at drikke af hendes utugts harmes vin." Og budskabet fra tredje engels høje råb høres fra himlen, og siger: "Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når til Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu." (RH 6. dec., 1892).

Tre budskaber skal kombineres.--De tre engles budskaber skal i forening udsende deres trefoldige lys over jorden. I Åbenbaringsens bog siger Johannes: Derefter så jeg en anden engel komme ned fra Himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed (kap. 18,2-5 citeret). Dette fremstiller udbredelsen af det trefoldige og sidste advarselsbudskab til verden. (MS 52, 1900).

1-8 (se EGW til kp. 14,9-12).Farer for verdslige alliancer. - [Åb. 18,1-8 citeret.] Dette frygtelige billede trækker Johannes op for at vise hvor fuldstændige jordens magter vil give sig selv over I ondt, og vise dem som har modtaget sandheden, hvor farligt det er at have forbindelse med hemmelige selskaber eller på nogen måde tilslutte sig selv til nogen af dem, som ikke holder Guds bud. (MS 135, 1902)

3-7. Se EGW til 1.Joh. 2,18.

Kapitel 19

7-9 (Ef. 5,23-25; se EGW til kp. 7,9). God er husbonden for sin menighed.--Gud er menighedens ægtemand. Menigheden er bruden, Lammets hustru. Enhver sand troende (986) er en del af Kristi legeme. (Brev 39, 1902).

Gør en konges brud rede.--Menigheden er bruden, Lammets hustru. Hun skal holde sig selv ren, indviet og hellig. Hun bør aldrig hengive sig til dårskab; for hun er en Konges brud. Alligevel erkender hun ikke sin ophøjede position. Hvis hun forstod dette, ville hun være helt strålende inden i. (Brev 177, 1901).

(Kp. 3,4; 7,14; 16,15.) Rene klæder. - Menigheden er Kristi brud, og hendes medlemmer skal tage åget sammen med deres Leder. Gud advarer os om at ikke tilsmudse vore klæder. (Brev 123 ½, 1898).

11-16. Se EGW til kp. 16,13-16.

Kapitel 20

5, 6. Forbandelsens mærker i den anden opstandelse. - Ved den første opstandelse kommer alle frem i udødelig glød, men ved den anden, er forbandelsens mærke synlig på alle. Alle som kommer op som de gik ned i deres grave. Dem som levede før Vandfloden, kommer frem i deres kæmpestore statur, mere end to gange højere end mennesker der lever på jorden nu, og velproportionerede. Slægterne efter Vandfloden var i mindre statur. (3SG 84, 85).

9, 10, 14 (1.Mos. 8,1; 2 Peter 3,10). Det Nye Jerusalem bevares iblandt flammerne. - Da flodens vande var på sit højeste på jorden, havde det udseende af en bundløs vandsø. Ligesom Gud bevarede arken midt i den oprørske vandflod, fordi den indeholdt otte retfærdighed personer, vil han ligeså bevare det Nye Jerusalem, med de trofaste fra alle tider, fra den retfærdige Abel ned til de sidste hellige som levede. Undtagen den del byen ligger på, vil hele jorden blive omkranset med et hav af flydende ild, dog beskyttes byen ligesom arken blev, ved

et mirakel af Almægtig kraft. Den står uskadet midt iblandt fortærende elementer. (3SG 87).

12, 13 (Dan. 7,9, 10; se EGW til 2. Mos. 31,18; Matt. 5,21. 22. 27. 28; 1.Tim. 5,24, 25; Åb. 11,1; 22,14). Guds lov ses i nyt lys. - Så skal dommen ned sættes, og enhver skal dømmes efter de ting der står skrevet i bøgerne, autoriteten for Guds lov vil ses fra en helt anden vinkel end det som nu ses i den kristne verden. Satan har forblindet deres øjne og forvirret deres forståelse, lige som han forblindede og forvirrede Adam og Evas øjne, og ledte dem til overtrædelse. Jehovas lov er stor, lige som dets Skaber er stor. I dommen vil det genkendes som helliget, retfærdigt og godt i alt hvad den kræver. Dem som overtræder denne lov, vil finde at de har et alvorligt regnskab at aflægge for Gud; for Hans krav er afgørende. (RH 7. maj, 1901).

(Rom. 3,19; 7,12; Judas 15.) Alle verdener bevidner dommen. - Kristus vil have at alle forstår begivenhederne ved Sit andet komme. Domsscenen inder stede i nærvær for alle verdenerne; for i den dom vil Guds regering forsvares, og Hans lov vil stå frem som "hellig, retfærdig og god." Så vil enhver sag blive afgjort og domsafsigelsen vil bringes over alle. Synd vil ikke se tiltrækkende ud, men vil ses i al sin hæslige størrelse. Alle vil se den relation de står i over for Gud og for hinanden. (RH 20. sep., 1898).

Dyb hjerteransagelse.--[Åb. 20,12 citeret.] Så vil mennesker have en klar og skarp erindring for alle transaktioner i dette liv. Ikke et ord eller handling vil undgå deres hukommelse. Disse vil være prøvende stunder. Og så længe vi ikke knurrer over den kommende trængsels tid, så lad os som Kristi efterfølgere, ransage vore hjerter som et oplysende lys for at se hvilken ånd vi er af. Lad os kritisere vore handlinger, for vort nuværende og evige bedste, og se om de står i lyset af Guds lov. For denne lov er vor standard. Lad enhver sjæl ransage sit eget hjerte. (Brev 22, 1901).

(Sal. 33,13-15; Præd. 12,13. 14; Jer. 17,10; Heb. 4,13; se EGW til Sal. 139,1-12.) Enhver sag ransages. - Selvom alle folkeslagene skal gå igennem den forestående dom, alligevel vil han ransage hver enkelts sag, med en så nøje og ransagende granskning, som der ikke var andre på jorden. (RH 19. jan, 1886).

(Mal. 3,16. 17; 1 Kor. 3,13.) Engle lægger mærke (987) til menneskers gerninger. - Hele himlen er interesseret i vor frelse. Guds engle går op og ned af disse byers gader, og lægger mærke til menneskers gerninger. De skriver troens ord, kærlighedens handlinger, åndens ydmyghed ned i Guds erindringsbøger; og på den dag hver hvert menneskes arbejde skal prøves hvilken slags det er, vil den ydmyge Kristi efterfølgers arbejde stå prøven, og modtage himlens dom. (RH 6. sept., 1890).

Ligeså akkurat som en fotografiplade. - Alle os, som Gud har velsignet med fornuftens magt, med forstand og dømmekraft, bør anerkende vort ansvar over for Gud. Det liv han har givet os, er en hellig betroelse, og det bør der ikke spøges med et øjeblik; for vi skal møde det igen i domsoptegnelsen. I himlens bøger er vore liv ligeså akkurat skildret som billedet er på fotografens plade. Vi skal ikke kun være ansvarlige for hvad vi har gjort, men for hvad vi ikke har gjort. Vi stilles til regnskab for vor udviklede karaktertræk, for de anledninger vi ikke udnyttede. (RH 22. sept., 1891).

Vore karaktertræk repræsenteres i bøgerne. - I himlens bøger står de spottende smil og syndernes ubetydelige bemærkninger som ikke viser nogen barmhjertighed akkurat nedskrevet, ligesom Kristus vises for dem af Hans tjenende tjenere. Ligesom kunstnerens polerede spejl giver et sandt billede af menneskeansigtet, ligeså giver Guds engle en præcis dag fremstilling af hvert menneskes karakter. (ST 11. febr., 1903).

Himlens nedskrivningstjeneste. - Alle som har del i den store frelse, Jesus Kristus har udført, er forpligtet til at arbejde som Guds medarbejdere. I de himmelske sale kaldes bogrullen frem, hvori hvert navn står nedskrevet, og de himmelske agenter reagerer på kaldet. Den tjeneste ethvert menneske på jorden giver, står nedtegnet. Hvis de er forsømmelige står det skrevet ned; hvis de er flittige, står det samme rapporteret; hvis de er dovne, står denne kendsgerninger imod deres navne. Ikke et

navn, i den store menneskemængde, mistes af syne. Lad da enhver være parat til at besvare kaldet og sige: "Hør her, Herre, parat til handling."

Verden gør krav på dig. Hvis du ikke skinner som lys i verden, vil nogle rejse sig op i dommen, og anklage dig, med deres sjæles blod. Det vil kunne ses at du var en agent i Guds og menneskers fjendes hænder, der leder på vildspor og bedrager ved din kristendomsbekendelse. Du leder ikke sjæle til fromhed og helligelse. Du havde et navn at efterleve, men var åndelig død. Du havde ikke Guds Ånds livgivende indflydelse, som tilvejrbringende alle i overmådelighed, som i tro gør krav på det. (RH 16. aug., 1898)

En daglig opgørelse. - Gud dømmes ethvert mennesker efter sine gerninger. Han ikke kun dømmes, men Han opsummerer, dag for dag og time for time, vore fremskridt i gode gerninger. (RH 16. maj, 1899)

12-15 (Kp. 3,5; 13,8; 21,27; 22,19). Livets bog. - Når vi bliver Guds børn, er vore navne skrevet i Lammets livets bog, og forbliver der indtil tiden for den undersøgende dom. Så vil hver enkelts navne kaldes frem, og hans optegnelse undersøges, ved Ham som erklærer: "Jeg kender dine gerninger." Hvis det på den dag viser sig at alle vore onde gerninger ikke er blevet angret til fulde, vil vore navne slettes af livets bog, og vore synder vil stå og være imod os. (ST 6. aug., 1885).

(2.Mos. 32,30-33; se EGW for Matt. 12,31, 32.) En retfærdig straf for synderen. - Moses viste sin store kærlighed for Israel i sin indtrængende bøn til Herren om tilgivelse af deres synd, eller slette sit navn ud af den bog som Han havde skrevet. Hans mellemkomst illustrer her Kristi kærlighed og mellemkomst for den syndige race. Men Herren nægtede at lade Moses lyde for Hans frafaldne folks synders skyld. Han erklærede for ham at dem som havde syndet imod ham, ville Han udlette fra Sin bog som Han havde skrevet; for den retfærdige skal ikke lide for synderens skyld.

Den bog der refereres til her er optegnelsesbøgerne i himlen, som hvert navn er skrevet ind i, og alles handlinger, deres synder og lydighed skrives nøje ned. Når den enkelte person begår synder som er for graverende for at Herrens tilgivelse, slettes deres navne fra bogen, og de gives over til tilgivelse. (ST 27. maj, 1880).

Kapitel 21

(988)1 **(Es. 33,21). Ikke noget opslugende ocean.**--Havet skiller venner. Det sætter skel mellem os og vore kære, Forbindelsen afbrydes af det vældige hav. På den nye jord skal der ikke mere være noget hav, og der skal "ej åreskib gå" eng. bibel: galejskib. I gammel tid har mange, som elskede og tjente Gud, været lænket til deres sæde i galejskibe, hvor de har været tvunget til at tjene grusomme, hårdhjertede mænds formål. Herren har med medlidenhed og medfølelse været vidne til deres lidelser. Lovet være Gud, på den nye jord vil der ikke være nogen stærke strømme, ingen vældige have, ingen urolige, brølende bølger. (MS 33, 1911).

1-4 (Es. 30,26). Guds familie forenes til sidst. - Nu kæmper menigheden, nu konfronteres vi med en verden i midnattens mørke, der givet sig næsten helt over i afgudsdyrkelse. Men dagen kommer hvor slaget er udkæmpet, og sejren vundet. Guds vilje skal gøres på jorden, som den er gjort i himlen. Så vil nationerne vil ikke vedkende sig andre love end himlens love. Alle vil være en lykkelig, forenet familie, iklædt prisens og taksigelsens klæder - Kristi retfærdighedsklædning.

I sin overordentlige kærlighed vil hele naturen give Gud en stadig hyldet af pris og tilbedelse. Verden vil bades i himlens lys. Årene vil gå hen i glæde. Månens lys vil være som solens lys, og solens lys vil være syv gange større end nu. Morgenstjerne vil synge sammen, og Guds sønner vil råbe af glæde, medens Kristus og Gud vil forene sig i denne erklæring: "Der skal ikke længere være synd, ej heller længere død." (RH 17. dec., 1908).

4 (se EGW for 1 Kor. 15,51-55). Den kristnes sommer. -

Denne jord er beredelsesstedet for himlen. Tiden der bruges her er den kristnes vinter. Her føles det som bidende vinde der blæser på os, og trængslens bølger ruller imod os. Men Kristus kommer i den nærmere fremtid, sorg og sukke vil være til ende for evigt. Så vil det være den kristnes sommer. Alle trængsler vil være ovre, og der vil ikke længere være sygdom eller død. "Gud skal tørre enhver tåre af deres øjne; og der skal ikke længere være død, ej heller sorg, eller skrig . . . for det som var før er forbi". (MS 28, 1886).

23. Se EGW for Ef. 5,25.

27. Se EGW for kp. 20,12-15.

kapitel 22

1. Se EGW for 1 Joh. 1,7. 9.

1, 2 (kp. 7,17; se EGW for Luk. 23,40-43). Højere uddannelse i det fremtidige liv. -

Kristus, den himmelske Lærer, vil lede sit folk til livets træ, som vokser på begge sider af livets flod, og Han vil forklare dem de sandheder der ikke kan forstås i dette liv. I det fremtidige liv, vil Hans folk få en højere uddannelse, i sin fylde. Dem som går ind i Guds stad vil få guld kroner placeret på deres hoveder. Det vil være et glædeligt sceneri som ingen af os kan klare at undvære. Vi skal kaste vore kroner for Jesu fødder, og igen og igen vil vi give Ham ære og prise Hans hellige navn. Engle vi stemme i med sejrssange. Når de slår med deres fuldharper, vil de fylde hele himlen med rig musik og sange til Lammet. (MS 31, 1909).

2 (Kp. 2,7; 1.Mos. 2,9; se EGW for 1.Mos. 3,22-24; Joh. 5,39). Livets træs livgivende kraft. -

Livets træ er en fremstilling af Kristi vedholdende omsorg for sine børn. Da Adam og Eva spiste af dette træ, anerkendte de deres afhængig af Gud. Livets træ har kraft til at bevare livet, og så længe de spiser af det, kan de ikke dø. Livet før syndfloden blev forlænget på grund af dette træs livgivende kraft, som blev overført til dem fra Adam og Eva. (RH 26. jan., 1897).

(Joh. 1,4.) Den livgivende frugt er vor igennem Kristus. -

Frugterne på livets træ i edens have havde overnaturlig livskraft. At spise af den var at leve for evigt. Dets frugter var modgift mod døden. Dets blade opretholder livet og u dødeligheden. Men på grund af menneskers ulydighed, kom død ind i verden. Adam spiste af kundskabens træ mellem godt og ond, den frugt som han var blevet forbudt at røre ved. Hans overtrædelse åbnede veernes flodporte over vor slægt. (989) Efter at synden var kommet ind, genplantede den himmelske Husforvalter livets træ i Paradiset der oppe; men dets grene hang over muren til den lavere verden. Gennem genløsning købt ved Kristi blod, kan vi stadig spise af dets livgivende frugt.

Om Kristus står der skrevet: "I ham var liv; og livet var menneskenes lys." Han er livets udspring. Lydighed mod ham er den livgivende kraft som glæde sjælen.

Kristus erklærer: "Jeg er livets brød; han der kommer til mig skal aldrig hunge; og han der tror på mig skal aldrig tørste". [Joh. 6,57, 63; Åb. 2,7, sidste del citeret] (ST 31. marts, 1909).

(Sal. 19,10; Joh. 6,54-57.) Livets træ er plantet for os. -

Menneskesønnerne har haft en praktisk kundskab til ondt, men Kristus kom til verden for at vise dem at han havde plantet livets træk for dem, blade som var til helbredelse for folkene. (MS 67, 1898)

Bladene på livets træ tilbydes dig. De er sødere end honning og honningkuben. Tag dem, spis dem, fordøj dem, og dit forsagte væsen vil forsvinde. (MS 71, 1898).

Kristus . . . var livets træ for alle som vil plukke deraf og spise. (MS 95, 1898)

Bibelen er livets træ for os. - Lad alle have i tanke at livets træ bærer tolv slags frugter. Dette repræsenterer det åndelige arbejde på vore jordiske missioner. Guds ord er livets træ for os. Hver del af skriften har brug for den. I alle dele af ordet er der lektier at lære. Lær da hvordan jeres bibler studeres. Denne bog er ikke en masse løse ender. Den er en opdrager. Dine egne tanker må være i gang, før du virkelig kan få gavn af bibelstudiet. Åndelige sener

og muskler anvendes ved Ordet. Helligånden vil ihukomme Kristi ord. Han vil oplyse sindet, og vejlede i granskningen. (Brev 3, 1898).

Kristus er livets træ. - Kristus er kilden til vort liv, kilden til udødelighed. Han er livets træ, og alle som kommer til ham giver han åndeligt liv. (RH Jan. 26, 1897).

3, 4. En definition på himlen. - Kristus er sandhed for alt hvad vi finder i Faderen. Definitionen på himlen er Kristi nærhed. (Udateret MS 58)

4. Se EGW for kp. 7,2. 3.

10-12 (Kp. 4,3; 10,1; se EGW for kp. 10,7; 2 Peter 3,9). Kristi mellemkomst vil snart ophøre. -

Ham som står som vor mellemmand; som hører alle anerbønnerne og bekendelserne; som er fremstillet sammen med en regnbue, symbolet på nåde og kærlighed, der omkranser Hans hoved, skal snart standse Sit arbejde i den himmelske helligdom. Så vil nåde og barmhjertighed stige ned fra tronen, og retfærdigheden tage deres plads. Han som hans folk har ventet på vil påtage sig Sin ret - embedet som Højeste Dommer. (RH 1. jan., 1889).

Prøvetiden afsluttes når det forventes mindst. - Når prøvetiden afslutter, vil det komme pludseligt, uventet, - på et tidspunkt hvor vi venter det mindst. Men har vi en ren optegnelse i himlen i dag, og ved hvad Gud forventer af os; og til sidst skal vi, hvis vi er trofaste, samles i himlens rige. (MS 95, 1906).

Ingen anden prøvetid. - Der er ingen anden prøvetid for nogen. Det er prøvetid nu, før englen skal folde sine gyldne vinger sammen, nådens engel, og skal stige ned fra nådens trone, og nåden er væk for evigt. (MS 49, 1894).

(Joh. 9,4.) Tidspunktet for prøvetidens afslutning er ikke åbenbart. - Gud har ikke åbenbart os tidspunktet hvornår dette budskab vil afslutte, eller hvornår prøvetiden har en ende. De ting som er åbenbart skal vi selv og vore børn acceptere; men lad os ikke søge at kende hvad der er blevet holdt skjult i den Almægtiges råd. . . .

Der er kommet breve til mig, hvor jeg bliver spurgt, om jeg har særligt lys om hvornår prøvetiden vil afslutte; og jeg vil svarer at jeg kun har dette budskab at frembære, at det nu er tid at arbejde hvor dagen bliver sen, for natten kommer hvor ingen kan arbejde. Nu, præcis nu, er det tid for os at være på vagt, arbejde og vente.

Herrens ord åbenbarer det faktum at alle tings ende er nær, og at dets vidnesbyrd må besluttes, da det er nødvendig for enhver sjæl at få sandheden plantet ind i hjertet, så den vil styre livet og hellige karakteren. Herrens ånd virker for at tage det inspirerede Ord som sandhed og indprente det i (990) sjælen, så at Kristi bekendende efterfølgere vil få en hellig og indviet glæde, og de er i stand til at bibringe andre med den. Det rette tidspunkt for os at arbejde er nu, lige nu, når dagen bliver sen. Men ingen har fået pålagt at ransage skrifterne for at finde, om muligt, hvornår prøvetiden afslutter. Gud har ikke et sådant budskab til nogen menneskelæber. Han vil ikke have nogen mennesketunge til at erklære det som han har skjult i sine hemmelige rådssamlinger. (RH 9. okt., 1894).

13. Se EGW for 1 Kor. 15,22. 45.

13-17 (kp. 1,8). Skriftens alfa og omega. - [Åb. 22,13-17 citeret.] Her har vi Første Mosebogs alfa og Åbenbaringens omega. Velsignelsen er udlovet alle som holder Guds bud, og som samarbejder med Ham i forkyndelsen af den tredje engels budskab (RH 8. juni, 1897).

14 (kp. 20,12. 13; se EGW for 1.Mos. 3,22-24; Rom. 3,31; 2 Kor. 3,7-11). Guds stad er for lovlige. -

Ingen som har haft sandhedens lys vil gå ind i Guds stad som lovbrydere. Hans lov ligger ved fundamentet af Hans regering på jorden og i himlen. Hvis de trådt bevidst på den og foragtet Hans lov på jorden, vil de ikke tages til himlen, for at gøre det samme der; der er ingen karakterforandring når Kristus kommer. Karakteropbyggelsen skal være i gang i prøvetimerne. Deres handling registreres i himlens bøger dag for dag, og på Guds store dag vil de belønnes efter som deres gerninger har været. Da vil det kunne ses hvem tager imod velsignelsen. "Salige er de der holder hans bud, så de kan få ret til livets træ, og kan gå ind igennem gaderne til byen." (RH 25. aug., 1885).

(Kol. 1,26. 27.) Rejse i fremtidslivet.--Mange synes at have den tanke at denne verden og de himmelske boliger udgør Universets Gud. Sådan er det ikke. Den forløste skare vil rejse fra verden til verden, og meget af deres tid vil bruges på at ransage forløsningens mysterier. Og igennem hele evighedens længde, vil dette emne stadig kunne åbnes op for deres sind. Deres privilegier som vandt ved Lammets blod og deres vidnesbyrds ord er ud over al fatteevne. (RH 9. marts, 1886).

17. Se EGW for kp. 3,20; Rom. 3,20-31.

19. Se EGW for kp. 20,12-15.